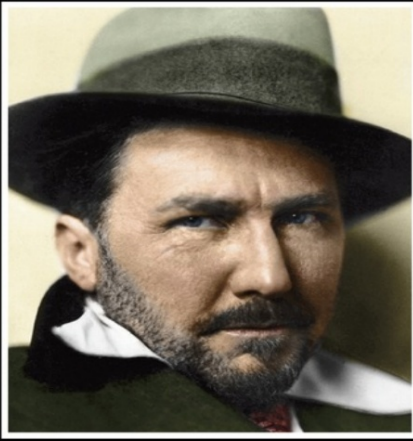
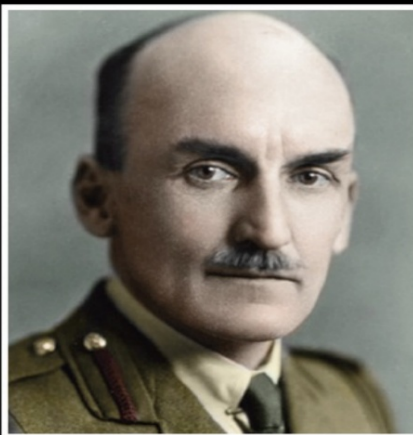
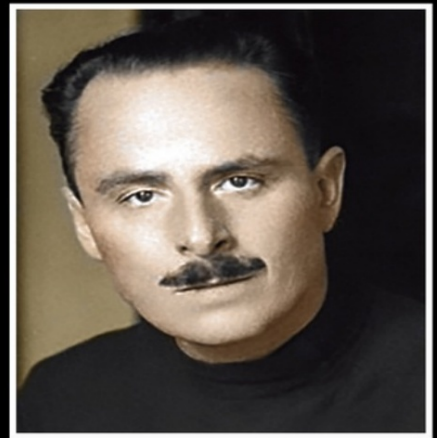
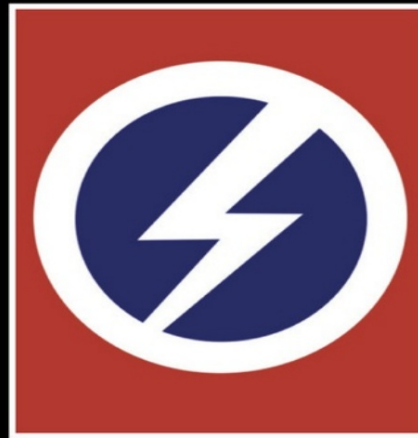

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

Volume One

Фашистки гласове

Есета от „Фашистки тримесечник“ 1936-1940

Том първи

Фашистки гласове

Есета от „Фашистки тримесечник“ 1936-1940

Том първи

Авторско право © 2019 Sanctuary Press Ltd

Всички права запазени. Никоя част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма чрез електронни или механични средства, включително фотокопиране, запис или съхранение и извличане на информация, без писмено разрешение от издателя.

Санкчуъри Прес ООД

Шелтън Стрийт 71-75

Ковънт Гардън

Лондон WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com

Имейл: info@sanctuarypress.com

ФАШИСТКИ ГЛАСОВЕ - ТОМ ПЪРВИ

Това издание съдържа есета от:

Джон Бекет

Джеймс Дренън, Нора

Елам, Генерал

Франко, Генерал-

майор Дж. Ф. К. Фулър, Йозеф Гьобелс,

Дж. К. Хейдън, Макс

Хънгър, Джориан

Дженкс, Уилям

Джойс, Д-р Робърт

Лей, Франсис

Макевой, Сър Осуалд

Мосли, Езра Паунд,

Видкун Куислинг, Алфред

Розенберг,

Артур Рийд, Ан Сийлиг-

Томан, Клод Сътън,

Александър Рейвън

Томсън, А. Юсуф Али

Съдържание

[Фашистки гласове](#)

[Философията на фашизма от сър Освалд Мосли Германия и](#)

[нейните жени от Ан Зелиг-Томан Какво е социализъм? от Йозеф](#)

[Гьобелс Световна философия и външна политика от](#)

[Алфред Розенберг Фашизъм, жени и демокрация от Нора Елам Скъпоценни](#)

[акри от Йориан Дженкс Хитлерският Берхтесгаден - идилия на](#)

[Нова Германия от Джоан Морган Северна](#)

[световна федерация от Видкун Куислинг Интерпретация на фашизма от Клод Сътън](#)

[Войната в Испания от генерал-майор J.C. Фулър Речта на](#)

[генерал Франко към икономическа ортология от Езра Паунд](#)

[Причини за кризата от А. Рейвън Томсън Предадена революция от](#)

[Езра Паунд Марксизъм.](#)

[доктрината на упадъка от Франсис Макевой Врагът е](#)

[либерализмът от Дж. К. Хейдън Томас Карлайл -](#)

[националсоциалист от Уилям Джойс Уилям](#)

[Морис - националсоциалист от Артър Рийд Еврейският мит от](#)

[„Скептикус“](#)

[Мюсюлманският свят и Палестина от А. Юсуф Али; Фашизъм и](#)

[диалектиката от А. Рейвън Томсън; Лишените от наследство от](#)

[почвата от Франсис Макевой; Корпоративна икономика от А.](#)

[Рейвън Томсън; Нацисткото движение в перспектива от](#)

[Джеймс Дренън; Социалдемократия в упадък от Джон Бекет; Фашизъм](#)

[и война от генерал-майор Джей Ф. К. Фулър; Напред във](#)

[фашизма от Освалд Мосли; Сила чрез радост от д-р Робърт Лей;](#)

[Германската зимна помощ от Макс Хънгър](#)

Философията на фашизма от сър Осуалд Мосли

Лекция, изнесена от сър Осуалд Мосли в Англоговорящия съюз в сряда, 22 март 1933 г.

О Вашите опоненти твърдят, че фашизмът няма исторически произход или философия, и моята задача този следобед е да предложа, че фашизмът има дълбоки корени в историята и е бил поддържан от някои от най-добрите полети на спекулативния ум. Разбира се, осъзнавам, че не се свързва много философия с нашите дейности в колоните на ежедневната преса и когато прочетохте, че ще изнеса лекция на тема „Философията на фашизма“, вероятно много от вас казаха: „Какво общо има този гангстер с философията?“ Вярвам обаче, че ще повярвате, че тези големи огледала на общественото съзнание не винаги дават много точно отражение и макар че четете само за по-вълнуващите моменти от нашия прогрес, все пак има и други моменти, които имат известна дълбочина в мисълта и конструктивна концепция. Досега до известна степен е вярно, че фашистката философия не е приела много конкретна и определена форма, но трябва да помните, че фашистката вяра съществува само малко повече от десет години: тя е растеж през последното десетилетие. Въпреки това, философският му фон вече е способен на известна формулировка и това се е случило за много по-кратък период от време, отколкото съответното развитие във всяка друга велика политическа вяра в историята. Точно както самото фашистко движение в няколко велики страни се е развивало към власт с феноменална скорост, така и фашистката вяра и философия като трайна концепция, отношение към живота, се е развивала много по-бързо от философиите на по-старите религии. Вземете за пример либерализма: Изминал е много дълъг интервал между писанията на хора като Волтер и Русо и окончателното формиране на либералното кредо в ръцете на английски държавници в края на осемнадесети и началото на деветнадесети век.

Всъщност тези големи политически движения и психологически катаклизми само много бавно кристализираха в определена система на мислене, както и в система за действие; и в случая с фашизма вероятно е твърде скоро да се очаква, че след десет години тя ще приеме конкретна кристализирана форма. Въпреки това вярвам, че фашистката философия може да бъде изразена с разбираеми термини и макар че прави изцяло нов принос към мисълта на тази епоха, все пак може да се покаже, че тя черпи както своя произход, така и историческата си подкрепа от установената мисъл на миналото.

На първо място, аз твърдя, че повечето философии на действието произлизат от синтез на културни конфликти в предходен период. Когато в епоха на култура, на мисъл, на абстрактни разсъждения откриете две велики култури в остра антитеза, обикновено в следващата епоха на действието откривате някакъв синтез на практика между тези две остри антитези, който води до практическо кредо на действието. Тази концепция може да ви се стори до известна степен шпенглеровски подход; и е съвсем вярно, че великият немски философ вероятно е направил повече от всеки друг, за да обхване широкия фон на фашистката мисъл. Но това е много широк фон. Това е голям фон на световната история, от който произлиза фашисткото предложение.

Не много повече от това. И е възможно вроденият му песимизъм да се доближи до темата, който от своя страна, бих ви предложил смирено, произтича от пълното му непознаване на съвременната наука и машиностроенето, да му пречи да се доближи до темата.

Ако погледнете през очилата на Шпенглера, със сигурност ще стигнете до заключението за *****ebook converter DEMO Watermarks*****

краен песимизъм, защото те замъгляват фактора, който за първи път поставя в ръцете на човека способността изцяло да елиминира проблема с бедността. И аз вярвам, че именно неразбирането на този огромен нов фактор от страна на нашия немски философ го води до неговото песимистично заключение. Въпреки това това по никакъв начин не обезценява огромния му принос към световната мисъл.

Правилно ще заключите, че моето предположение за брака на привидно противоположни култури, водещ в следващата епоха на действие до създаването на философско дете на периода, което се изразява в действие, има някои корени в шпенглеровската мисъл. Но мисля, че мога да ви покажа как на практика тази теза работи в случая с фашизма. Бих ви предложил, че през миналия век основната интелектуална борба е възникнала от огромното въздействие на ницшеанската мисъл върху християнската цивилизация от две хиляди години. Това въздействие е било осъзнато много бавно. Пълните му последици се проявяват едва днес. Но където и да се обърнете в съвременната мисъл, ще откриете резултатите от тази колосална борба за овладяване на ума и духа на човека. Имало е религия, която, що се отнася до Запада, е доминирала в голяма степен човешката мисъл в продължение на много векове. И изведнъж, за първи път, тази религия и тази мисъл бяха ефективно оспорени и основите им засега, поне засега, бяха разклатени. Тя беше осъдена с яростна енергия и с изключителен гений - фундаментално осъдена.

Както ще видите по-късно, аз самият не заявявам аргументи срещу християнството, защото ще ви покажа как вярвам, че ницшеанските и християнските доктрини са способни на синтез. Но на този етап е необходимо да разгледам съществените разлики между тези две вероизповедания и да видя къде са се натрупали разликите и къде се появяват приликите.

Както знаете, Ницше оспори всички основи на християнската мисъл. Всъщност той каза: „Това е религията на роба и на слабия. Това е вярата на хората, които бягат от живота, които не искат да се изправят пред реалността, които търсят спасение в някакъв мечтателен отвъден живот – спасението, което нямат нито жизнеността, нито мъжествеността да постигнат тук, на земята. То произлиза от дух на слабост и капитулация.“ Той го осъди с една велика фраза, ако си спомням правилно, като „религията, която е оковала и отслабила човечеството“.

И на мястото на тази вяра той създаде концепцията за свръхчовека, човекът, който се изправя пред трудности, опасности, върви напред през материални неща и трудности на околната среда, за да постигне, да спечели и да създаде, тук на земята, свой собствен свят. Това беше предизвикателство към цялата основа, не само на мисълта, но и на живота. И то разтърси из основи мисълта за света. На онези, които бяха сериозно загрижени за този спор по онова време, сигурно им се е струвало, че едното или другото от тези вероизповедания трябва да излезе победител и едното или другото трябва да умре; че всяка комбинация, какъвто и да е синтез на тези противоречиви доктрини е напълно изключен.

Сега вярвам, както толкова често се случва в ежедневието, че вероизповедания, които изглеждат толкова различни, всъщност са податливи на известно помирение, когато се разгледат по-внимателно, и дори на определен синтез; и мисля, че мога да ви покажа, че всъщност във фашистката доктрина днес откривате пълно сливане на великите характеристики на двете вероизповедания. От една страна, във фашизма, взет от християнството, взет директно от християнската концепция, откривате огромната визия за служене, за самоотричане, за саможертва в името на другите, в името на света, в името на вашата страна; не елиминирането на индивида, а по-скоро сливането на индивида с нещо далеч по-голямо от самия него; и имате тази основна доктрина на фашизма – служене, самоотдаване – на това, което фашистът трябва да схваща като най-великата кауза.

и най-великият импулс в света. От друга страна, от ницшеанската мисъл откривате мъжествеността, предизвикателството към всички съществуващи неща, които възпрепятстват похода на човечеството, абсолютното отричане от доктрината за капитулацията; непоколебимата способност да се бориш с всички препятствия и да ги преодоляваш. Всъщност имате създаването на доктрина за мъжете на енергията и самопомощта, което е другата забележителна характеристика на фашизма.

Следователно, ние откриваме – мисля, че мога да твърдя – някакво съчетание на тези две велики доктрини, изразяващо се в практическото кредо на фашизма днес. И това всъщност се проявява в цялото ни отношение към живота. Можем да го сведем до най-малките детайли на общото съществуване. От най-широката и най-абстрактна концепция можем да стигнем до най-подробните неща от ежедневието.

Ние изискваме от всички наши хора висша концепция за обществена служба, но също така им признаваме в замяна и вярваме, че във фашистката концепция държавата трябва да признае абсолютна свобода. В обществения си живот човек трябва да се държи като достоен член на държавата, във всяко свое действие трябва да се съобразява с благосъстоянието на нацията. От друга страна, той получава от държавата в замяна пълна свобода да живее и да се развива като индивид. И в нашия морал – и мисля, че е възможно да твърдя, че това е единственият обществен морал, в който частната практика напълно съвпада с публичния протест – в нашия морал единственият тест за всеки морален въпрос е дали той възпрепятства или унищожава по някакъв начин силата на индивида да служи на държавата. Той трябва да отговори на въпросите: „Вреди ли това действие на нацията? Вреди ли на други членове на нацията? Вреди ли на моята собствена способност да служи на нацията?“ И ако отговорът на всички тези въпроси е ясен, индивидът има абсолютната свобода да прави каквото си поиска; и това предоставя на индивида далеч най-голямата степен на свобода в рамките на държавата, която която и да е система в рамките на държавата или която и да е религиозна власт някога е предоставяла на индивида.

Най-близкият подход към този морален тест е може би подходът на гръцката цивилизация, която по организация, разбира се, е имала концепция за държавата, не много по-лоша от днешната фашистка концепция.

Това отношение, този философски фон налага на фашиста определени много ясни правила за социално поведение, които представляват подробно предизвикателство към съществуващия ред на нещата, макар че няма да навлизаме в дълбочина в тези подробности, освен да покажем, че тези широки принципи могат да бъдат сведени до детайли. Например, ние считаме за нелепа система, в която човек може да бъде глобен, ако дори рискува да се нарани, като пие след часа, когато е законно да го прави, но който, в публичното си качество на по-голяма или по-малка публична личност, може с пълна безнаказаност да предприеме действия, които могат да застрашат цялата структура на държавата. Ако той рискува и най-малката вреда за себе си, цялата сила на закона е мобилизирана срещу него; въпреки това в публичното си качество той може да застраши целия живот на нацията: той може да застраши самите стълбове на държавата.

Фашистският принцип е лична свобода и обществена служба. Това ни налага, в обществения ни живот и в отношението ни към другите хора, известна дисциплина и известна сдържаност; но само в обществения ни живот; и бих искал да твърдя много категорично, че единственият начин да имаме лична свобода е чрез обществена организация, която внася известен ред в икономическия хаос, който съществува в света днес, и че такава обществена организация може да бъде осигурена само чрез методите на власт и дисциплина, които са присъщи на фашизма.

Да се върнем към философската страна обаче, откриваме, че философията на фашиста естествено е наложила на него определена дисциплина в живота, подреден атлетизъм, както бих го нарекъл, и чувство за доверие в лидерството, вяра във властта, които са чужди на други движения. И тук веднага се сблъскваме с фундаменталните принципи на социализма и либерализма.

Социализмът, разбира се, се различава рязко от либерализма в своята концепция за икономическа организация; *****ebook converter DEMO Watermarks*****

но във философията мисля, че има малко социалисти или либерали, които биха се противопоставили на твърдението, че те наистина имат общ произход, ако се върнем достатъчно назад във гледната точка на Волтер-Русо; и най-вече последното. Сега мога ли да ви предложа фундаменталната разлика, която възниква тук между либерализма и социализма, от една страна, и фашизма, от друга? Русо, според нас, или е допуснал голяма грешка, или е бил много погрешно разбран. Русо е казал равенство. Ние отговаряме: Ако имате предвид равенство на възможностите, да; ако имате предвид равенство на хората, не. Това е абсурд. Аз лично вярвам, че ако бъде правилно прочетен, Русо е имал предвид равенство на възможностите, че основната атака на Русо е била насочена – и правилно насочена – към упадъчната система, при която е живял. Всъщност той каза: „Абсурдно е това безделно, упадъчно благородство на Франция“ (каквото несъмнено е било по онова време) „да претендира за привилегии, които задушават живота на нацията. Равенството на възможностите е фундаментално нещо. Нека управляват онези, които са годни да управляват. Нека никой не управлява, защото дядо му се е доказал като годен да управлява.“ Това беше бунт срещу привилегиите, утвърждение, че човекът с талант и способности трябва да бъде човекът, който да управлява делата на една велика нация. Но тази доктрина беше възприета от по-късните му ученици като означаваща равенство на хората, че всички хора са равни.

От това тълкуване произтича цялата заблуда, както я виждаме ние. Това е явна и ясна абсурдност. Един човек, по ум и физика, се различава изключително много от друг. Не става въпрос, както социалистите често казват, за морално или духовно равенство. Това е съвсем различно нещо. Морално и духовно човекът, който мете пода на голям бизнес, може да е значително по-висш от управителя на този бизнес. Но въпросът е кой човек е подходящ за коя работа. Коя е правилната функция, която той трябва да изпълнява? Някои хора са добри в едно нещо, а други - в друго.

Разбира се, ние напълно елиминираме концепцията за социална класа от фашизма, защото тя се основава на наследствеността; но ние казваме, че някои хора са пригодени по природа да правят определени неща, а други не. И щом веднъж възприемете тази основа на мислене, вие оспорвате цялата концепция за демокрацията.

Вие оспорвате убеждението, че всеки въпрос на света, колкото и сложен да е, може да бъде решен от всеки, колкото и неопитен да е; и наистина, гледано в тази светлина, е абсурдно техник в правителството или в каквото и да е друго да бъде инструктиран от хора, които разглеждат темата около пет минути годишно. Ако вляза в инженерен цех, наблюдавам инженера как си върши работата и след това започна да му обяснявам как да я прави, той би ми казал - и с право - че съм самонадеян глупак. По подобен начин, че от човек, който не е проучил изобщо проблемите на страната, се очаква да остави халбата си с бира на тезгяха и да отиде до изборителната секция и да даде подробни инструкции как да се управлява страната му през следващите четири години, ни се струва абсурдна идея. „Всички хора са равни и всички хора са еднакво квалифицирани да изразяват мнение по всеки въпрос, стига да е толкова сложен като управлението на дадена страна“: това е тълкуването, което социалдемократията дава на писанията на Русо, и тази концепция е очевидно абсурдна. Това обаче е философската основа на цялата демократична система. Следователно ние оспорваме основната концепция, че всички хора са равни, за да решават всички проблеми. Приемаме и правим за свое равенството на възможностите и се противопоставяме – и трябва да се противопоставяме – на концепцията за привилегирана наследственост.

Когато човек се е доказал, той може да се издигне до най-високите позиции в страната и цялата ни образователна система трябва да бъде така устроена. Но той не трябва да бъде на върха само защото баща му или дядо му са били там преди него. И така, от една страна, ние оспорваме привилегиата на десницата, а от друга страна, оспорваме абсурдната доктрина на левницата, че всички хора по дар от природата са равни. Сега можете да кажете, и може би с известна доза истина, че

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Тези доктрини са били чувани и преди, че това е било основата на бонапартизма или, ако се върнем още по-назад към произхода му, е било основата на цезаризма.

Разбира се, вярно е, че фашизмът има историческа връзка с цезаризма, но съвременният свят се различава дълбоко от формите и условията на древния свят. Съвременната организация е твърде обширна и твърде сложна, за да се основава само на който и да е индивид, колкото и да е надарен. Съвременният цезаризъм, както всичко модерно, е колективен. Волята и талантът единствено на индивида се заменят от волята и способностите на дисциплинираните хиляди, които съставляват фашисткото движение. Всяка черноризка е индивидуална клетка на колективен цезаризъм. Организираната воля на преданите маси, подчинена на доброволна дисциплина и вдъхновена от страстния идеал за национално оцеляване, замества волята за власт и по-висш порядък на отделния свръхчовек. Въпреки това, този колективен цезаризъм, въоръжен с оръжията на съвременната наука, стои в същата историческа връзка като древния цезаризъм с реакцията, от една страна, и с анархията, от друга. Цезаризмът се противопоставяше на спартацизма, от една страна, и на Патрицианския сенат, от друга. Тази позиция е толкова стара, колкото историята на последните две хиляди години. Но в онези дни им липсваха възможностите за конструктивни постижения, които са налице днес, и единственият урок, който можем да извлечем от предишните доказателства за тази доктрина, е просто следният: винаги когато светът, под влиянието на Спартак, се е движел към пълен колапс и хаос, винаги това, което Шпенглер нарича „великите хора на фактите“, е извличало света от произтичащия хаос и е давало на човечеството много често векове мир и ред в нова система и нова стабилност. И това е правено, и е правено, от съвременните фашистки движения, „чрез признаване на определени фундаментални факти на политиката и философията. Отново имате определено сливане на две привидно противоречиви доктрини. Често ни обвиняват, че вземаме нещо отдясно и нещо отляво. Е, много разумно е да заимстваме от други вероизповедания; да отхвърлим лошото и да запазим доброто; и веднага щом се откъснем от стария парламентарен начин на мислене, разбира се, виждаме мъдростта на всеки подобен курс. И фашизмът, разбира се, взема нещо отдясно и нещо отляво и към него добавя нови факти, за да отговори на съвременната епоха.

В този нов синтез на фашизма, приближавайки се доста по-близо до нашата непосредствена ситуация, откриваме, че вземаме великия принцип на стабилност, подкрепен от авторитет, от ред, от дисциплина, който е бил атрибут на десницата, и го съчетаваме с принципа на прогреса, на динамичната промяна, който вземаме от левицата. Консерватизмът – да го наречем с името, с което е известен в тази страна – вярва в стабилността и я подкрепя чрез вярата си в реда; но там, където консерватизмът винаги се е провалял в съвременния свят, е в неспособността си да осъзнае, че стабилността може да се постигне само чрез прогрес: че упоритата съпротива срещу промяната ускорява революционната ситуация, от която консерватизмът най-много се страхува. От друга страна, левицата винаги е пропускала да осъзнае, благодарение на своя комплекс на Русо, че единственият начин да се постигне прогрес е да се възприемат изпълнителните инструменти, чрез които единствено промяната е възможна.

Следователно стигнахме до следното заключение: че можете да постигнете стабилност само ако сте готови да осъществите организирани промени, защото за да останете стабилни, трябва да се адаптирате към новите факти на новата епоха. От друга страна, можете да постигнете прогреса, който левицата желае, само ако приемете изпълнителните инструменти на прогреса, а именно авторитет, дисциплина и лоялност, които винаги са били считани за принадлежащи само на десницата. Чрез обединяването на тези два принципа ние постигаме основата на фашистката вяра и фашистката организация.

Отново ще кажете: „Това отново е цезаризъм или бонапартизъм. Той е престанал да бъде въпрос на чисто индивидуално лидерство. Машината, с която си имаме работа, е твърде голяма, за да може един човек да се справи сам. Така че се е превърнала в колективен цезаризъм – в...“

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

лидерство на организирана и дисциплинирана маса, обединена в доброволна дисциплина от идеали за национално и световно обновление, които страстно я вдъхновяват. Но основните принципи остават същите; и следователно, макар вашето фашистко движение да може да изпълни целта, която цезаризмът е изпълнявал преди, да внесе ред в хаоса, който конфликтът между Спартак и реакцията е предизвикал, да може за няколко години или няколко века да даде голям мир на света, то все пак носи в себе си собствения си упадък и всъщност не постига това, което смятаме за необходимо.“

Вярвам, че отговорът на този случай, който е единственият наистина валиден случай, е, че винаги преди е липсвал факторът на съвременната наука. Сега имате напълно нов фактор. Ако можете да въведете в системата си на управление нова ефективност и всички признаят, че подобни движения, когато дойдат на власт, са поне ефикасни: ако можете да доведете до управлението дори за няколко години изпълнителна власт и ефективност, която да върши нещата, можете да освободите - и ще освободите - затворения гений на науката, за да изпълни задачата, която трябва да изпълни в съвременния свят. Каквито и да са различните ни възгледи за структурата на държавата и икономиката, мисля, че всички трябва да се съгласим, че би било възможно чрез разумна организация на света, със силата на съвременната наука и индустрията да се произведе, да се реши веднъж завинаги проблемът с бедността и да се премахнат веднъж завинаги бедността и най-лошите качества на болестите и страданията по света.

Следователно, ако е възможно да има ефикасна форма на управление, вие разполагате за такава система, за първи път в историята, с инструмент, чрез който лицето на земята може да бъде променено завинаги. След като същественото е направено, след като съвременната наука и техника бъдат освободени и изпълнят своята задача, след като промените политическата и философската си система от преходна и политическа към постоянна и техническа основа, вече няма да има нужда от политика и от противоречия, които разсейват света днес. Проблемът с бедността ще бъде решен, основните проблеми ще бъдат премахнати, както е възможно, и както всеки знае, че могат да бъдат, ако съвременната наука бъде правилно мобилизирана. Тогава човечеството ще бъде освободено за нещата в живота, които наистина имат значение.

Следователно, макар че може би е вярно, че някои от тези явления във вечните повтаряния на историята са били наблюдавани в света и преди, и то с голяма полза за човечеството, никога преди великите изпълнителни движения не са имали възможността да изпълнят задачата, която съвременната наука и изобретения сега им възлагат.

В момент на голяма световна криза, криза, която в крайна сметка неизбежно ще се задълбочи, едно движение се появява от исторически фон, който прави появата му неизбежна, носейки определени традиционни атрибути, произлизащи от едно много славно минало, но изправено пред фактите на днешния ден, въоръжено с инструментите, които само тази епоха е давала на човечеството. Чрез това ново и прекрасно съвпадение на инструмент и събитие проблемите на тази епоха могат да бъдат преодоляни и бъдещето може да бъде осигурено в прогресивна стабилност. Възможно е това да е последната голяма световна вълна на безсмъртието, вечно повтарящото се Цезарово движение; но с помощта на науката и с вдъхновението на съвременния ум, тази вълна ще отведе човечеството до по-далечния бряг.

Тогава, най-накрая, „цезаризмът“, най-могъщото проявление на човешкия дух във възвишено стремление към трайни постижения, ще е изпълнил своята световна мисия, ще е изкупил жертвата си в борбата на вековете и ще е изпълнил историческата си съдба. Човечеството, освободено от бедността и от многото ужаси и страдания на болестите, за да се наслади на свят, прероден чрез науката, все още ще се нуждае от фашистко движение, трансформирано с цел нов и по-благороден ред на човечеството; но вече няма да имате нужда от странните и смущаващи мъже *****ebook converter DEMO Watermarks*****

които, в дни на борба и опасност и в нощи на мрак и труд, са изковали инструмента от стомана, чрез който светът ще премине към по-висши неща.

Германия и нейните жени от Ан Зелиг-Томан

Д По време на последното ми посещение в Англия много англичанки ме питаха за положението на жените в Третия райх. Според разказите, които бяха чули, те сякаш ни смятаха за нищо друго освен робини. Всъщност, те го казваха открито и добавяха, че ни съжаляват от дъното на сърцето си. Бих искала да ви разкажа как ние, германките, се чувстваме по отношение на Новия райх и ще започна със съпругите и майките.

Всички знаем от историята, че всяка революция е последвана от нови конституционни форми и поради въстанието, което е породило тези нови форми, обикновено откриваме фундаментални промени и в социалния живот на хората. Новата система в Германия, „националсоциализмът“, дойде като добре дошла промяна за милиони семейства, които бяха пострадали ужасно от последиците на войната, превърнала живота в бreme за много майки и техните деца.

Задачата на Адолф Хитлер беше да им помогне и да сложи край на пагубната идея, че „е по-добре изобщо да нямаш деца“.

Не бива да забравяме, че егизмът е бил в основата на старата система, преди Фюрерът да дойде да изгради новия Райх. Именно той накара германските жени да повярват отново, че семейството е основната единица на държавата и в него майката е живият символ на националното оцеляване чрез отглеждането на здрави деца. Майчинството и женствеността възвърнаха старото си значение и слава.

СЛУЖБА ЗА МАЙКИ

През 1934 г. Националсоциалистическата лига на жените се обединява за първи път за сериозна съвместна работа и основава Райхската служба за майките. Тази служба се администрира от всеки клон на Лигата и се състои от специални курсове за обучение, отворени за всички жени, омъжени или неомъжени, млади и стари. От 1934 г. насам не по-малко от 600 000 германки са посетили тези курсове и са получили обучение по домакинство, готвене и шиене, както и по основите на хигиената и медицинските грижи. Също така, тъй като ние, германките, принадлежим към нацията без колонии, трябва да внимаваме с всякакъв вид суровини и в тези курсове жените се учат как да превръщат привидно безполезни неща в полезна цел. Като правило всеки курс обхваща десет вечери, с общо двадесет и четири часа обучение.

Цената на такъв курс варира между две и три марки в провинцията и три до пет марки в града. Очаква се тези, които могат да си го позволят, да платят изцяло, но допълнителни суми се предоставят от Женската секция на Трудовия фронт и Националсоциалистическата организация за благосъстояние за тези, които не могат да си го позволят. Много често цялата сума се плаща от работодателя за момиче, което скоро ще се пенсионира за брак. В Германия има стотици такива училища за майки, постоянно установени, които намират призвание за хиляди доброволци като настояници, учители по обществено благосъстояние, младежки лидери и т.н.

Именно такава работа дава възможност на всяка германка да участва активно в живота на националсоциалистическата държава, защото всяка жена осъзнава, че трябва да заеме своето място рамо до рамо с мъжете, носещи същата отговорност за бъдещето на нашата нация.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

РАБОТЕЩАТА ЖЕНА

Нищо не е било по-обсъждано от други нации от положението на работещите жени в Третия райх. Противниците на националсоциализма настояват, че от момента, в който Адолф Хитлер идва на власт, всички работещи жени ще бъдат насилствено отстранени от професиите си и заменени от мъже. Всъщност нищо не може да бъде по-противоречиво на истината, защото всички активни жени в индустрията и професиите са организирани в рамките на Трудовия фронт, а онези жени, които преди това не са били заети, но са желали да помогнат за изграждането на Новия райх, са се присъединили доброволно към Лигата на жените под националното ръководство на фрау Шолц-Клинк. В тези две организации откриваме домакинята, учителката, медицинската сестра, акушерката, художничката, лекарката и всички жени с университетско образование.

Тъй като идеалът на националсоциализма е да запази семейството като основна единица на държавата, вярно е, че Лейбъристският фронт е осигурил отстраняването на жените от фабрична работа, която е неподходяща за женското телосложение, като ги е заменил с безработни мъже. На тези жени обаче е намерена по-подходяща работа другаде.

Германките все още са заети във всички занаяти, свързани с облеклото, а милиони други са учителки, медицински сестри и домашни прислужници, като същевременно има редица жени лекарки, жени архитекти, жени на сцената и във филмите, не само като актриси, но и като изключителни продуцентки, като например известната Лени Рийфенщал, която отговаря за цялата фотография на важни партийни събрания и на Олимпийските игри. Също така милиони жени са заети в общата промишленост, образувайки, както казах, специална секция на Трудовия фронт. Със сигурност не може да се каже, че германките са били натикани в дома.

ВЪТРЕШНИ УСЛУГИ

Дори онези, които като домашни прислужници или домакини са особено ограничени до домакинската сфера, са получили специално внимание. Когато Адолф Хитлер дойде на власт, на Лигата на жените беше възложена специалната задача да преодолее всеобщото предубеждение, че домакинската работа е само занимание за по-нисшите класи. Сега всяко момиче, независимо дали е богато или бедно, след като завърши училище, трябва да премине строг изпит за домакински задължения и в допълнение към това повечето от нашите момичета на осемнадесет години, преди да започнат собствена професия, се записват доброволно в Женската трудова служба, която често включва домакински задължения, за да облекчат някоя трудолюбива майка.

Делът на жената в новия социален ред не е планиран въз основа на стария лозунг за „Правата на жените“, а във връзка с услугата, която жената може да донесе на общността като цяло – на нацията. Тъй като влиянието на жената винаги е било най-голямо при формирането на интимния социален живот на нацията, ние не сме толкова загрижени къде се предоставя нашата услуга, а как се предоставя.

ГЕРМАНСКОТО МОМИЧЕ

Още в училище германското момиче се присъединява към BDM (Bund Deutscher Mädel), която е най-голямата организация от този вид в света. Свързана с движението на Хитлерюгенд, BDM получава подробни инструкции за обучение и особено за насаждане на здравословна философия на живота (Weltanschauung) от националния младежки лидер Балдур фон Ширах.

Четиридесет училища са построени в цялата страна с единствената цел да обучават момичета като

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

младежки лидери, основани на тези принципи.

Като бъдещи майки, лекарки, икономистки, учителки, адвокатки и т.н., всички германски момичета са задължени да използват своите дарби за най-добра национална цел, но първо трябва да получат, като основа, сигурен социален произход. Къде може да се получи това по-добре, отколкото в другарството на германската женска организация BDM? Първата необходимост е физическото обучение и затова всяко момиче трябва да премине през систематично развитие на физическите си стандарти според възрастта. Едновременно с това се предоставя обучение по първа помощ и медицински сестри. Има лагери на BDM, където момичетата се учат да помагат в земята, и домакински училища за обучение като детски медицински сестри, диетолози и други домашни работници.

Когато момичетата завършат училище, те са насърчавани да прекарат една година в „Земеделската служба“, вършейки полезна работа на земята. Това е паралелна организация на „Трудовата служба“ за младите мъже и извършва полезна работа, която не се конкурира с нормалните професии. Всъщност е установено, че работата с голяма икономическа стойност е заместването на жени, нетрудоспособни поради болест, и предоставянето им на подходяща почивка за възстановяване. Това е особено предимство в случая с претоварената майка, чиято домакинска работа е поета от момичета от „Трудовата служба“, докато децата ѝ са обгрижвани в местна „Детска градина“.

Въпреки че самата статистика на тази гигантска организация на жените в Германия е достатъчно впечатляваща, истинската стойност се крие в създадените морални стандарти. Немското момиче в своите BDM и „Land Year Service“ натрупва не само голям опит, но и натрупва чувство за социална отговорност, тъй като ѝ се дават абсолютно същите лекции и инструкции по политически и икономически проблеми, както на младите мъже в техните организации. Всеки, който е посетил женски трудов лагер, е бил възхитен от силните, добре сложени момичета, чиито очи блестят от здраве и щастие. Много от моите английски приятели ме питаха тук: „Как е възможно цялата атмосфера на вашите млади хора да е толкова изпълнена с чистота и сияние на сила и живот?“

„Как успяхте?“ Може да има само един отговор: „Духът на Адолф Хитлер“!

Какво е социализъм? от

Йозеф Гьобелс

Е Много разумната съвременна политическа концепция се върти, независимо дали това се признава или не, около централния фактор на цялото бъдещо развитие – социалния проблем.

Социалните бедствия са нещо повече от обикновен въпрос. Ако не беше нищо повече от това, марксистът щеше да е прав. Пролетарият не е интернационален от любов към международното смесване, а поради трагичното осъзнаване, че преди това не е имало национално решение на проблема му с съществуването. Буржоазният егоизъм и еврейската конкуренция работеха заедно, съзнателно и несъзнателно, и създадоха онова, което краде от хората самата светлина и дъх на живота – класовата война.

Социалните бедствия пораждаат страстта към Сигурността. Дълбоко в пролетариата дреме любов към Дома, Земята и Отецеството, която намира своя израз както в добри, така и в лоши форми, винаги готова за най-благородна жертва. Дори при марксизма пролетариатът не изпитва омраза към Отецеството, а само към това буржоазно извращение на Отецеството - Системата. Тази Система наистина създаде състояние, в което национализмът и капитализмът бяха едно и също нещо. Борбата срещу интернационализма никога не може да бъде спечелена с фрази. Социалните бедствия могат да бъдат решени само чрез социални действия. Пролетариатът ще продължи да мисли интернационално, докато няма дял в Нацията. Как може човек да обича и уважава нещо, което не познава?

Социалният проблем е въпрос на това да се накара международният градски пролетариат отново да осъзнае фундаменталната си връзка с почвата. Човек може да пусне корени само в собствената си почва. Той се чувства свързан само с това, което е негово. Единствената ефективна борба срещу болшеvizма е премахването на капитализма.

Това показва липсата на политически инстинкт у средната класа, че те се идентифицираха с капитализма, с който в края на краищата нямаха почти нищо общо. Капитализмът е неморално разпределение на капитала. Капитализмът в икономиката е същото като демокрацията в политиката: а именно, неморалното разпределение на властта в държавата. И двата фактора, капитализмът и демокрацията – отношението им е като син към баща – са закleti врагове на новата социална организация на държавата. Досега те се задоволяваха с игнориране на социалния проблем и избягваха въпроса, доколкото е възможно, чрез лицемерно изповядване на филантропия. Това е трагедията на либерализма – филантропията: конгломерат от буржоазна малодушност, сантименталност, садизъм и страх. Цялата история на социалното „подобрение“ се разгръща пред очите ни като ужасен пример за неспособността на либералите да се справят със социалния проблем – още по-малко да разберат неговите дълбини. Социалният проблем няма нищо, абсолютно нищо общо със сантименталността и „благотворителността“. Това е проблем на национална необходимост. Не само фактът, че милиони гладуват, придава на този проблем световно политическо значение, а и фактът, че той може да причини колапс на нацията. Само това дава приемственост на социалните идеи. Сантименталността и „благотворителността“ са напълно ненадеждни сами по себе си. Само националната необходимост създава фанатизъм и яростния импулс на вярата. Така социалният проблем е вкоренен в структурата на бъдещите политически развития и дава на младежта нови задължения и нови задачи.

От това осъзнаване произтича една истински социална концепция за държавата, която има толкова малко общо с

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Марксистко-пролетарски, както и с либерално-демократични представи. Мисля в социален смисъл, когато желая на потиснатите класи от моите сънародници постигането на техните естествени права, като права, а не като повече или по-малко доброволни дарове. Мисля в социален смисъл, когато изисквам тези права не от мотиви на буржоазен страх или сантименталност, а от осъзнаването на националната необходимост и социалната справедливост.

Либералният човек мисли като буржоа; марксисткият човек мисли като пролетар; социалният човек мисли национално, от гледна точка на национална държава, предназначена да изпълни обща съдба. За него националното и социалното мислене означават едно и също нещо: Любов към нацията; вяра в нейното бъдеще; и воля за свобода.

Световна философия и външна политика от Алфред Розенберг

В ежедневието обикновеният човек рядко осъзнава, че политическият и социалният живот в крайна сметка се оформят от философски мотиви. Концепцията за буржоазния морален кодекс, концепцията за закона и всичко останало в ежедневието, което е свързано с него, винаги по някакъв начин се определят от вътрешното отношение на човека към тях; но само по повод на големи революционни събития, които засягат живота на нацията като цяло, хората ясно осъзнават този факт. Може да се каже, че това се случва днес по целия свят. Без значение какъв може да е непосредственият ефект от конфликта от 1914-1918 г. върху политическите събития на различните нации и държави, има един факт, който все повече се впечатлява във всички умове, чиито мисли не са просто повърхностни, а именно, че след такъв огромен катаклизъм хората не могат просто да се върнат към предишното си ежедневно съществуване, сякаш нищо не се е случило. На практика всяка нация по света е била засегната от големите борби на Световната война или поне е пострадала в известна степен от нейните последици. Милиони и милиони хора са изправени пред съдба, която ги е завладяла с привидна внезапност и е породила въпроси, коренно различни от тези, които са имали значение в продължение на много десетилетия.

Преди 1914 г. светът живееше в атмосфера на оптимизъм. Вярно е, че отговорните лица в различните страни виждаха, че облаците се събират отново и отново на политическия хоризонт, но дори сред държавниците имаше мнозина, които вярваха, че както и в предишни подобни случаи, политическата система на ежедневни компромиси ще победи. Икономистите изчисляваха с математическа точност, че всеки конфликт между велики нации ще има такива катастрофални икономически и социални последици, че ще настъпи колапс на световната икономическа структура и ще доведе до края на войната в рамките на няколко месеца. Интелектуалните оптимисти основаваха надеждите си на убеждението, че „световният здрав разум“ ще надделее и се съгласяваха с водещите икономисти, казвайки, че нациите никога няма да толерират лудостта на един свят...

война.

Но, подобно на самата природа, животът на хората и расите не се развиваше по правия път на логиката, а по криволичещите странични пътища на възбудени чувства и диви страсти. Именно тези непредвидими елементи най-накрая освободиха световната катастрофа. Важно е, според мен, да признаем днес, че 1914 г. не само бележи началото на голяма военна борба, но и че в онези фатални дни на август целият стар свят започна да се разпада. Фактът, че народите и техните лидери не успяха да предотвратят възникването на такъв ужасен конфликт, е убедително доказателство, че социалните конфликти, цялата тенденция на световната икономика по онова време и социалната структура на народите вече не бяха достатъчно мощни, за да гарантират ясно дефинирана мирна политика. Напротив, толкова много внимание трябваше да се обърне на хаотичните масови движения на низшите слоеве, на политическите страсти и на икономическите интереси, че кормилото често се изплъзваше от ръцете на държавниците и светът се тласкаше към сблъсък, от който започваше да се възстановява едва много години по-късно, след като бяха изразходвани героични сили и бяха направени огромни жертви.

Естествено е, че това възстановяване на общото съзнание, тази критика на миналото и настоящето, е трябвало да се прояви първо в онези страни, където военното и политическото поражение е направило

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

проблеми, много по-очевидни, отколкото в държавите, които, поне засега, биха могли да живеят от плодовете на своите военни победи. Всички ферментационни процеси, много различни по характер, които се случиха в Русия, Унгария, Германия и Турция, изглеждат за всеки интелигентен наблюдател на световната политика като недвусмислени признаци за краха на споменатия вече стар ред и за опит за създаване на нов свят, по един или друг начин. Това не се дължи толкова на логическото разпознаване на това кое е подходящо или не, колкото на вътрешна промяна в характера, която, обръщайки се както към настоящето, така и към миналото, заявява: „Това не може да продължава повече.“

Тази вътрешна резолюция е от по-голямо значение от всичко друго и не може да бъде елиминирана от никакъв аргумент. Тези нови ментални нагласи на нациите, независимо дали са в едната или в другата посока, са решаващата причина за изграждане или разрушение, в зависимост от случая. Центърът на тежестта на нашето настоящо движение в световната политика е резултат от съпоставянето и силата на тези различни ментални енергии.

Ние, националсоциалистите, виждаме в добре дефинираното отношение на ума това, което наричаме и „световна философия“ (Weltanschauung). Тази дума, чийто точен превод на други езици е най-труден, означава на първо място точно това, което казва: определен начин на възприемане на света, т.е. ясно разбираемо вътрешно отношение на душата, ума и характера към външните неща. Отношение, което решава за „да“ или „не“, което, ако е гласът на милиони, оформя начина на живот, структурата на държавата, задълженията и привилегиите на една раса или народ. Следователно това отношение е същественият, фундаментален и решаващ фактор. Ако то прониква във всички различни сфери на живота, тогава можем да говорим за обединена и единна нация; тогава можем да кажем, че държавата, народът и „световната философия“ са се слели в едно. Разбира се, това се случва само в много редки случаи. Повечето нации под влиянието на расови характеристики и политически събития са засегнати от различни течения в различните сфери на живота, които често пораждат най-сериозни конфликти в рамките на нацията.

Следователно „световната философия“ не е еквивалентна на религията, но може да включва последната. На „световната философия“ може да се придаде специален характер от религията или от науката; тя може да бъде оформена от художествените или културните качества на дадена нация. Ако „световната философия“ на един народ е наистина дълбока и истинска, тя ще включва и характеризира всичко. От друга страна, тя е достатъчно обширна, за да обхване най-различните умствени и духовни темпераменти.

Отношението на различни народи и на видни личности към въпроси, свързани със световната философия, независимо дали са от религиозен, научен или културен характер, е било важен фактор, определящ не само интелектуалния, но и политическия живот на народите през всичките минали векове, и аз съм на мнение, че въпросът какво влияние е оказала световната философия върху външната политика през великите епохи на историята е един от най-интересните проблеми на световната история. Съмнявам се наистина, че този въпрос досега е бил предмет на достатъчно задълбочено изследване, въпреки че би трябвало да е интересен не само за изследователя, но и за всеки държавник.

Позволете ми да цитирам някои примери, за да демонстрирам колко решително е политическият „световната философия“ може да повлияе на развитието на историята в продължение на векове и хилядолетия?

Когато християнската религия се разпространила от Средиземноморието по европейския континент и едно след друго германски племена станали християни, се оказало, че почти всички от тях не приели римокатолическата догма, а станали арианци, т.е. последователи на Арий, чиято представа за личността и божественото положение на основателя на християнството се различавала съществено от тази на Римокатолическата църква. Само едно важно племе станало римокатолическо поради...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

удобството на водача, а именно франконците. Тези франконци обаче са били и най-силното племе от военна гледна точка и не са се отдалечили много от първоначалния си дом, подобно на източногерманците, и по този начин старият Рим е бил свързан с твърда млада воля, която оттогава нататък е била насочена към Изтока. Тази воля е била победоносна както във военен, така и във световнофилософски план. Арий Александрийски (починал през 336 г. сл. Хр.) е учил, че Христос не е Бог, а е създаден от него. Неговото учение е забранено от Никеийския събор и по този начин Европа не става арианска, както изглежда вероятно в началото, а римокатолическа. Тук имаме победа на едната идея над другата, съпроводена с неизмерими последици от гледна точка на световната история. Ако другите, ариански, племена бяха победили франконците, Европа щеше да приеме съвсем различен духовен аспект и цялото протестантско движение, което се материализира по-късно, нямаше да се появи; поне не в същата форма.

Втори пример, показващ как една „световна философия“, основана на религията, е наложила волята си на цели народи, е ислямът. Тази вяра обединява безброй бедуински племена, които, силни във вярата си, завладяват цялата северна част на Африка и нахлуват в Южна Европа. Въпреки че е отблъсната от европейците, борили се за своята независимост, мюсюлманската религия е оставила своя отпечатък върху значителна част от населената земя: от Гибралтар през Африка, Палестина и така нататък чак до Индия. Политическите движения и ожесточените вражди, продължаващи и до днес, показват как дадена „световна философия“ действа като непрекъсната движеща сила, принуждавайки всички народи, които са под нейна власт, да разпространяват и защитават своята специфична „световна философия“, своя начин на живот, своята концепция за управление, своята култура.

След като Вселенската църква остава победоносна в продължение на много векове, в много части на Европа избухват насилствени бунтове срещу нея. Те предизвикват протести сред хората, които разтърсват света и се основават на обща идеология. Векове наред борбата на различните протестантски народи срещу Вселенската църква и нейните военни представителства бушува в Европа. Но в разгара на тази борба европейският колективен ум се обръща в съвсем нова посока по най-характерен начин: от по същество религиозна или догматична борба, спорът става национален. Защитата на националната структура ще измести етичните ценности, дори ако техните представители са от най-висок порядък. Може би най-добрият пример за това обръщане към нова епоха е случаят с кардинал Ришельо. Той вижда в себе си водещ министър на Луи XIII и наследник на Луи XI в изпълнението на плана за национално обединение, който последният е замислил; от друга страна, той е епископ, а по-късно кардинал на Римската църква. В парижкия двор римокатолическото влияние е доминирало и е било представено предимно от испанската партия. Политиката на Рим несъмнено е била в полза на Испания и Хабсбургите, а завършването на испано-хабсбургската победа над Франция със сигурност би довело до чисто католическо господство в Европа за дълго време напред. Но Ришельо, въпреки че е искал свобода за Римската църква във всичките си пактове с протестантските си съюзници, е прехвърлил подкрепата си на другата страна и е направил всичко възможно, за да мобилизира света срещу Хабсбургите и да пречупи силата на Испания, неутрализирайки едновременно светската власт на папата. Срещу всички папски приятели във френския двор той е предприел всички мерки за укрепване на върховенството на Франция; за да осигури нейната независимост, той е унищожил протестантите в собствената си страна, но е сключил съюзи с Густав Адолф и с Бернхард, херцог на Ваймар. Той дори е заповядал на френските оръдия да стрелят по папските войници. Мисля, че тези изстрели, изстреляни срещу римската армия по заповед на римски кардинал, символизират обръщането на Европа към ново отношение, което оттогава никога не е преставало да присъства в живота на нашия континент.

През деветнадесети век това отношение претърпява промяна към нова форма на европейски национализъм. Навсякъде по света националната идея е освобождаващата мисъл на живота. Доказателство за това се намира в много трудове от онова време, както и в личностите на Вашингтон, Боливар и Гарибалди. В същото време обаче науката и търговията придобиват все по-голямо значение и поговорката на Валтер Ратенау: „Съдбата се решава от икономиката“ се превръща в „лайтмотив“ за разработването на повечето социални проблеми. Друг важен фактор е броят на населението на отделните държави, което ги кара да търсят пазари за продукти и суровини навсякъде по света. Това отношение е спонсорирано и разпространявано главно от хора, разпръснати по целия свят. Застъпва се идеята за „световна република“ и съществуващите преди това национално-икономически системи да бъдат заменени от така наречената световна икономическа система, за предпочитане под централен контрол.

Вярно е, че в началото на века е имало някои национални държави с военно-политически характер, но от икономическа гледна точка е съществувало почти безнадеждно объркване от много различни икономически групи, търговски и индустриални тръстове и международни банки, които са си противопоставяли една на друга и чийто успех или провал е трябвало да засегне толкова много хора, че националната политика е била принудена да се подчини на тези частни интереси и да ги признае в по-голямата си част от тях за такива с национално значение.

Като протест срещу социалните последици от тази чисто икономическа система във всяко едно отношение, милиони хора се изправиха и се вслушаха в доктрините, проповядващи социална свобода, чрез движение, обхващащо всички нации, т.е. Марксистко-комунистическия интернационал. Всички тези течения и тенденции, които непрекъснато се усложняваха и засилваха от нови странични проблеми, доведоха до препятствие в края на деветнадесети век и спокойно може да се каже, че Фридрих Ницше е бил най-чувствителният сеизмограф на тези трусове, които разтърсиха целия свят. Той не се е отдавал на сантиментална философия, а е изпитвал предчувствие за предстоящите събития, които ще засегнат стотици милиони хора.

Осъзнаването, че социалната тъкан ще се срине в нихилизъм под въздействието както на гражданските, така и на марксистките сили, и същевременно надеждата, че от тази катастрофа ще се издигне силна раса, характеризират неговите афоризми и всички негови произведения. По същото време мъже като Пол дьо Лагард и Рихард Вагнер чувстват, че светът е към своя край и че ще се роди нов свят. В Русия Достоевски рисува в мрачни нюанси края на Русия. И докато чувството за крайна несигурност става всеобщо, тези идеи, лишени от всякаква форма, намират приемане в столиците на всички народи. Русия пада и на власт идват онези тенденции, които Достоевски предсказва в своите „Братя Карамазови“ и „Демони“. Комунизмът побеждава в Русия срещу всички социални теории, не чрез пролетарска масова организация на градовете, а чрез факта, че вече сломена воля попадна под влиянието на силно волеви неевропейски характер.

Ако разгледаме тези различни световни философии, които често сякаш си противопоставят една на друга в смъртоносен антагонизъм, ще открием, че всички те имат една обща черта. Всички те произтичат от добре дефинирана доктрина, независимо дали последната е от религиозен, научен или социално-етичен характер. Върху тези доктрини или изповедания на вярата те изграждат програма, събират всички, които вярват в тази програма, и се стремят с всички политически и военни сили, с които разполагат, да осъществят тази доктринална програма.

Говорейки общо и политически, това отношение е свързано с това, което може да се нарече „универсалност“. Тази универсалност съществува, независимо дали даден индивид е назначен за върховен господар, от когото световното движение получава своите закони, или дали е основано на абстрактни...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

общество или върху някаква конкретна теория. Всъщност последните петнадесет века европейска история показват, че всички нации се движат някъде в рамките на такава универсално замислена „световна философия“ и че всички големи борби между нациите са следвали своя ход в рамките на доктрина, която е имала универсален характер. Тази доктрина се е характеризирала с религиозна универсалност в римокатолическата „световна философия“; и същата характеристика е съществувала и в протестантската догма, макар и в различна форма и въпреки индивидуалистичните резултати; в системата на либерализма откриваме социално-етична универсалност, каквато е била проповядвана по време на Френската революция; и това е нихилистична универсалност, която характеризира разклонението на марксисткото движение, Световния комунизъм, което вече не признава националности и държави, а само Съюз на социалистическите съветски републики, към който по всяко време биха били добавени други съветски републики.

Решителната и радикална световнофилософска промяна, каквато я виждаме днес, се състои в твърдото ни убеждение, че предстоящата борба вече няма да има същия характер като преди и че националните борби няма да се водят в рамките на дадена „световна философия“ от универсалистичен вид, а че тези борби ще се водят в рамките на националистическа „световна философия“. С други думи: тенденциите, които преди са били чисто държавни, се разширяват и се разглеждат от световнофилософски ъгъл, развивайки се в решаващ фактор за регулиране на живота в най-широкия му смисъл. В началото на нашата ера управлението на вселенската църква е било най-висшият религиозен и политически елемент. Когато се е случило първото въстание, две религиозни изповедания са се противопоставили едно на друго. На по-късен етап от тази борба тези основни фактори са пренесени от религиозната към държавно-политическата арена, която първоначално е приела формата на монархия, а накрая и на републиканска идея.

В края на деветнадесети и началото на двадесети век откриваме, че класовата идея е заемала най-високо място в съзнанието на милиони хора. И всеки от тези различни фактори е формирал фундаменталния политически принцип на една от различните партии, особено в Германия. Основният фактор на Средновековието е бил представен от Центристката партия; династичната идея - от бившите консервативни групи; икономическата идея, обединена с републиканската идея, от Демократическата партия; и класовата идея - от марксистките групи. В противовес на всички тези групи, съществуващи в Германия, националсоциалистическото движение провъзгласи нов, но стар, основен фактор, а именно - идеала за национална чест.

Всички борби през последните четиринадесет години, до 1933 г., са водени под това знаме. Ако обаче то е придобило мистична сила, това е било възможно само защото една велика нация, осъзнаваща своята чест, е претърпяла крах, след което е оставало да се вземе само едно решение. Или старите политически групи е трябвало да бъдат толерирани още повече като представители на философиите на стария свят, или е трябвало да се създаде нова политическа философия, основана на нови принципи, като основа на живота на германския народ. Не е нужно да отбелязвам, че идеята за национална чест не е нова идея, възникнала внезапно; всъщност, откакто съществува германският народ, цялото му изкуство и литература се въртят около нея. „Епосът за Хилдебранд“, „Песента за Нибелунгите“ и „Сагата за Гудрун“ доказват това, както и цялата германска героична музика. Освен това, тази идея е била в основата на правните кодекси на старите германски „Саксонски закони“ и „Гражданския закон“ (Stadtrecht), които за много народи са станали основата на много фактори, довели в крайна сметка до обединението. Нито е необходимо да подчертавам, че това, което казвам тук, не е предназначено като препратка към или критика към други нации.

Единствената ми цел е да обясня какво се е случило тук, в Германия, и да покажа, че в този случай не си имаме работа с една от многото революции, а с решителната революция в Германската история беше започнала: революция, която не започна внезапно, а такава, чиито принципи бяха

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

могат да бъдат открити в Германските селски войни, в правните актове на старите „Свободни градове“, у Фридрих Велики, у водачите на Германските освободителни войни от 1813 г. и у великите мислители от преломния момент от осемнадесети към деветнадесети век.

И нека ми бъде позволено да заявя тук, че този пламенен германски национализъм наистина не е заплаха за легитимния национализъм на другите народи, а напротив, именно този германски национализъм, чрез своето духовно превъзходство над всички останали въпроси, може единствено да гарантира онзи справедлив баланс, за който копнее целият свят. Авторитарната държава, основана днес на националсоциалистическото движение, е в състояние да елиминира неоправданата културна пропаганда сред хората от други раси, както и беззаконната икономическа експанзия, която в противен случай би могла да доведе германската нация от икономически конфликти до политически борби с други народи.

Германският национализъм, „световна философия“, основана на раса и почва, не е догма, свързана с универсалността; нито неговите предпоставки, нито заключенията му включват презумпцията, че той би трябвало да влияе на други и следователно различни нации и раси. От друга страна, ние смятаме, че нашата философия представлява и завръщане към благоговейно възхищение от Природата и нейните закони. Следователно националсоциалистическата „световна философия“ за нас означава съзнателно отдръпване от онези форми на национален живот, които не отдават нужното значение на характеристиките на различните народи и раси; отхвърляне на онези културно-научни доктрини, които претендират да се отнасят еднакво за всички нации; и накрая, ние я разглеждаме като опит за постигане на по-висше и същевременно по-дълбоко осъзнаване на нашите собствени движещи сили в същите тези сфери. Нашата нова „световна философия“, далеч от това да презира другите, е съществен елемент за постигане на взаимно истинско уважение между нациите и културите.

Поради тази причина, например, Националсоциалистическото движение изпитва най-голямо уважение към една напълно различна раса и държавна конституция, като и двете имат свои собствени специфични характеристики. В двете велики нации от Далечния изток виждаме структури, които са изградени върху собствени основи. За нас Япония, чиято история датира от хиляди години, е възхитителна със своя религиозен израз, с подчинението си на държавната власт и с предаността си към националните интереси. Китайската нация също се е развила от една форма на „световна философия“ – икономика и социална етика, която, макар и да изглежда разпаднала днес, все още може да се възроди. И ние ще наблюдаваме този опит за реорганизация със същия интерес и уважение, което отдаваме на всички благородни амбиции на другите нации.

Типично е, че ерата на практически неконтролирано разширяване на много нации по целия свят води до конфликт и до осъзнаването на факта, че след този период на икономическа експанзия е настъпил период на свиване. В него всяка нация ще намери истинската си форма. Че тази борба съществува във всички нации без изключение, се демонстрира от жестоки сблъсъци от социален или световно-философски характер по целия свят. Те доказват съществуването на почти универсална липса на вяра и показват, че действията на нациите не се ръководят в крайна сметка от добре дефинирана идея, а че редица различни системи се борят за надмощие, без да стигнат до трайно решение.

Ако правилно тълкуваме знаците и белезите на съвременната политика, изглежда, че духовната борба на всички нации се съсредоточава върху желанието да се заменят всички системи, които водят нерешителна война, с една конкретна от тези системи или с изцяло нова, която ги превъзхожда всички.

Германия може би е един пример в тази световна борба – и не е задължително

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

примерен пример — за засилване на възможността, че едно така наречено „съдбоносно“ развитие по никакъв начин не е обречено да завърши с комунизъм, а че решителност, родена от силен характер, може да преодолее отживелия начин на мислене, който вече не е съобразен със съвременните условия. Свободният и таен плебисцит в Саар показва на целия свят колко дълбоко новата концепция за живота е проникнала в цялата германска нация, въпреки всички противоположни течения, на които беше позволено да упражняват влиянието си без никакви пречки. Ние самите, поне, сме убедени, че германската система, доколкото тя пречи на всякакви частни политически или частни икономически интереси да получат власт, е единствено способна да определи за Германския райх онези ограничения, които са съществени за жизнените интереси не само на Германия, но и на други държави.

Това прави възможно, за първи път от много дълги години, да се прави разлика между частните интереси, колкото и никога да не са били толкова силни, и жизненоважните интереси на нацията като цяло. В същото време обаче имаме възможността за стабилна външна политика, която според нас е от такова естество, че естествените движещи сили, свързани с живота на различните нации, вече не могат да бъдат насочвани произволно една срещу друга, а ще стоят гръб до гръб както в интересите на отделните нации, така и в интересите на органичното сътрудничество на всички нации. В този комплекс от велики сили тогава ще стане възможно числено по-малките нации вече да не бъдат инструмент на тесен егоизъм, а единици, надарени с равни права в органичните дейности между Великите сили. Мога ли да добавя, че когато говоря за „малки нации“, имам предвид само тяхната площ и население и не искам по никакъв начин да омаловажавам тяхното интелектуално и културно значение.

По този начин националсоциалистическата „световна философия“ и прераждането на националния идеал пораждат нова концепция за държавата и националната икономика; нов, добре регулиран държавен контрол върху индивида, който единствен може да доведе до истинска свобода, в ясен контраст със злоупотребата от страна на индивидите, която, при липса на контрол, засяга много сфери на живота, отравя и покварява чувствата и мислите на цели нации, в ущърб не на покварителите, а на нациите.

Установяването на съгласие между различните форми на живот, споразумения между авторитетна държава, регулираща всички клонове на националната дейност, и други държави, както и между така формираните групи („комплекси“) от държави и други единици, определени от политически, расови и географски фактори – за разлика от хаотичния характер на елементите, характеризиращи деветнадесети век – всичко това представлява решаващата промяна на нашата настояща епоха. И националсоциализмът е готов да служи на тези цели в интерес на всички народи. Така откриваме, че новата „световна философия“ има решаващо формиращо влияние върху политическата мисъл и в крайна сметка върху икономическата и външнополитическата дейност.

Вярваме, че съображенията, представени в това кратко резюме, заслужават по-внимателно проучване от гледна точка на техните възможни практически приложения и последици; имайки предвид думите на един германец, борил се за свобода преди век: „Уважавай отечеството на другите, но обичай своето“.

Фашизъм, жени и демокрация от Нора Елам

„Опитът показва, че във всички страни днес демокрацията може да развива свободно своята природа, най-скандалната корупция се проявява, без никой да я смята за полезна, за да прикрие нейните мошеничества. Демокрацията е земята на изобилието, за която мечтаят безскрупулни финансиста.“

— Жорж Сорел, Размисли над насилието.

Т О, истински циник, преживял борбата за право на глас за жените от 1906 до 1914 г., няма по-забавно зрелище от следвоенния ентузиаст, чиято единствена мания сякаш е предполагаемата опасност за жените с право на глас във фашистка Великобритания.

Тази неподозирана загриженост намира своите най-настоятелни защитници на неочаквани места, а онези, които бяха толкова ожесточени срещу предвоенната борба, днес извършиха пълен обрат. Нашите новооткрити покровители са ненадминати в решимостта си, че на жените по принцип не трябва да се отказва нищо, дори ако на практика им се отказва повечето неща, необходими за съществуването им.

За жената, която е участвала в тази историческа борба и, гледайки на правото на глас само като на символ, вярвайки, че с негова помощ може да бъде възможен един нов и по-добър свят, този вид покровителство е също толкова неприятно, колкото е било и това отпреди едно поколение. Тя смята, и с известно основание, че е измама онези, които през всички тези изморителни години никога не са вдигнали ръка, за да ѝ помогнат, а напротив, са я описвали като безполово обезобразена мома или разочарована стара мома, в часа на успеха се стремят да експлоатират пола ѝ в интерес на реакционна и упадъчна система. Такава наглост е възможна само защото онези, които прибягват до нея, напълно са разбрали погрешно и все още не разбират смисъла на тази борба и са тълкували искането за политическа свобода като желание за лична вседозволеност.

Дойде времето, когато принципите, които са в основата на това забележително и решително проявление за подредена промяна, не само в положението на жените, но и в общоприетото отношение към тях, трябва да бъдат преформулирани.

Какво тогава стоеше в основата на страстното възмущение, което движеше сърцата на хиляди жени и ръководеше умовете им през тези бурни години? Не беше, както мнозина си представяха, неблагоприятното желание за индивидуален интерес, нито борбата на жените единствено за собствения им пол. Напротив, от лидерите до най-скромните сред обикновените хора, това беше фундаменталното убеждение, че в свят, населен от мъже и жени и под политическа система, контролираща съдбите и на двата пола, страната, която изключва от своите съвети влиянието, гледните точки и талантите на повече от половината от населението си, би била до такава степен затруднена в изработването на най-добрата система на управление. Ако мъжете бяха жертви на хаотични икономически условия, жените страдаха заедно с тях. Ако социалните условия, при които мъжете влачиха почти безнадеждно съществуване, бяха непоносими, те бяха също толкова непоносими и за жените.

Оглеждайки се по големите градове на страната си, от север на юг и от изток на запад, те виждаха жилищни условия, за които мъжете и жените бяха единодушни, че са позор за съвременната цивилизация; наблюдавайки пазара на труда, те се вираха с тревога в призрака на несигурността, който преследва работещите и който е присъщ на старата система. В политическата област те отбелязаха

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

че както във вътрешната, така и във външната политика делата се водят по начин, който всява ужас в сърцето на всеки човек, който дълбоко е загрижен за Великобритания или осъзнава упадък, който вече е започнал да ерозира върху всички партии в държавата. Те се издигнаха, за да поискат жените да бъдат призовани наравно с мъжете, за да подадат ръка, преди да е станало твърде късно.

Накратко, това въстание беше предизвикателство към старите антагонизми и призив за сътрудничество в рамките на Държавата.

В тази концепция за практическо гражданство, борбата на жените много наподобява новата философия на фашизма. Всъщност, фашизмът е логичната, макар и много по-грандиозна, концепция за важните въпроси, повдигнати от войнствените жени отпреди едно поколение. Приликите не свършват дотук. Женското движение, подобно на фашисткото, се провеждаше под строга дисциплина и пресичаше всякаква партийна лоялност; неговите поддръжници бяха от всяка класа и партия. То призоваваше жените да забравят личния си интерес; да се откажат от дребните лични предимства и привилегиите на защитените малцина в полза на мнозина; и да се изправят заедно срещу неправдите и несправедливостите, които бяха присъщи на една толкова пагубна за благосъстоянието на расата система. Подобно на фашисткото движение, то избра своя лидер и след като го избра, даде на този лидер абсолютна власт да ръководи политиката и съдбата му, демонстрирайки лоялност и преданост, никога ненадминати в историята на тази страна. Нещо повече, подобно на фашисткото движение, то се изправи пред бруталността на улиците; подигравките на своите противници; погрешните схващания на добронамерените; и озлобеността на политиците. То изтърпя омразата на съществуващото правителство и накрая самотата на затворническата килия и ужаса на насилственото хранене. На неговите говорители, стоящи на открити пространства и по ъглите на улиците, беше отказано правото на свобода на словото; неговите защитници, продаващи литературата си, бяха оплювани и ругани; неговите делегации бяха малтретирани. Суфражетките станаха спорт за всеки хулиган, който искаше да вземе закона в свои ръце. За да бъде аналогията още по-точна, никоя клевета не беше твърде гнусна и никоя клевета не беше твърде долна, за да се отрази на моралния характер на неговите лидери или на целите и задачите на жените, които им дължаха вярност.

Така се стигна дотам, че жените, обединени в подобна асоциация, нямаша илюзии относно политическите и партийни клевети, а когато свещените думи „демокрация“ и „индивидуална свобода“ станаха нещо обичайно в устата на техните критици, те си спомниха, че тези неща са правени под либерално управление и от защитниците на партия, която е превърнала демократичната система във връх на своята политическа мъдрост. Че при нея те са били класирани с престъпници, лунатици и деца. Те твърдяха, и то с известна убедителност, че ако това е демокрация, тогава жените нямат много какво да очакват от нея.

Опитът им като отхвърлени от демократичната система беше нищо в сравнение с онова, с което се сблъскаха, когато се оказаха почетни граждани под нейната съмнителна защита.

Вярно е, че те си бяха спечелили правото на лична свобода за много кратък период от време веднъж на всеки пет години, но щом сложиха онзи фатален кръст върху бюлетината и затвориха вратата на изборителната секция зад себе си, от този момент нататък се оказаха напълно безпомощни пред демократичната машина.

Въпреки че ще ни се каже, че това е било, за което сме се борили, едно кратко размишление ще покаже, че това е било смятано само за символ. Жените никога не са правили фаталната грешка да си въобразяват, че щом мъжете гласуват, те непременно са свободни. Белег на неинтелигентната жена днес е да предполага, че една жена е свободна, защото също гласува, или че демокрацията може да предложи нещо друго освен внимателната и организирана експлоатация на мъжете и жените, които ѝ позволяват да съществува.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Предвид ограниченото право на глас в края на войната, на жените е предоставено и правото да влязат в парламента, а изборите в късната есен на 1918 г. им дават първата възможност. Партийната система вече започва да показва първите признаци на упадък и по неумолимия закон на наказващата справедливост, партията, която е родила демокрацията във Великобритания, е в пълно отстъпление пред своите неблагодарни деца. Въпреки това, в първия блясък на своя триумф, жените се обръщат към тогавашните партии или като избиратели, или като потенциални кандидати.

Моето собствено недоверие към партийната политика ме караше да се колебая да се насочвам в тази посока и предпочетох да се кандидатирам като независима, като този път отпаднах с всички останали жени кандидатки, с изключение на една. Изключение направи графиня Маркиевич от „Шин Фейн“, която, макар и известен и отявлен враг на Великобритания, намери за съвсем лесно в рамките на демократичната система да си осигури избори за парламента на страната, за която открито се хвалеше, че ще разруши, разпадне и дискредитира. Ако си спомням правилно, тя не срещна опонент. Следващият пример едва ли беше по-окуражаващ, тъй като първата жена, избрана за английски избирателен район, беше родена в Америка гражданка, която нямаше никакви пълномощия да представлява британските жени в собствения им парламент, освен че се беше омъжила за британски поданик, който се оказа принуден да влезе в Горната камара след смъртта на баща си. Критиците на женското движение посочиха с едва прикрито задоволство тази развръзка и се постараха да представят тази дама като жалък образец на женска безотговорност. Не е било нужно да бъдат толкова лични, защото тя не беше нито по-добра, нито по-лоша от която и да е друга жена, избрана в Британската камара на общините, в резултат на годините усилия и борба на войнствените жени. Тъжен факт е, макар и все пак верен, че последвалото избиране на партийни жени в Уестминстър не е променило и най-малко нито мъжете, нито жените, и въпреки че много способни жени са се присъединили към редиците на нашите избрани представители, тяхното влияние е било напълно незначително върху съдбите на Великобритания или нейната империя. Те, подобно на своите колеги мъже, са просто зъбни колела в партийните колела на демократичната система, маршируващи в фойетата при натиска на партийния камшик, безпомощни пред мощния официален апарат, който се търкаля, смазвайки всяка инициатива и независимост пред него и свеждайки всеки човек, който му дължи вяност, до просто цифра за провеждане на неговите политики и мерки. И ако това е вярно за Парламента – и кой може да го отрече? – то е още по-вярно за жената избирател. Тя също е в капан в тази неумолима система, истински роб на своята партийна организация.

На тези, които оспорват това, трябва да се зададе въпросът: Каква е властта на жената член или жената избирател при сегашната система да променя която и да е политика на което и да е правителство, избрано досега? Дали най-ентузиазираният почитател на сегашната система твърди, че жените, независимо от партията, към която принадлежат, са доволни от съществуващото положение на тази страна? Склонни ли са да видят икономическите условия, при които броят на заетите е достигнал невероятния брой между два и три милиона, да останат непроменени? Доволни ли са от гледката на тези изоставени райони, които всяват отчаяние в сърцето на всеки жив човек? Безразлични ли са към упадъка на земеделските райони и тежкото положение на селскостопанската индустрия и не са ли загрижени за ужасяващите жилищни условия, които всички партии осъждат?

Обръщайки се към обширната област на имперската и външната политика, може ли да се твърди, че по-голямата част от британските жени желаят да видят разпадането на Империята или насоката на настоящата външна политика на предполагаемото Национално правителство, при която се сключват пактове и ангажименти от тяхно име и тайно с отявлените врагове на тази страна, докато в същото време ние биваме оставени беззащитни, не само за целите на нашата непосредствена защита, но и ако възникне необходимост да изпълним тези ангажименти? Наистина ли знаем на какво сме подложени?

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

ангажирани; какво включва тази политика на колективна сигурност или каква е зловещата сила, която я диктува? „Демокрацията е земята на изобилието, мечтана от безскрупулни финансисти“, казва Жорж Сорел. Имат ли жените, получили изборителни права, някаква власт да контролират вътрешна или външна политика, продиктувана с цел превръщането на тази мечта в жива реалност? Нека помним, че когато дойде време да платим сметката, ще бъдем подкарани като овце на клане, безпомощни пред резултатите от тези политики. Каква е стойността на така наречената свобода, ако тя не може да ни даде силата да променим тези важни въпроси?

Ако е вярно, че среднестатистическата жена изборител не иска нищо от тези неща, защо, ако е свободна при демократичната система, ги позволява? Ако притежава тази свобода, не е ли двойно и тройно виновна, че ги търпи още един час? Това е тестът за нейната претенция за отговорна роля в управлението на страната ѝ. Ако е получила необходимата власт и свобода при съществуващата система, обвинението, че е неспособна да играе гражданска роля в делата на страната си и всъщност е негодна за отговорност, е доказано докрай.

Нищо от това не е вярно. Истината се крие във факта, че няма свобода нито за мъжете, нито за жените при сегашната остаряла система. Това, което спъва както мъжете, така и жените, е, че партийната система е в разпад и това е още по-забележимо след предоставянето на изборително право на възрастните при една необузdana демокрация. По целия свят същият упадък е настъпил, поради неизбежния ход на времето и обстоятелствата, промяната от свят на бедност към свят на безгранично изобилие прави подреденото планиране не само необходимо, но и жизненоважно за съществуване. При тези промени методите на стария свят са отживелица и трябва да отстъпят място на новите. Ако жените искат да бъдат достойни за мястото си в съветите на нацията, те трябва да се изправят като реалисти пред новите световни условия, които се събират около тях. Рано или късно те трябва да изберат. Решението е монументално, защото от него ще зависи статутът на жените за значителен период от време. Следователно не е лекомислено те да претеглят добре историята на света.

Пред жената има два пътя. Първият е тя да продължи да се бори с разлагащата се система на стария свят, доволна да бъде слугиня на професионалните политици от различните партии, към които се привързва. За това може да се каже, че тя му е подложила на дълго и вярно изпитание и че ако под негово ръководство е можела да постигне някаква практическа промяна в посока на социална, политическа или икономическа свобода, тя е претърпяла печален провал. Сега тя трябва да прецени дали вината е в самата нея или в системата, към която все още се придържа. В тази връзка тя ще отбележи, че отделните партии постепенно изчезват. Либералната партия е отишла в сумрака на миналото; Консервативната партия е в бърз разпад и знаем от уверението на собствения ѝ лидер, че няма надежда тя да си възвърне независимостта. Същата съдба очаква и Социалистическата партия, тъй като и тя трябва да извърви същия път, който е засмукал другите две партии под плаващите пясъци на социалдемокрацията.

Следователно тя трябва да търси някаква по-добра система; такава, която е по-съобразена със съвременните условия. Какво ще заеме мястото на разклатената сграда от миналото?

Всеки студент по политология осъзнава, че проблемът сега е между фашизма и комунизма. Що се отнася до британските жени, комунизмът е малко привлекателен. Не стигаме дотам, че той е философия на разрушението и отрицание на естествените инстинкти на женствеността. Той е антитеза на всеки принцип и практика, които жените ценят и изискват.

Фашизмът изглежда е единственото решение. Той съдържа в себе си всеки принцип, особено подходящ и приспособим към гения на британския характер. Той предлага истинска свобода и независимост на всички хора и

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

жени с добра воля към тази страна. За да не възникне недоразумение, ще дефинираме тези толкова често използвани термини с думи, с които никой демократ няма да спори, защото те са взети от апостола на неподправената демокрация, Джон Стюарт Мил.

„Единствената цел“, пише той, „заради която човечеството е оправдано индивидуално или колективно да се намесва в свободата на действие на който и да е от своите членове, е самозащитата. Единствената цел, за която властта може да бъде упражнявана с право над който и да е член на цивилизована общност против неговата воля, е да се предотврати вреда за другите.“

Именно това е фашистката концепция за индивидуалната свобода и очевидно е концепцията, която, що се отнася до жените, им дава всяка възможност, от която те могат законно да се нуждаят в бъдещия си статус на жени гражданки. В никоя друга система тези принципи не са въплътени. Нещо повече, в машината на корпоративната държава, фашизмът гарантира на жените равен статут с мъжете, защото в нея се крие единственото средство, чрез което те ще могат да управляват и контролират условията, при които ще живеят; по този начин само фашизмът ще завърши работата, започната от тяхно име от войнствените жени от 1906 до 1914 г. Освен това, той ще ги спаси от опорочената атмосфера на корупция, присъща на партийната система, и за първи път ще даде възможност, чрез машината на техните собствени специални корпорации, да се справят с известна надежда за успех с онези големи въпроси, които толкова тясно засягат техния собствен живот и живота на децата им.

В икономическата област това ще осигури сигурност с равно заплащане за равен труд, онази вечна кост на раздор, който раздели половете с такива тежки последици за индустрията.

В социалната сфера то премахва всички класови бариери, докато в политическата то възстановява справедливост и... равенство за първи път в историята на женската борба.

И най-важното от всичко е, че фашизмът идва, за да сложи край на зловещия призрак на войната, като премахва фундаменталните причини, които съществуват и се намират в интернационализма, инструмент, изкован с цел да даде възможност на „безскрупулни финансисти“ да се възползват от онази „земя на изобилието“, наречена „демокрация“, за която мечтаят.

За да може всичко това да бъде постигнато, фашизмът ще изисква жените, наравно с мъжете, да предложат дисциплинирано сътрудничество в изграждането на подредена държава и фашизмът с право ще възложи на всички граждани на държавата отговорността и задължението да работят в хармония, не в интерес на която и да е част или класа, а в полза на целия ѝ народ. Той ще призове жените, както и мъжете, да подчинят всички егоистични индивидуални привилегии, за да могат по-малко щастливите да бъдат под негова закрила в безопасност от експлоатация.

Това е фашизъм. Всичко останало е мираж. Може ли да се каже, че британските жени не могат да се издигнат до това велико събитие в историята на страната си? Тези, които биха им предложили да отхвърлят тази възможност, са врагове не само на жените, но и на целия прогрес и на цивилизацията. Тези жени, които са издържали изпитанието на голямата борба от предвоенните дни, поне са си заслужили правото да се противопоставят на народа, който отново иска да ги пороби в подчинението на миналото и да ги окове в система, която им лишава от възможността да играят почетна роля в необходимата реорганизация на страната си. Британските жени никога не са се провалили или поколебали, когато Великобритания е имала нужда от тях. Те също, заедно с мъжете от своето поколение, ще издигнат високо знамето на британския фашизъм и носейки го високо над суматохата и мръсните кавги на партийната система, ще ускорят онзи ден, в който тяхната нация ще се възроди. В този триумфален час те наистина ще са заслужили гордото право да отдадат почит на възродената Велика Великобритания и най-накрая да почиват в мира, сигурността и просперитета на нейния суверенен народ.

„Скъпоценни акри“

от Джориан Дженкс

Тези, които може да се изкушат да предположат, че тъй като Великобритания няма поземлена политика, тя няма и поземлен проблем, ще направят добре, ако обмислят внимателно тези обезпокоителни факти.

С изключение на Белгия и Холандия, Великобритания е най-гъсто населената страна в света; и тъй като делът на естествено неплодородната земя (например планинска) е много по-висок на тези острови, отколкото в Ниските земи, изглежда безспорно, че имаме по-малко земя за производство на храни на глава от населението, отколкото която и да е друга страна.

Великобритания е единствената цивилизована страна в света без установена политика за опазване, рекултивация и подобряване на земята. Нито едно правителство не е предприело никакви стъпки, за да ограничи годишната загуба на земеделска земя, която сега възлиза на над 2 милиона акра, или 7% от общата площ, от края на Първата световна война.

Великобритания е уникална с високия дял на населението си, откъснато от всякакъв контакт с родната си земя, и с високия дял на застояла, консервирана храна в националната диета.

Учените започват да откриват резултатите от тази изкуственост по отношение на недохранване, нервни разстройства и социални вълнения.

На чуждестранен наблюдател би било простено да заключи, че се опитваме по нашия перверзен британски начин да се превърнем в обект на изключително опасен експеримент, а именно да открием дали националният живот може да бъде здравословно поддържан в една изцяло урбанизирана и практически паразитна общност, зависима за самите жизнени нужди от усилията и добрата воля на други нации. Той би могъл освен това да предположи, че толкова несигурно положение ни е било наложено от суровия ни климат или бедността на нашата почва. И отношението му към нас би било по-скоро съжаление, отколкото възхищение.

Колко болезнено е тогава да признаем, че тази тревожна ситуация произтича от една и само една причина, а именно безчувственото и упорито пренебрегване на основните принципи. Нека няма съмнение в това. Нашият климат не е лош; напротив, той е един от най-равномерните в света. Нашата почва не е бедна; напротив, тя е средно една от най-продуктивните в света. Но ние имаме, за наши грехове, политическа система, която отказва да гледа по-далеч от следващите избори, която е брадата на всеки личен интерес с брадва за мръсотия и всеки заблуден икономист с академична репутация, която трябва да поддържа.

Най-дълбока грешка е да се предполага, че нашата естествена съдба е да бъдем производители, превозвачи и банкери за останалия свят и че подобна ситуация предполага постоянен данък върху суровините и храната. За кратък период, разбира се, тази хипотеза беше оцветена от факта, че поредица от щастливи съвпадения ни дадоха значително предимство пред другите нации в развитието на онези услуги, за които светът по това време беше готов да плати почти всяка цена. Но бързото и почти универсално разпространение на индустриалния и финансовия национализъм помете нашия временен монопол и направи хипотезата не просто несъстоятелна, но и положително опасна. Колкото по-дълго се придържахме към нея, толкова по-малко способни сме да се изправим пред фактите на съвременния живот. Всеки жест към безвъзвратното „възстановяване на международната търговия“ отлага неизбежния ден на разплата, когато трябва да се изправим на собствените си крака и да направим равностойка на собствените си...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

ресурси.

Тъй като е основният източник на жизненоважни потребности, внимателното и просветено развитие е предпоставка за национален просперитет. Тъй като е национално наследство, както културно, така и материално, опазването му е тържествен национален дълг.

Струва си да се помни, че до сравнително модерни времена тези факти са били общопризнати, макар и не винаги правилно тълкувани. Смятало се е, че собствеността върху земята предоставя не само големи привилегии, но и големи отговорности, както социални, така и финансови. Управляващите класи са произлизали почти изключително от земевладелските семейства. Земеделieto е било признато за основен отрасъл, а неговото благосъстояние е било въпрос от национално значение.

Едва когато обеднялата земеделска аристокрация беше изместена от новоизлюпената и до голяма степен чужда плутокрация, възникнала от хаотичните финанси на Наполеоновия период, националното отношение към земята претърпя сериозно влошаване. И едва когато викторианският експортен капитализъм започна да получава огромните си приходи от внос, британското земеделие не успя да се справи с развитието на британското производство. Но след като се установи доктрината, че печалбите на организирания капитал са мярка за националния просперитет, неорганизираното земеделие можеше напразно да търси помощ или лидерство в Уестминстър.

И така днес изследването на британската провинция е почти изследване на изчезнала цивилизация. Дълбоко изсечени пътища, по които не са минавали колела от цяло поколение, разпростиращи се живи плетове, по които не е имало желязо от десетилетие, древни следи от плуг, все още видими в гъсти пасища с чим, хамбари и къщи във всеки етап на разруха, църкви, построени за конгрегации, пет пъти по-големи от сегашните енории, тихи водни мелници и рушащи се имения: всичко това говори за изгубено селско население, някога активно ангажирано с най-мъжествената от всички задачи.

Вярно е, разбира се, че по-добрата земя все още се обработва и често се обработва добре, въпреки че броят на тези, които имат пряк интерес от нея, намалява година след година. И тук-там се срещат смели авантюристи, залагащи всичко на свине или птици, плодове или мляко. Но над голяма част от провинцията виси погибелта на методите „ръка в уста“, породени от липса на увереност и изразени в занемарени пасища, недонаселени с невзрачен добитък. Атмосферата е толкова апатична, че дори разточителните и неприятни нахлувания на спекулативния строител се приемат почти без следа от негодуванието, което подобно оскверняване би предизвикало преди няколко поколения.

Важно е да се осъзнае мащабът на щетите, нанесени на едно незаменимо национално богатство. Теоретично земята е неразрушима, освен ако, разбира се, не бъде отнесена от морето, процес, който, между другото, може да се наблюдава на няколко места по нашето крайбрежие. Но с нея могат да се случат няколко неща, които ще я направят практически безполезна от гледна точка на производството на храни, а това е най-важната гледна точка за нацията.

На първо място, обработваемата земя, независимо дали е орна или пасища, може бързо да потъне в запустяло състояние, в което не произвежда нищо друго освен оскъден добитък за добитък и овце, а дори и те остават недостиг, ако зайците пристигнат първи. Зловещото увеличение на площите, върнати като „груби пасища“ през период, когато обработваемата площ непрекъснато се свива, показва достатъчно ясно какво се е случвало. По-голямата част от нашите груби пасища са, разбира се, планински върхове и мочурища. Но цялото неотдавнашно увеличение, и много повече от това, се състои от невъзстановима земя от тип, който би се обработвал във всяка друга европейска страна или дори в нашите собствени владения, но който не може да се обработва тук поради постоянното пренебрегване от страна на властите.

Политици от типа на Inskip искат да ни внушат, че тази изоставена земя може да бъде превърната в

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

производство в извънредна ситуация. Очевидно разочароващите преживявания от последната война не са ги научили, че земята не може внезапно да бъде превърната в продуктивна, като се използва само с няколко трактора и неквалифициран труд. Рекултивацията на земята е висококвалифицирана работа, изискваща няколко години търпелив труд, преди да се постигнат резултати. Тя може много полезно да бъде включена в дългосрочна селскостопанска политика; но като средство за производство на храна в извънредна ситуация е практически безполезна.

На второ място, строителните дейности, независимо дали са жилищни или промишлени, използват голямо количество земя всяка година и стерилизират напълно толкова, колкото реално използват. Само от 1929 г. насам Англия и Уелс са загубили 421 000 акра земеделска земя, от които само 159 000 акра са се превърнали отново в необработени пасища; почти всички останали 262 000 акра са преминали в пастта на строителя, като голяма част от тях са равна и плодородна обработваема земя във високо състояние на обработка.

Трябва да се помни, че загубата на земеделска земя не спира до площта, действително заета от фабрики, къщи и градини. Трябва да се осигурят пътища и места за отдих, а винаги има, особено в новоразработените райони, големи парцели пустееща земя. Освен това, земеделската земя в покрайнините на застроена зона или земеделската земя, която е била осеяна, по съвременен начин, с изолирани жилища, страда значително. Врабчетата и плъховете идват с хиляди; портите и оградите се събарят; бездомните кучета тормозят добитъка и дребните щети се увеличават драстично. С появата на евтиния автомобилен транспорт и последващия натиск за развитие на крайградските райони, засегнатата по този начин площ, макар и все още върната като земеделска земя, трябва да възлиза на стотици хиляди акра.

Невъзможно е да се избегне заключението, че Великобритания прехвърля националното си наследство във време, когато ходът на световните събития прави от жизненоважно значение запазването на всеки акър земя. Тези, които биха сметнали това за тревожно изявление, се съветват внимателно да проучат неотдавнашния труд на професор Р. Г. Стейпълдън, „Земята: сега и утре“. Авторитетът смята, че „нашите земеделски площи намаляват бързо и неизбежно ще намаляват, и освен ако не се вземе решение относно минималната площ, която на всяка цена трябва да се запази за производство на храни, и не се предприемат подходящи действия, не по-късно от двеста години земеделските земи на Англия може да бъдат намалени наполовина“.

Двеста години може да звучат дълго време, но има ли някой достатъчно смел да предположи, че нашите деца, камо ли внуците ни, ще могат да черпят неограничени хранителни запаси от Северна и Южна Америка и Антиподите? Искаме ли да влезем в историята като поколението, което разпиля националното имущество и остави потомците си да се изправят пред елементарния проблем с глада? Викторианският експортен капитализъм ни е завещал Затруднените райони; трябва ли да носим отговорност за нов набор от Запустели райони?

По-нататъшното разглеждане на хранителните и икономическите аспекти на нашия поземлен проблем би ни отвело дълбоко в дискусия за многобройните функции на земеделието като неразделна част от националния живот. Следователно е необходимо да спрем, за да обсъдим също толкова важния културен аспект.

Вярно е, че този аспект вече получава известно внимание по спазматичен и едностранчив начин в рамките на градоустройственото движение. Но самото име на това движение разкрива неговите ограничения. Общност, която е насърчавана да забрави значението на своето земеделие и да гледа на вносните хранителни доставки като на естествен феномен, е започнала да гледа на селските райони просто като на допълнение към градовете, като на нещо като прославен обществен парк. Наистина съществува голяма опасност селска Англия да се превърне в безхарактерно „открито пространство“ по същия начин, по който огромна част от окръзите Хоум Куинти се е превърнала в безлично градинско предградие.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Вроденият стремеж на урбанизираните хора да избягат от шумната, замърсена атмосфера на градовете си може да предизвика само съчувствие. Фактът, че тези хора с радост ще прекарат половината от неделята си, гълтайки бензинови изпарения на задръстен главен път, за да могат да прекарат другата половина на чист въздух, е жалко показателен. Жалкото е, че толкова много от тях изглеждат неспособни да се възползват от плодовете на своето начинание, без да го развалят.

Защото провинцията не може да изпълнява културната си функция, освен ако не ѝ се позволи да запази собствения си характер, а този характер е неразделен от нейната материална или земеделска функция. Градът не може да избяга от града, ако го повлече със себе си, както интелектуалецът не може да даде почивка на ума си, ако вземе аргументите си със себе си по време на селските си разходки. Гледката на село, превърнато в предградията от онези, които са дошли да „живеят на село“, е толкова жалка, колкото и гледката на група интелектуалци, крачещи в разгара на приказки, докато около тях има десет хиляди дейности, по-интересни и важни от техните собствени. Както един фермер го каза неотдавна: „Не ме интересува толкова, че се разхождат по моите ниви. Не ме интересува толкова, че разхождат глупавите си кучета за моя сметка. Дори не ме интересува, че се катерят по порти, които едно дете би могло да отвори. Но когато си помисля, че са изминали над два километра добра земеделска земя и нито веднъж не са се сетили да погледнат какво става, чувствам, че учтивостта ми е била пропиляна.“

Това, което можем да наречем отношение към „обществения парк“, намира израз по начини, по-сериозни от безразличието към селските дейности. Точно както таралежът смята, че не е лошо да хвърля камъни по патиците, когато пазачът не гледа, така има хиляди образовани възрастни, които не виждат нищо лошо в дребното нарушаване на собствеността, когато има малък или никакъв шанс за разкриване. А кумулативният ефект от дребните нарушения създава неприятна ситуация в райони, предпочитани от градските ескаписти.

В Германия овощните дървета се засаждат в крайпътни живи плетове, а земята се обработва до самия ръб на оградата. В Англия подобна процедура е напълно невъзможна, защото дърветата биха били оголени от организирани грабителски групи, а посевите стъпкани с ширината на верига. Британецът не е непременно по-малко честен или по-разрушителен от германеца; той просто е бил дерурализиран до такава степен, че чувството му за ценности и кодексът му за морално поведение изчезват с последния уличен стълб. Хора, които биха били шокирани от идеята да откраднат молив за стотинка от щанда на магазин, няма да видят нищо неморално в това да пробият половин дузина живи плетове, за да откраднат гъби.

Селските райони предлагат на посетителите си толкова много истински богатства, че очевидният начин да се преодолеят настоящите плачевни тенденции е да се покаже на хората къде се крие това богатство. Дори сега има много хора, които могат и оценяват лечебния балсам на самотата, духовния комфорт на мира и сигурността, завладяващия интерес на постоянно променящите се полета и гори; но всички те са твърде малко. Никой доброволно няма да нарани или обезобрази това, към което изпитва силен личен интерес, а първата стъпка към опазването на селските райони е национален стремеж към развитие на това, което професор Стейпълдън нарича „селско съзнание“.

Фашисткото правителство естествено ще трябва да се изправи пред проблема със земята в неговата цялост, защото земята е една от основите, върху които е изградена концепцията му за жива нация. Всъщност, неговата открито заявена политика за развитие на селското стопанство сама по себе си ще създаде неотложен проблем, като стимулира спекулативната дейност на пазара на недвижими имоти, и тази дейност ще трябва да бъде сериозно преодоляна, преди селскостопанската политика да може да бъде напълно развита.

Фашисткото отношение към земята може да се изложи в няколко изречения.

Земята вече не трябва да се разглежда като спекулативна стока. Стойността ѝ трябва да бъде справедливо оценена и целият прираст трябва да се споделя от онези, които са помогнали за създаването ѝ, включително

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Щат.

Използването на земята трябва да бъде предмет на внимателно дългосрочно национално планиране. Доколкото е възможно, строителната дейност трябва да се ограничи до райони с ниска селскостопанска стойност.

Собствеността върху земята трябва да бъде възможно най-широко разпространена, като целта е голям брой малки, сигурни семейни владения. Тя обаче ще доведе и до отговорности, а тези, които злоупотребяват със земята си, ще бъдат считани за социални врагове.

Общественият достъп до земята трябва да се подобри чрез разширяване и по-добро дефиниране на полски пътеки, места за къмпингуване и крайпътни спирки. Същевременно законът за нарушаване на собствеността трябва да бъде преразгледан и на селската общност да се осигури по-добра защита срещу намеса и повреди. Възможно е да се наложи създаването на корпус от пазачи.

Трябва да се води война срещу вредители като зайци, врани и гълъби; и макар че няма да има дискриминация срещу спортните дейности на открито, не трябва да се допуска тези спортове да пречат нито на селскостопанските, нито на развлекателните дейности.

Обществеността трябва да бъде образована да уважава и цени селските райони и да проявява разумен интерес към дейностите в тях.

Като раса не сме склонни да се чувстваме сантиментално за земята. Използваме думата Родина, но рядко, Отечество никога. Век на ненатрапчив либерализъм и финансов консерватизъм е породил късогледо комерсиализирано отношение към нашата земя.

И все пак Великобритания на нашите мечти, физическото въплъщение на нашия национален дух, не е Великобритания на улици и фабрики или дори на паркове и обществени сгради, а Великобритания на усмихнати долини и хълмисти местности, на обработени ниви и уютни ферми. Градът си е град по целия свят; и градовете по света всяка година се стремят към стандартизация. Но селската Великобритания е специфична наша, неразделна от нашия национален характер. Трябва да я пазим ревниво, не в музейната атмосфера на Стратфорд на Ейвън, а в естествената енергия на производителността.

Малцина от нас са отдалечени от земята повече от няколко поколения. Малко превъзпитание чрез пресата и радиото би ни направило отново селяни, поне в свободното ни време: не образованието на професионалния учител, чието „земеделие“ се състои от полезни, но доста скучни елементарни науки, а образованието, което би ни изпратило по пътищата и полските пътеки с отворени очи и любознателен ум. Запознаването с историята и ежедневието на провинцията не само би насърчило гражданина да оцени проблемите на земеделието, но и би облякло селските му излети с поглъщащ интерес. Интелигентното селско мислене би могло да се превърне в най-добрия възможен противоотрова срещу стреса на градския живот, защото Майката Земя може да осигури утеха както за душата, така и за тялото.

Берхтесгаден на Хитлер, една идилия на Нова Германия от Джоан Морган

Е Дори и да познавате добре Бавария и да имате предвид, че Вителбахите с цяла Бавария и Фюрерът с цяла Германия са избирали Берхтесгаден за летните си вили, нищо не ви подготвя напълно за това място, което успява да бъде едновременно сърцето на стара Бавария и душата на нова Германия. Всичко, за което сте мечтали за Бавария в най-приказния ѝ вид и за националсоциализма в най-добрия му вид, е събрано в този планински пазарен град, който се гордее с приблизително същото население като най-новия жилищен блок в Лондон.

След като влакът напусне Бад Райхенхал, той навлиза все по-навътре в планините, докато не почувствате, че те напълно ще ви обгърнат, докато се виете през дълбоката долина, представляваща клин от Германия, вкаран в Австрия. (Възможно е, и доста вълнуващо, да стигнете пеша до Австрия в три посоки.)

Първото впечатление е за движение. Всички от двегодишна възраст нагоре са на пръсти в някакво очакване. Дали това се дължи на надморската височина, баварското добро настроение или на факта, че Фюрерът може да мине през всеки момент, никога не съм откривал; факт е, че въздухът е изпълнен с жизненост.

Тук, в тази очарователна музикално-комедийна обстановка, националсоциализмът изглежда много забавно. Освен при случайни срещи, които са прости и странно вдъхновяващи, не осъзнаваш толкова дълбоката мистична сериозност на всичко това; необятността на изпълнената задача и предстоящата задача.

Смятате, че СС с привлекателната си униформа, контактите с фюрера и здравословния живот в прекрасна обстановка е много приятно занимание, а СС наистина е великолепно организация, отворена за всички възрасти и класи на обща основа на патриотизма.

Тук, повече от всяко друго място в Германия, виждате как всеки, от най-възрастния член на СС до най-малкото дете, продаващо значки за зимна помощ, има дял в страната; никой не страда от разрушителната агония на чувството, че е нежелан. Всяко постижение е тяхно постижение; всеки неуспех е техен. Осъзнавате как националсоциализмът, възстановявайки надеждата, съживявайки вярата в бъдещето на страната си, е дал на хората нещо, за което да живеят.

Вековният живот на мястото продължава както винаги, плюс националсоциализма; и затова животът в Берхтесгаден е непрекъснато шоу. Когато завесата падне за един акт, започва друг. Чувате монотонен жужещ шум покрай прозореца ви - стотина селянки в национални носии с малки черно-зелено-червени плетени палта, които наричат берхтесгаднерки. С тях е свещеник и те се движат бавно, скандирайки, с наведени очи. По-късно чувате пронизителните гласове на младите BDM (момичета от Хитлер), маршируващи в късите си кафяви палта, или на отряд от Хитлерюгенд, огромни, мъжествени момчета, носещи знамена. Във въздуха винаги се носи маршируваща песен.

Когато всичко друго се провали, те организират противопожарно учение. Сто пожарникари (или по един на всеки тридесет жители) в туники, каски и брони се представят смело пред прозореца ви. Неделя обаче е денят. На Маркт Плац, който е върхът на града, селяните се събират; мъжете, съревноваващи се помежду си в необятността на четките със зелените си шапки, от едната страна на фонтана *****ebook converter DEMO Watermarks*****

с баварския си лъв, от другата страна жените с плоски черни шапки, кацнали върху короните си от плитки. В десет те се оттеглят за бира и наденички в супа в Нойхаус (този по-малък брат на Хофбраухаус) с неговата бирена градина под кестените, където ви проветряват постелките на оградата на замък Вителсбах, неговата бирена кръчма с ненадминатата ѝ уютна атмосфера, където партийните лидери се срещат с екскурзоводи; жизненоважен център на един жизнен град.

Гранд хотел, достатъчно величествен за всеки. Курхаус с отличния си оркестър и гостуващи актьори от Мюнхен. Селският театър, с грубия си остроумие и привлекателна музика. Ето ги и местата за танци; Хофшафер с интимната си атмосфера, неговия под с кърпички, претъпкан отвъд мечтите на лондонски метрдотел, и Кур кафене, където огромните, елегантни момчета от СС Бодигард танцуват в това, което някога е било кралска вила на Баварската династия. Ето ги и художниците Фриц Рихтер със своите странни вдъхновени дърворезби и един от първокласните пейзажисти на съвременната алпийска школа.

За да излезем наяве: първо, това е къщата на Фюрера, на върха на света, със стъклена стена, гледаща към шествие от планини, кацнала на толкова стръмно място, че сякаш е наклонена назад. Къщата доминира над долината, както Фюрерът доминира над града.

Ето го Кьонигзее, най-прекрасното от всички алпийски езера, най-дълбоко зелено, обградено от стръмни планини от всички страни. Ето го и Заубервалд, вълшебна гора, където потокът от Хинтерзее се промъква през зелени плюшени скали.

Ето я солната мина, където (в тази земя на униформи) се обличаш в черна туника и бели гащи (което не е толкова шикозно и подходящо, колкото звучи) и се спускаш с шейна до подземно езеро с огърлица от светлини и свастика в другия край. Ето я и замъкът Шлос Плац с военния му паметник.

Там са алпийските ливади с последователността от цветови схеми, създадени от природата - розово едната седмица, синьо и жълто следващата, което би довело до завистливо безумие цветарите от Лондон, Париж и Ню Йорк.

Ето ги горите, еднообразни, извисяващи се право и мощно нагоре към снежната линия. Планините; прекрасният Вацман, вторият по височина в Германия; мрачният Гол и суровият, обитаван от легенди Унтерсберг. За смелите сърца има осветената ледена дупка, на шест хиляди фута височина в Унтерсберг, а също и Алмбах Клам, бушуващ, зашеметяващ пролом, където сякаш се спускаш много повече, отколкото се изкачваш, който свършва едва когато си се отказал от надежда и попада в категорията „Емоционално преживяване“, а не „Пейзаж“.

В Берхтесгаденер Ланд те поздравяват еднакво с „Grass Gott“ и „Neil Hitler!“. Нищо чудно, че поздрави Бог, че е създал нещо толкова прекрасно, и да живее Хитлер, че го е запазил за хората, които го обичат повече от живота.

„Северна световна федерация“

от Видкун Куислинг

ЛИДЕР НА НОРВЕЖКИЯ НАЦИОНАЛ САМЛИНГ

А Старият свят пада, нов се ражда. Едновременно с третия ни годишен митинг в Ставангер миналата година, седмият Световен конгрес на Комунистическия интернационал беше открит в бившия „клуб на благородниците“ в Москва, след междинен период от седем години от последния световен конгрес през 1928 г.

Конгресът продължи от 25 юли до 21 август. Основната му цел беше да направи преглед на постигнатото от еврейската международна марксистка конспирация през тези седем години в и извън Съветска Русия по отношение на изпълнението на програмата на Сталин за болшевиизиране на света, която беше предмет на обсъждане на предишния световен конгрес.

Второ, тя потвърди тактиката на своята програма за унищожаване на силите на националната съпротива и запалване на огъня на световната комунистическа революция. Специален акцент беше поставен върху тактиката на така наречения единен и народен фронт, чието развитие наблюдавахме във Франция, Испания, Белгия и другаде. Добре познаваме я и тук, в Норвегия, в така нареченото „кризисно споразумение“ с фермерската партия и в новата камуфлажна тактика на Лейбъристката партия чрез приемането на буржоазна и национална маскировка. Друг въпрос, който пряко засяга нашата страна, а именно участието на Съветска Русия в Обществото на нациите, също е симптом на същата тактика на народния фронт, която отдавна е включена в програмата на Коминтема.

Тази година, докато ние от Националната общност се събираме за годишния си митинг, виждаме как свикване на друг световен конгрес.

Този път акционерите на фалирания концерн на Лигата на нациите провеждат своето извънредно общо събрание, за да обсъдят ликвидацията на предприятието или евентуалното му реструктуриране през есента, когато събранието провежда обичайното си годишно заседание.

Споменавам тези събития, които се случиха едновременно с нашите последни два национални митинга, не само поради голямото им значение, но и защото те илюстрират много ясно външнополитическата ситуация, пред която сме изправени днес.

От едната страна имаме неуморно активен световен болшевизъм, който от историческа гледна точка е просто тревожен симптом за отминаването на стария свят и упорит опит на зловещи сили да наложат световната еволюция по свой собствен път на разрушение, тоест към универсална материалистическа република под еврейска диктатура.

От другата страна откриваме безцелните опити на стария свят да реши императивните изисквания на днешния ден, изискванията за мир и сътрудничество между народите. Цялата работа е осуетена от сблъсъка на индивидуални интереси, точно както вътрешното национално сътрудничество, което ситуацията изисква, е разрушено от класова война и егоистични партийни конфликти. Този процес на разпад е съпроводен от вълнения и кризи, война и граждански конфликти.

Интернационалистическите сили се намесват и цялата загриженост постепенно изпада в марксизъм и разрушение, точно по същия начин, по който буржоазно-либералната държава постепенно бива погълната от *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Марксизъм, както виждаме толкова ясно в нашата собствена страна. Сред всичко това вечно младият човешки род пуска нови издънки; национални движения за ренесанс и обединение, възвестяващи новата епоха, въвеждащи нова държава и нов световен ред. Новият ред е в ход и в тази страна.

САНКЦИИТЕ И РАЗПАДЪТ НА ЛИГАТА

Друг важен факт е, че крахът на тази буржоазна парламентарна капиталистическа институция, Обществото на народите, не се дължи само на собствената ѝ несъстоятелност и подземните дейности на марксизма, нито на фундаменталните и формални грешки в организацията на Обществото.

Тя беше разрушена от фашистка Италия, един от представителите на организирани общности на новото време. Въпреки петдесетте санкционистки държави и противопоставянето на целия демократичен и марксистки свят, както и световното обществено мнение, мобилизирано срещу фашизма и Италия, националното единство се оказа най-силната сила.

Без по никакъв начин да се идентифицират с италианския фашизъм или италианските интереси, лидерите на Националното събрание от самото начало заемат ясна и категорична позиция по отношение на етиопския конфликт. Те се обявяват за неутралитета на Норвегия и против участието ѝ в така наречените санкции.

В това отношение бяхме повлияни единствено от съображения за интересите на страната ни. Вярвам обаче, че общественото мнение тук, както и на много други места, беше жертва на пропаганда, която в действителност обслужваше съвсем други интереси, освен високите идеали, които се преструваше, че внушава.

Нашето движение обаче не зае страна. Поискахме неутралитет на Норвегия и демонстрирахме лицемерието и безцелността на цялата санкционистка игра. Днес можем да кажем, че преценихме ситуацията правилно.

От военна гледна точка бяхме прави. Въпреки общото мнение, ние правилно оценихме значението на съвременните военни материали, както и силата на съпротивата на Етиопия и Англия, и не на последно място огромната морална и материална мощ, създадена в един народ, организиран за обединени усилия на историческа и национална основа.

В политически план също преценихме правилно. Безползността и сериозните грешки в преценките на санкционистката политика вече са очевидни. Вижте трагичното смущение на могъща Англия заради нейната късогледка политика на Лигата; това е най-голямото морално и практическо поражение, което Британската империя е претърпяла, откакто загуби Америка.

Съветска Русия, този нов и забележителен член на Обществото на нациите, видя в политиката на санкциите възможност за спор първо с Мусолини, а след това и с Хитлер, но когато сметките им започнаха да се провалят, хитрите болшевишки евреи тихо се оттеглиха на заден план и, измъквайки се безнаказано, оставиха британското правителство да носи вината и да понесе позора.

НАЦИОНАЛИСТИЧЕСКА ПОЛИТИКА И МЕЖДУНАРОДНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

За първи път след Втората световна война Норвегия трябваше да се сблъска с реални, трудни факти във външната политика, които правят много трудно воденето на обичайната ограничена политика.

В тази връзка искам да подчертая един факт, който за съжаление е подценяван в тази страна:

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

а именно, че животът на хората е доминиран от външната политика, а не от вътрешната.

Наред със собствената „воля за живот“ на една нация, нейните вътрешни условия и структура са доминирани от международните условия на икономиката и властта. Тези условия се създават от примитивните и императивни нужди на народите и държавите, от борбата им за съществуване и за пространство за живеене. Но влиянието на една държава във външната политика винаги съответства на степента на развитие на нейната вътрешна сила.

По този начин необходимостта от самоподдържане в случай на война и най-вече преструктурирането на световната икономика просто принуждават общностите да се организират на икономическа основа като национални работнически държави. Променените условия по целия свят принуждават всяка нация да се отнася към съседите си като към организирана икономическа единица с пълен и способен контрол върху всички свои ресурси и сила да ги използва по най-добрия възможен начин. В тази степен настоящата криза е главно криза на пренастройване в световното производство и търговия.

Няма обаче присъщо противоречие между търсенето на епохата за тези обединени и силно характеризирани икономически национални единици и търсенето на планирано международно сътрудничество, което се тласка напред с неустойчива сила както от икономически причини, така и от съображенията за поддържане на мира.

Именно формирането на такива организирани национални личности ще доведе до честни и ефективно международно сътрудничество, свободно от пристрастия или потисничество.

ДВА ВРАЖЕСКИ ЛАГЕРА В ЕВРОПА И ПО СВЕТА

Положението е такова, че в света и особено в Европа се формират два враждебни лагера, както преди световната война. Съветска Русия, Франция и Чехословакия, подкрепени от международното еврейство, което ги подстрекава към война срещу националсоциалистическа Германия, вече представляват единен фронт срещу тази страна и се стремят да обкръжат Германия още повече, както политически, така и военно.

При тези условия позицията на Норвегия е изключително уязвима, тъй като е разположена на кръстопътя между Русия, Германия и Англия, а вътрешната ѝ политика вече е под властта на марксистите.

Русия, от велика европейска сила с азиатски интереси, се превърна във велика азиатска сила с европейски интереси, особено към Атлантика. Но преди всичко тя е основата на световната революция.

Световният болшевизъм се опитва да превърне Норвегия, а с нея и Скандинавия като цяло, в дясното крило на европейския си фронт на атака срещу Германия и Англия. Този план съдържа зловещи възможности за нашата страна. В случай на конфликт между Германия и Съветска Русия, целият възглед на Лейбъристката партия ще подтикне Норвегия да заеме страната на болшевиките в опозиция срещу Германия, а това ще противоречи на нашия обет за неутралитет.

Транмал, безотговорният диктатор на Лейбъристката партия, наскоро се изказа достатъчно ясно в тази насока. Докато Норвегия и Съветска Русия са членове на сегашната Лига на нациите, а Германия не е, изглежда, че сме сериозно застрашени от война в тази насока, защото сме длъжни да позволим на Червената армия и ВВС свободно преминаване през страната в случай на германо-руски конфликт.

При сегашните условия в Европа съществува и възможността Германия и Англия да влязат във война. Това може да се случи например във връзка с конфликт между Германия и

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

тройният съюз на Франция, Чехословакия и Съветска Русия, като Чехословакия е почти по-чувствителна точка от Австрия. Това, че Франция тогава ще воюва срещу Германия, би дало на Англия основание за война, което е дори по-сигурно сега, отколкото преди огромното развитие на авиацията.

Подобна война между Англия и Германия е катастрофална възможност за Норвегия, тъй като световната война цялата ситуация сега е коренно променена.

Чрез Обществото на нациите като инструмент на британската световна политика ние бихме били принудени директно да влезем във войната и дори ако Обществото на нациите се разпадне, според такъв авторитет като лорд Лойд, ние със сигурност бихме били изложени на наказателна бомбардировка, ако, както беше в случая по време на световната война, позволим на нашия търговски флот да превозва стоки за Англия, за което тя от своя страна несъмнено би настоявала сега, както е правила тогава.

Норвежката Лейбъристка партия – Правителствената партия – активно подпомага тази политика, насочена срещу Германия. Ако Норвегия се съгласи с това, това означава, че ние сме безвъзвратно въввлечени в тази военна политика против волята на поне 99% от норвежкия народ. Норвегия не може и няма да марширува, освен ако нашата собствена свобода и нашите граници не са в опасност.

МИР С АНГЛИЯ И ГЕРМАНИЯ

Вече подчертах, че мирът между Германия и Англия е жизненоважна необходимост за нашата страна. Това, което трябва най-вече да предотвратим, е Германия и Англия да се окажат на противоположни страни в нова война. За нас това би било фатално; всъщност би означавало унищожение.

Следователно от нас зависи да направим всичко по силите си, за да създадем мир и разбирателство между тези две страни, които, подобно на нас, са от нордически произход и мироглед. Дори и да не сме в състояние да направим много в това отношение и да внимаваме да не се намесваме в делата на други страни, наше непосредствено задължение трябва да бъде с всички справедливи средства да се противопоставим на онези, които се опитват да разпалят раздори между тези наши роднини, обикновено по лъжливи и нечестни причини.

Ние знаем силите, в чиито интереси всъщност се полагат тези усилия. Едната е световният болшеvizъм. Да работим за мир и помирение между Германия и Англия трябва да бъде нашата цел в норвежката външна политика, без да се вземат предвид партийните интереси. В най-голяма степен е очевидно, че интересите на Норвегия изискват това. Единственият начин, по който можем да избегнем войната и хаоса, зависи от поддържането на мира и разбирателството между тези наши велики съседи на юг и запад, с които имаме и най-големите търговски връзки.

Преди около 40 години имаше, както има и сега, възможност за честен опит за създаване на трайно разбирателство между великите скандинавски народи. Възможността беше пренебрегната или отхвърлена, а катастрофата, която последва този пропуск, засегна целия свят. Всеки, който сега се осмели да промотира същата катастрофална политика, трябва да го направи с отворени очи.

Но всеки, който разбира времената, в които живеем, трябва да се стреми да предприеме силни и позитивни противодействия.

Друго решаващо съображение ни води до същото заключение, както и по отношение на основните насоки на нашата външна политика. Декадентският либерализъм и неговото потомство и наследник, марксизмът, са насочени срещу националните общности, предимно срещу скандинавските.

Съзнателно или несъзнателно, целта на тази политика е да разруши естествения национален организация на народите, за да се осъществи международната световна република.

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

Тогава вътрешната сплотеност на народите ще бъде разрушена. Те ще бъдат плячка на онази нация, която, за разлика от всички останали нации, е разпръсната по цялата земя и живее като паразит върху другите нации; именно поради тази причина тя се нуждае от такава организация, за да осъществи страстно желаното си господство над света. Защото в това господство се крие тайната на еврейския национализъм и империализъм.

Двубой между юдаизма и нордическия дух е неизбежен, тъй като марксизмът и интернационализмът всъщност са еврейски национализъм и империализъм, конспирация, вдъхновена и водена от юдаизма срещу определено нордическата европейска цивилизация. Ясно е, че разлагащите се процеси на днешния ден са най-сериозната заплаха за идеалите на живота и че най-мощните антагонизми на нашето време са сведени до борба между юдаизма и нордично-европейския принцип. В този случай трябва да осъзнаем, че най-ефективното лекарство за настоящия упадък и подземните дейности на марксисткия материализъм ще се намери в националното възбуждане на нашия народ върху жизнената основа на нордическата раса и характерния темперамент.

И от друга страна, трябва да има в най-широк смисъл по-тясно културно, икономическо и политическо сътрудничество между скандинавските и скандинавски определени народи по целия свят: в скандинавските страни, в Холандия, Фландрия, Британската империя, Германия и в други страни, където членовете на скандинавското семейство са сравнително по-малко на брой.

Следователно значението на думата „нордически“ не се ограничава само до скандинавските народи, а се отнася за всички големи нордически раси и сега не говорим за несигурно северно сътрудничество.

Напротив, от една страна, това е необходимо следствие от осъзнаването, че поддържането на националния характер и организация е най-важният житейски въпрос за всички творчески народи. Само по този начин е възможно да се осигури свободно и мирно развитие на скандинавската култура и характеристики, както в националната, така и в универсалната сфера. В същото време, това е едно от условията за дълбоко вкоренено признание на ценността и културния принос на другите раси и по този начин ще укрепи всички нации срещу разпад и хаос.

От друга страна, неизбежно следствие от факта е, че международното сътрудничество, което трябва да се изгради в тези времена, за предпочитане е да се основава на скандинавските народи, които са толкова тясно свързани по раса, език, култура и интереси. Те имат един и същ стандарт на живот и сходен поглед върху живота, а също така са групирани географски.

И от икономическа гледна точка те са един на друг най-добрите клиенти.

СЪЮЗ НА СЕВЕРИНСКИТЕ НАРОДИ

Блоково обединение на тези народи, съюз на северните народи, ще бъде непобедимо. Такъв съюз ще бъде много по-способен от фалиралата либералистично-марксистка Женевска лига да действа като бастион срещу световния болшевизъм и да създаде гаранции за мирното развитие на света. Пътят към организираното човечество ще бъде намерен в обединението на голямото северно семейство от народи в такова блоково обединение с обща валута, вътрешна свободна търговия и обща митническа политика; тяхната цел ще бъде да привлекат други страни и групи сили към тази система.

Такава външна политика ще бъде най-добрата гаранция за позицията на Норвегия в света и срещу болшевизма. И в наша полза и в полза на другите, тя ще създаде поле за дейност в чужбина.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

за излишъка от енергия, който трябва да се очаква в тази страна, ако собствените ни ресурси са недостатъчни.

СЪТРУДНИЧЕСТВО, ОСНОВАНО НА НАЦИОНАЛНИ ДВИЖЕНИЯ

Докато наблюдаваме на общата северна съдба, не бива да подценяваме значението и постиженията на другите или на нашата обща човечност; и най-вече не бива да подценяваме значението на обикновеното европейско и универсално сътрудничество. Но това международно братство трябва да се основава на система от национални държави. То трябва да бъде създадено чрез националното издигане на народите в Европа и по целия свят, а не като резултат от либерални и марксистки експерименти като Лигата на народите, Пан-Европа и Съветска Русия, седалището на световната Съветска република.

Историята на живота показва, че целият прогрес зависи от съюза на свободата и дискриминацията с братството и организацията. Универсалните монархии и световните републики завършват с анархия и разпад. Хегемонията на една единствена нация е пагубна за другите и за самата нея. Вавилонското обединение на всички нации и раси, което е целта на либерализма и марксизма, предвещава унищожение на индивидуалните характеристики и ценности на всяка една. Историята ни учи, че истинската хармония е резултат от сегрегация и развитие.

Инстинктът на човечеството за организирано формиране е насочен към националния живот и сътрудничеството на националните единства. Поради тази причина всички международни институции, произлизащи от либерализма и марксизма, са се провалили в предполагаемите си цели, които са били да осигурят добро разбирателство между народите и да насърчат техния прогрес.

Предвид провала на идеите на либералистическата Лига и на международния марксизъм, е спешно необходимо да се създаде ново братство на народите с европейски и световен характер, основано на новите идеи за организация на общностите, които бяха заложени от конгреса на новия ред в Монтьо на 16 и 17 декември 1934 г. Първото съображение на конгреса е уважението към духовните и националните ценности.

На мястото на лицемерните и технически методи на старата дипломация трябва да се развие спонтанно и почтено сътрудничество между всички млади и здрави национални движения и пресъздадените от тях национални държави, за да се постигне общо духовно обновление и политическо и икономическо възстановяване в целия свят. Но в рамките на този универсален план народите, които произхождат от един и същ произход и споделят една и съща култура и цивилизация, трябва да се групират в съответствие с най-близките си интереси.

ДВИЖЕНИЕТО НА СЕВЕРИНСКИЯ СВЯТ

Основният принцип, на който Националното събрание заема позицията си, е, че нашата политика, освен че отговаря на изискванията, които съвременните промени направиха императивни, трябва да бъде в хармония с всичко необходимо и желано от нашето семейство от народи. Безполезно е да очакваме национално възстановяване, освен ако не разпалим отново огъня на скандинавския дух и не изградим духовен и отговорен поглед върху живота.

Не може да се очаква напредък, ако не запазим северния щам несмесен; ако не го направим. Ако запазим отличителния си характер, ще го загубим и ще се насочим към национално изчезване.

Така наречената северна идея, че един северен народ може да бъде възстановен само чрез изграждането на нова държава

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

В съответствие със съвременните изисквания и върху двойната основа на национален произход и духовен мироглед, има постоянно нарастващо влияние и разпространеност в съответните скандинавски страни и вече играе важна роля в практическата политика.

Следователно, зародишът и почвата за панскандинавско сътрудничество вече съществуват. Но за да може идеята да се разпространи достатъчно бързо, тя трябва да намери определен и адекватно организиран израз.

При тези обстоятелства смятам, че е дошло времето да продължим да насърчаваме културно, икономическо и политическо сътрудничество между скандинавските народи и други със скандинавски възглед по целия свят със следните цели:

- Създаването на международно скандинавско движение.
- Създаването на Северен съюз на народите.

Активно участие в работата за организацията на света и неговото мирно развитие; и за осигуряване на мястото и приноса на нашата собствена страна в хода на революциите и новите конституции, които са в ход. Това сътрудничество трябва да започне, както обикновено, в областта на идеите, за да бъде постигнато политически върху солидна икономическа основа.

Следователно, ако съществуващата валутна база можеше да бъде разширена в установен валутен съюз между скандинавските народи и ако чрез политическо фискално сътрудничество можеше да се осъществи митнически съюз между тези народи, щеше да бъде положена основата за политическата реализация на нашите заявени цели: голям съюз на скандинавските народи в световната общност.

Този идеал от доста време е част от програмата на Националното събрание. От това следва, че панондинавското сътрудничество всъщност предполага по-нататъшно засилване на сътрудничеството на северните държави в по-тесен смисъл: Норвегия, Швеция, Дания, Финландия и скандинавските острови в Северно море. Позицията на Дания и Финландия е толкова по-уязвима от тази на Норвегия и Швеция, че Норвегия във всеки случай е изключена от доброволното свързване на съдбата си с тези страни без подкрепата, която би получила от мирни и сигурни отношения с Англия и Германия. Но след като това е гарантирано, е желателно северните страни да заемат своето място като естествена група в скандинавския свят - сътрудничество редом с британци, германци, холандци и останалите.

В тази връзка искам да подчертая факта, че това не променя случая, ако много хора в тази страна установят, че трябва да не са съгласни с различни детайли в британската и германската политика. Условието, които днес налагат сътрудничество с и между тези наши роднини, са по-важни от тези, които биха могли да ни разделят.

Може да има и такива, които възразяват срещу каквато и да е външна политика и смятат, че собствените ни дела са всичко, с което можем да се справим. Бих им напомнил, че характерната черта на нашето време е фактът, че светът се превръща в една голяма икономическа единица и че никоя държава вече не може да бъде самодостатъчна; тя е зависима от другите; и ако подобно сътрудничество в текущата политика е от жизненоважен интерес за нашата страна, то е от същия интерес и за нашето движение. Тъй като силите, работещи за нашето национално унищожение, са международно организирани, ние сме длъжни да им се противопоставим с организация, която цели отвъд националните интереси. Напълно ефективна организация от този вид може да бъде изградена само върху общата жизненоважна основа на нашите народи - Северния принцип.

Северният принцип

Северният принцип се основава на северните традиции, северната мисъл и конструктивното сътрудничество, за разлика от еврейския либерализъм и марксизъм, които насърчават своите разрушителни цели чрез омраза, завист и класова война за свои собствени цели. Единият е съюзник на Божественото; другият - на дяволското.

Следователно духовната сила на нордическия принцип е по-силна и по-дълбока от марксистко-материалистическия възглед за съществуването, който заплашва нашата раса и цивилизация с унищожение. Всъщност това е нашият присъщ национален Принцип, към който трябва да се придържаме и който трябва да осъзнаем с неумолима последователност.

Убеден съм също, че когато осъзнаем дълбоките истини на историческото минало, както и на историческото настояще, и видим великите неща, постигнати от народите от скандинавската раса от началото на историята до наши дни, когато те са по-могъщи от всякога; и когато едновременно с това сме убедени, че Божествената воля се разкрива в историческия ход на световното развитие, трябва, без да подценяваме значението и приноса на другите, да ни бъде позволено да вярваме в продължаващата историческа и божествена мисия на скандинавските народи в света. Както и в миналото, мисията на нашето велико семейство от народи трябва да бъде да се отървем от един остарял свят и да създадем нов свят, който може да издигне цялото човешко семейство на възходяща стъпала.

Националното събрание кани всички хора от скандинавска раса и мироглед във всяка страна – норвежци, шведи, датчани, исландци, британци, германци, холандци и всички останали със скандинавска кръв и дух – да се обединят в Световно скандинавско движение, за да създадат мир и сътрудничество между всички скандинавски народи по света и да продължат борбата за спасението и прогреса на нашата цивилизация.

Интерпретация на фашизма

от Клод Сътън

ФАШИЗЪМ, в смисъла, в който ще бъде използван в тази статия, е неудобен и тромав термин за описание на световното движение, появило се в наше време, за да се конкурира с марксизма и либералната демокрация за лоялност на мъжете. Несъмнено трябва да се ограничи до назоваване на специалната форма, която това движение е приело в Италия. Въпреки това, народното съзнание, чувствайки, че в италианския фашизъм се е появило нещо ново и от световно значение, продължава да използва термина в по-широк смисъл.

Фашизмът не е интернационален, както е комунизмът, в смисъл, че е догма, която трябва да бъде наратена на всяка нация, независимо от нейната история и обстоятелства. По-скоро това е скрито сходство във възгледите, което може да се открие в различни съвременни национални движения и което може да се разглежда като произтичащо с някаква необходимост от ситуацията, в която се намира нашата европейска култура в момента. Ние в Англия споделяме общото културно наследство на Европа; точно както бяхме най-дълбоко засегнати от идеите на Френската революция, така сме длъжни да бъдем дълбоко засегнати от идеите на фашисткото движение и да реагираме на тези идеи по наш собствен национален начин.

Двата фактора, които навсякъде раждат това движение, са упадъкът на либералната демокрация и възходът на марксизма.

Необходимо е само бегло запознаване с историята, за да се осъзнае, че няма нищо неизбежно или вечно в либералната демокрация. В сравнение с други форми на управление, демократичните правителства не са били нито често срещани, нито стабилни, нито са допринесли с толкова трайна стойност за човешката култура, колкото аристократичните и монархическите правителства. Разбира се, възможно е – и често се прави – да се дефинира демокрацията по такъв начин, че да се включат в нея всички допустими форми на управление, каквито и да са – например, да се опише Англия при кралица Елизабет или при Пит като демокрация. Но това е груба злоупотреба с езика и унижаване на интелектуалната валута. „Демокрация“ не трябва да се използва за обозначаване на всяко правителство, което управлява със съгласието на почти всички управлявани; нито такова, което съзнателно се стреми към благосъстоянието на целия народ; нито такова, което е толерантно към разнообразието от мнения и насърчава свободната дискусия; нито такова, което управлява съгласно установен и известен закон, прилаган безпристрастно. Много демократични правителства са се провалили очевидно в тези отношения; много недемократични правителства са проявили тези добродетели във висока степен. Абсурдно е да се нарича „демокрация“ всяко правителство, което не е тиранично; Демокрацията е една специфична историческа форма на управление, която понякога е работила за всеобщо удовлетворение, понякога не. Основната ѝ характеристика изглежда е решаването на всички важни въпроси с мнозинство от гласовете, било то на целия народ, било на големи представителни събрания.

Демокрацията, каквато я познаваме в Западна Европа и Америка – която по-нататък ще наричам „либерална демокрация“ – е особен продукт на Френската революция и се основава на специфичните теории на някои влиятелни мислители от онази епоха. Основната философия за човешката природа, върху която тя се основава, не винаги е била приемана от мислещите хора и няма причина да се предполага, че нейното влияние върху умовете на хората ще бъде вечно. Напротив, има значителни доказателства, че тази философия за „Правата на човека и гражданина“ вече не носи *****ebook converter DEMO Watermarks*****

убеждение и че системата на управление, основана на него, следователно е обречена на изчезване.

Подобно на други политически философии, тя не спечели всеобщо приемане без борба. Но днес кой може да открие някаква разлика между консерваторите, либералите и десните (немарксистки) лейбъристи по отношение на техните идеали или общия характер на методите, чрез които те предлагат да ги реализират?

Какви са философските предположения или аксиоми на тази система на либералната демокрация? Първото е, че всички хора са равни, поне дотолкова, доколкото трябва да имат равен дял в управлението. Второто е, че правителството съществува само за да предотврати намесата на който и да е човек в равната свобода на другите (Дж. С. Мил); или както по-силно ми го каза един студент: „правителството съществува само за да даде възможност на всеки човек да отиде в ада по свой собствен начин“. Третото, че такава индивидуална свобода води до възможно най-голямо ¹удовлетворение за всички.

Фашизмът се основава на отричането на всички тези принципи. На първия той отговаря, че не всички хора са равни в способността си за кооперативно начинание – и че управлението е кооперативно начинание. Мъжете се различават значително по отношение на своята смелост, справедливост, лоялност, правдивост и други качества на характера, които са необходими за всяко корпоративно начинание. Такива качества не са монопол на която и да е класа, нито зависят от образованието в обичайния смисъл на думата. Някои мъже са значително лишени от тях – например всички стари болшевишки лидери, ако трябва да вярваме на техните признания; всеки от нас би се опитал да ги изключи от властта във всяка организация, за която е отговорен.

Политическото представителство трябва да се основава на селективна система от реални групи, чиито членове се познават лично помежду си. Една добра политическа система дори не бива да се опитва да гарантира, че всички мнения имат еднаква тежест.

Към втория принцип се отбелязва, че равната свобода е невъзможна, защото не всички хора искат да правят едни и същи неща; че всяка правна система предполага някои положителни идеи за това кое е обективно добро или лошо за всички; че принципът е или безсмислен, или пагубен.

На трето място, че поради природата на човека и обществото, възможно най-голямото удовлетворение не може да бъде постигнато чрез системата на максимална индивидуална свобода; нито пък това е „най-голямо щастие за най-голям брой хора, всеки да е за един и никой за повече от края на живота си“. Хората са и трябва да бъдат по-²едно“– заинтересовани от благосъстоянието на собственото си семейство, собствената си професия, собствения си квартал, собствената си нация; и доброто управление трябва да вземе предвид този факт. Ще се върнем към тези точки по-късно.

Либералната демокрация е мързелива философия. Вместо да реши какво трябва да се направи и да се бори упорито за осъществяването му, добрият демократ чака и вижда накъде ще се обърне мнозинството, уверен във вярата си, че гласът на масите е гласът на Бог. Дори не бива да се опитваме да убеждаваме днешните хора, че движещата сила на либералната демокрация навсякъде е отслабнала. Малко хора вярват искрено в нейните лозунги. Половината от нейните днешни защитници са всъщност плахи марксиста. Тяхната заявена цел е равно богатство за всички, а демокрацията е просто средство за това. Те наивно си въобразяват, че тази цел може да бъде постигната само чрез гласуване, без насилие, поне в далечното бъдеще. Те често издават презрението си към индивидуалната свобода като такава. Завиждат, но се грижат за кожата си. Такива са либерално-лабораторските социалдемократи.

Каква е философската основа на нечестивия съюз между комунисти и демократи, където и да се появи фашизъм? Към този проблем сега трябва да насочим вниманието си.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Комунизмът – или по-скоро марксизмът, защото има много марксисти извън Комунистическата партия – е изцяло продукт на индивидуалистичната, егалитарната философия на либералната демокрация. В историята често са се случвали революционни движения на по-малко щастливите класи; това е възприело специфичната идеология на ранната викторианска епоха, в която се е родило. То също схваща общността като съвкупност, а социалното щастие като сума. То приема първите два принципа на либералната демокрация; всички хора са равни – макар че няма Бог – и следователно те трябва да имат не просто равни политически права, но и равно богатство.³ **Отново**, щастieto трябва да се постигне, като на всички се даде равно богатство и след това им се позволи да правят каквото си искат с него; щом веднъж се постигне икономическо равенство, държавата трябва да „изчезне“. Но то най-категорично отхвърля третия принцип на либералната демокрация, че това щастливо състояние на нещата се постига, като се оставят хората на мира. Laissez-faire е крайната цел, щом веднъж се постигне икономическо равенство; но това трябва да се постигне чрез насилствена диктатура на пролетариата, тоест на неквалифицирания фабричен работник.

Централната ѝ доктрина е класовата война между пролетариите и капиталистите. Тя упорито натика цялото човечество в тези две кочини, въпреки че никой икономист вече не приема сериозно теорията за „добавената стойност“, на която се основава това разграничение. Колко нереални са двете кочини! Наистина има конфликт между групите и такъв конфликт е от същността на една жива общност. Но голяма част от жителите на съвременната държава, които живеят от съвместните приходи от труда си и от собствеността, необходима, за да бъде този труд плодотворен, не могат да бъдат натикани в нито една от кочините, освен чрез насилствено действие. И не са ли конфликтите на интереси между граждани и селяни, между производители и финансисти, между занаятчии и неквалифицирани работници, между расови и религиозни групи също толкова реални и жизненоважни, колкото и този предполагаем между капиталисти и пролетариат?

Ключовата тема на марксизма е класовата война, в която всички методи са допустими. Ето защо, където и да се прояви, политиката става толкова озлобена и мръсна, че разрушава всяко чувство за морално единство на нацията, което преди това е смекчавало конфликтите между групите. Ето защо тя трябва да се води до смърт.

Но, ще се каже, не е ли постигнато нищо ценно чрез комунистическия експеримент в Русия? И няма ли прилика между „диктатурите“ на комунизма и фашизма?

Невъзможно е да се разбере развитието на комунизма в Русия, освен ако не разграничим настоящия етап на „болшевиизма в отстъпление“, както е наречен, от по-ранния етап, в който доктринерният комунизъм имаше пълно господство. Този по-ранен етап беше белязан от безпрецедентно унищожение, в името на теорията за класовата война, на човешките и материалните ресурси на нацията – на фермери, техници и учители, на добитък, машини, сгради и произведения на изкуството. Същото явление се прояви в Испания и другаде, където болшевиизмът е завзел властта. Когато след около десет години производството достигна толкова ниско ниво, че изглеждаше, че е достигнат пределът на човешката издръжливост, доктрините бяха до голяма степен изоставени; и с помощта на капиталистически кредити, чуждестранни техници и машини и стахановско тласкане на работниците беше поставено началото на ново изграждане. Със сигурност промяната в настроенията далеч не е завършена. Един симптом изглежда е настоящият конфликт между Сталин, здравия и недоктриниран разбойник от Кавказ, и еврейската банда, която досега контролиреше Русия и сега е до голяма степен елиминирана. Русия не е изоставила Коминтерна и марксисткия идеал за световна революция. Но самата тя сякаш мълчаливо се е отказала от изравняването на богатството и диктатурата на пролетариата и изгражда мощна...

националистическа държава. При Сталин се появяват признаци на един вид засрамен фашизъм с изникваща гузна съвест. Ако това е целта, на каква цена е постигната! 4

„Фашизмът“ е възникнал от упадък на либералната демокрация и в отговор на заплахата от болшевиизма. За разлика от болшевиизма, той не е бил прилаган на практика на академична теория; той е възникнал в отговор на реална ситуация и следователно може да бъде разбран само в светлината на двете световни движения, които е предопределен да замени. Първоначално той е бил вид инстинктивна реакция на европейския човек към силите на безредието, материализма, плутократията и космополитизма. Той е в едно цяло с комунизма, като отрича напълно, че съществува предварително установена хармония, която прави най-голямото щастие от всички резултат от най-голямата свобода на всеки. Но това е всичко, което има общо с комунизма. Той заема коренно различна гледна точка както от комунизма, така и от либералната демокрация по отношение на „щастията“, което държавата трябва да осигури. Защото той схваща нацията като органично единство от много различни функционални групи; всяка от тях представлява определен уникален принос към нацията, със собствен тип живот, който трябва да се насърчава. Ако правилните взаимоотношения между тези групи са нарушени, не може да има трайно щастие или стабилност в държавата. „Бихме могли“, каза Платон, „да направим нашите грънчари много по-щастливи, като им позволим да лежат на кушетки пред огъня, да ядат и пият и да въртят колелото си, когато им се прииска. Но не ни съветвайте да правим това, защото нашите грънчари вече няма да са грънчари, нито нашите земеделци – земеделци.“ 5

Нещо повече, тя разбира нацията, по думите на Бърк, като „партньорство не само на живите, но и на живите с мъртвите и с тези, които все още не са се родили“. Ако е нещо, което е трайно, с човешки и природни ресурси, които могат да бъдат пропилены или които могат да бъдат направени по-плодородни.

Във всяка от „фашистките“ страни на власт е дошло движение с воля да извлече най-доброто от националното имущество, както старият благородник-земевладелец е правил от собственото си семейство и имение. Това е наречено религията на Кръвта и Почвата.

Очевидно е, че тези движения не могат да признаят неограничените права на мнозинството. Те не могат например да позволят на настоящото мнозинство от граждани да заличи селяните от лицето на земята, нито да се радва на възможно най-голямото настоящо богатство за сметка на бъдещата власт. Злините, които носи управлението на късогледите мнозинства – упадъкът на обществената честност и духа на самопомощ, упадъкът на семейството, на умствената и „физическата форма“, упадъкът на земите, горите и корабите – могат да бъдат излекувани само чрез предоставяне на голяма свобода на действие и независимост на лидерите.

Фашизмът очевидно трябва и наистина посвещава основните си усилия на укрепване на най-слабите звена в националната верига, т.е. на подобряване на условията на онези групи, които са най-затруднени. Той обаче не може да признае равенство между мързеливите и активните, между творчески настроените и рутинните работи, дори като далечен идеал. „Фашизмът утвърждава неизменното, благотворно, плодотворно неравенство на хората.“ (Мусолини.)

Либералната демокрация е парализирана от съперничеството между функционални групи, чието съществуване се преструва, че игнорира. Фашизмът признава тези фактори и основава представителната си система върху тях, вярвайки, че може да овладее потенциалните им конфликти чрез засиленото национално чувство за единство и „принципа на лидерство“, принципа на индивидуалната отговорност. „Демокрацията“ – принципът на контрол от анонимни мнозинства – „е на изпитание както в индустриалната, така и в политическата област.“ 6

В икономическата сфера целта на фашизма, в съответствие с общия му възглед, е да постигне максимална сигурност и стабилност за всички производители, а не максимална свобода на избор.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

за потребителите. За тази цел международната търговия трябва да бъде сведена до подчинено и спомагателно положение в интерес на националното планиране. А етичните съображения – съображения относно вида живот, който трябва да бъде насърчаван или обезкуражаван – често трябва да надделяват над икономическите.

Няма нищо във фашисткия национализъм, което да е несъвместимо с добре разбираемите интереси на другите нации. Външната му политика се основава на принципа да се гледат собствените ни работи и да се бъде реална готовност да се бори за определени добре познати жизненоважни интереси и само за тях. Той естествено се противопоставя на демократичните, егалитарните и универсалистичните принципи на Обществото на нациите. Той иска приятелско сътрудничество с онези координирани нации, с които действително има общи интереси, основано на планирано премахване на възможните причини за търкания. Исква лидерство в международните отношения, както у дома. В Европа неговата задача е да възстанови Концерта на Европа, който основателите на Обществото на нациите разрушиха.

Накрая можем да се опитаме да отговорим на толкова често чуваното възражение, че фашизмът подчинява индивида напълно на държавата, живото същество на нереална абстракция. Отговорът на това е имплицитно заложен в гореизложеното. Според фашиста, правителството не съществува само за да увеличи щастието на отделните граждани. То е попечител на трайната национална култура и на материалните ресурси, които формират нейната необходима основа. Без това индивидът не би бил нищо; нито може да се освободи от нея, дори ако напусне територията на държавата; то е цялата сума от родовите традиции, които го отличават от човека от каменната ера. Правителство, което осигурява хармоничното развитие на различните групи, носители на култура, и им пречи да се унищожават взаимно, има право на наша вярност. Но държавата е просто машина, просто „контейнер“, както е казал Хитлер, за народа, заченат като трайна биологична и културна единица. Фашизмът не е етатист; за разлика от хегелианците, той не се прекланя пред държавата като такава.

Исторически погледнато, тя представя аналогии с древноевропейската държавна форма, каквато е била „преди Оронт да започне да се влива в Тибър“ – преди възхода на абстрактния индивидуализъм и желанието за спасение в друг живот. Отново, тя представя аналогии с феодализма, с неговата концепция, че управлението трябва да се основава на личната лоялност на човека към човека – първичната тевтонска идея за комитата. Освен това, тя напомня за целта на средновековните гилдии да регулират производството в интерес на всички категории производители. Като всяко голямо движение, тя има своите корени в миналото. Но тя не е просто връщане към остарели системи. Тя е неразбираема отделно от по същество съвременните концепции за националност, раса, доброволни търговски асоциации, развод на собствеността от управлението, идеята за отговорност без вина, взаимодействащи си култури, за разлика от „еднорелсова“ цивилизация – и много други.

⁷ – То е от край до

край модерно и творение на нашето време. Преди пет години на мнозина от нас ни се струваше, че няма друг избор освен между не особено приемливите алтернативи на индивидуалистичната либерална демокрация и марксисткия социализъм. Сега има и трета алтернатива.

¹ Тази трета аксиома, както посочи М. Халдв, приема две форми. Според едната версия, максималното социално удовлетворение произтича автоматично от максималната индивидуална свобода, каквито и да са законите и институциите на обществото. Според другата, за постигане на тази най-голяма сума от удовлетворения са необходими определени правни ограничения. Повечето автори не се придържат съвсем последователно към едната или другата версия; но те нямат съмнение нито за целта, нито за средствата – индивидуалната свобода е ограничена възможно най-малко. (Е. Халеви: Развитие на философския радикализъм.)

² Дж. Бентам: Принципи на морала и законодателството. Фолет: Новата държава, стр. 27.

³ За разлика от Аристотел, Политика III, 9 и 12: Справедливостта е равно третиране на равните и неравно третиране на неравните. Хората пропускат единия или другия фактор, както им е удобно; защото не са добри съдии в собственото си дело.“ Но това не бива да ни освобождава от задължението да съдим възможно най-добре.

⁴ Самият Сталин изглежда много различен тип от „старите болшевишки“ еврейски босове на Русия. Поразително е, че двамата наистина

Големите мъже, които Руската революция е породила, „не са били евреи“. Но ние не знаем степента на влияние на Сталин
тът, Лазар Моисеевич Каганович, който изглежда е вторият човек в държавата.

⁵ Платон: септември 420 г. Бърк: Размисли върху Френската революция.

⁶ Милър и Кембъл: Финансова демокрация, скорошно изследване на двама икономисти от Ливърпулския университет относно функционирането на
Британски индустриални компании.

⁷ А. Тойнби: Изследване на историята. Том I, стр. 149 и ет.

Войната в Испания от генерал-майор JFC Фулър

Н Като войник или журналист, участвал съм в четири войни, а именно Южноафриканската война, Втората световна война, Италиано-абисинската война и накрая настоящата Испанска война, и съм установил, че всяка от тях е изключително различна.

Причината за това е очевидна – техните причини се различават; но в общоприетото схващане не е така. Очевидно е, че от своя страна тези причини до голяма степен влияят на формата, която приема една война.

Например, в случая с последната от тези войни е общоприето, че причините ѝ са политически; тоест, че това е сблъсък между две системи на управление, които имат ясно определени, но несъвместими възгледи. Вярно ли е това? Не мисля; защото, макар политиката да играе никак не незначителна роля, със сигурност водещата роля се играе от културата, което, ако съм прав, означава, че причините за тази война са далеч по-дълбоки от политическата паяна, която покрива повърхността ѝ.

Ето защо съм на мнение, че няма да успеем да разберем какво се случва, освен ако не го разглеждаме като сблъсък между култури, както и като сблъсък между политически теории и въоръжени сили. От тези култури има три:

Първо, реакционната Испания на историята – застояла църква, вяла аристокрация и умираща буржоазия. Второ, революционна Испания – реакцията срещу тази инерция, представена от социалистите, анархистите и комунистите, които до голяма степен са заимствали идеалите си от чуждестранни източници – Маркс, Бакунин, Троцки и други. Трето, хипотетичната Испания на бъдещето; не мечтана от Примо де Ривера, който е бил малко повече от военен диктатор, а от сина му Хосе Антонио, който неотдавна беше убит от Червеното правителство.

През 1933 г. този млад мъж, макар че всъщност не е създал Испанското фашистко движение, консолидира Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nacional Sindicalista - Комитети на активни национални синдикалисти) и ѝ дава живот и форма. Нейният устав той разработва в двадесет и седем точки, които могат да бъдат обобщени в четири основни заглавия, както следва:

Национални основи. Испания е върховната реалност на всички испанци. Всеки сепаратизъм е престъпление. Следователно, целта е единството на Испания и това единство не само не допуска нито международна изолация, нито чуждо посредничество, но изисква и възпитаване на военни добродетели, както и създаването на мощна армия и флот.

Политически основи. Държавата ще бъде тоталитарна по характер, в която всички политически партии ще бъдат премахнати. Корпоративната система ще замени парламентарната. Изисква се политическа дисциплина, но частната инициатива е от съществено значение, стига да е съвместима с колективните интереси на национал-синдикалистката държава.

Икономически основи. Капиталистическата система, „която игнорира нуждите на хората, дехуманизира частната собственост и свежда работниците до безформени маси, изложени на мизерия и отчаяние“, е отхвърлена. Същото важи и за марксизма. Силните вече не трябва да доминират над слабите.

Признава се частната собственост, както и правото на труд. Стандартът на живот на селяните трябва да се повиши чрез създаване на семейни стопанства, а земеделието и животновъдството да се рационализират.

Морални основи. Основите на държавата са единството, дисциплината и военната подготовка. Образованието трябва да бъде организирано така, „че нито един талант да не се губи поради липса на икономически средства“. Католическият дух, освободен от политиката, трябва да бъде включен, а животът да се счита за дълг, „който трябва да се живее в дух на възвишено служене и жертвоготовност“.

ВОЙНАТА В ИСПАНИЯ

Противно на много неща, написани в британската преса, това Движение няма почти нищо общо с избухването на бунта през юли миналата година. По това време то е било все още в начален стадий, но през последните осем месеца растежът му е бил чудотворен. Днес членовете и симпатизантите му са милиони, от които 180 000 са сформирани в милиция. Мащабът на този растеж е добре илюстриран от факта, че Движението сега издава деветнадесет ежедневника и тридесет седмични вестника.

Когато избухва бунтът, целта на генерал Франко изглежда е била донякъде неясна. Това беше бунт срещу нетърпимите условия – всъщност на реда срещу анархията; защото животът и собствеността вече не се уважаваха, а църквите ежедневно биват ограбвани или опожарявани. Целта му, изглежда, беше почти изцяло военна, а именно да възстанови реда, но каква форма на управление щеше да стане, не е ясно. Ако победата му беше бърза, най-вероятно щеше да доведе до установяването на военна диктатура от типа на Примо де Ривера.

При кацането си в Испания той се сблъсква не само с пълно объркване, но и с пълна липса на единство и цел сред фракциите, които търсят неговата подкрепа. Например, „Акцион Народ“, или партията „Жил Роблес“, е пламенно католическа и обзета от християнски социализъм; тя няма определена политика, е политически аморфна и е инструмент на Църквата. Съществуват и „Рекетес“, или карлистите, чието мото е „Бог, Родина и Крал“. Те вярват в абсолютния суверенитет, корпоративната държава и са яростно антипарламентаристи. Освен тях има монархисти - и други фракции, най-важната от които е Фалангата. Всички тези различни партии и движения той трябваше да абсорбира.

Засега това не беше трудно, защото червените наложиха консолидация. Смесица от демократи, републиканци, комунисти, анархисти и какви ли не други, единственият им враг Испания следователно е привлечена към Германия и нейния съюзник Италия, точно както Франция е привлечена към Русия и нейния полусъюзник Англия. Всъщност, отново се води тайна война срещу Германия, за да се осигури сигурността на Франция, както се водеше преди година по време на итало-абисинския конфликт.

За тази вътрешна борба малко се чува в пресата; но името ѝ е „ненамеса“, което в действителност означава несътрудничество с Бургос и сътрудничество на Франция с Валенсия, за да се нанесе удар по Германия. Ако международната „блокада“ на Испания беше безпристрастна, няма съмнение, че тя би била в полза на националистическата кауза; но това далеч не е така, тъй като честността не е характеристика на съвременна Франция.

Въпреки че винаги е много трудно, особено по време на война, да се установи истината, няма съмнение, че френската помощ за червените е била прекомерна и печеливша, тъй като всяка помощ е била платена в злато. Където и да отиде човек в Бяла Испания, може да се чуе една и съща история, а именно, че френската помощ за червените е била далеч по-важна от руската. Че от юли миналата година Франция е препуснала през Пиренеите между тридесет и четиридесет хиляди червени международни бойци и че този трафик все още продължава. Че французите са отпечатали испански паспорти само в Бордо и че предоставят предварителни договори за „специализирани“ работници, за да им позволят да влязат в Червена Испания. Освен това, че голям брой чужденци се прехвърлят през *****ebook converter DEMO Watermarks*****

границата като репатрирани бежанци или са изпращани в пристанищата на Каталуния като членове на товарните кораби, с които пътуват. Боеприпаси се изпращат през Андора; камиони, превозващи бензин, ежедневно пресичат границата; във Франция има червено авиационно училище, а оръжия се внасят контрабандно в Билбао.

Въпреки всичко това, шансовете определено са Национална Испания да спечели; защото политиката на Франко е креативна, докато политиката на червените не е такава.

Речта на генерал Франко

Излъчване на 1 октомври 1936 г., „За поемане на правомощията на държавен глава“

Г ПОЗДРАВЛЕНИЯ на всички вас, слушащи военните новини по домовете си, или на фронта, мислещи за домовете си, или в червените райони, очакващи с копнеж пристигането на нашите войски, или отвъд границите ни, следващи тревожно съдбата ни - поздравя от микрофона на Радио Кастилия!

Няма да говоря за войната, защото държавните задължения, които предполагам, налагат да ви разкажа нещо за работата, която ни предстои.

Не е нужно да обсъждаме някаква утопия, нито да разделяме осъществяването на нашите надежди на твърди етапи. За да говорим обаче за нашите намерения, е необходимо първо накратко да разгледаме миналото, както за да се възползваме от опита си, така и за да приложим решенията си полезно.

Испания, чието име призовавам с цялата преданост на душата си, страда от много години от много злини, не на последно място пагубно от които е влиянието на неуравновесени интелектуалци, които се опитват да понижат престижа на мислителите от нашата раса и гледат отвъд границите ни, за да внесат в Испания всякакви екзотични и разрушителни идеи, които се вкореняват в други страни. Деморализираща литература, демагогски доктрини, ожесточен расизъм, проникване на пораженчески идеи и изопачаване на историята – всичко това и много други разклати основите на нашия патриотизъм, така че загубихме основните характеристики на нашия народ, засрамахме се от настоящето си, забравихме миналото си и се страхувахме от бъдещето си.

След като постигнаха моралния упадък на расата, за тези хора не беше трудно да обявят страната на търг и да я продадат на най-високата чуждестранна цена. Търговията ни започна да показва дебитно, вместо кредитно салдо, а плодовете на нашата земя се третираха сякаш са на някоя завладяна колония, докато се насърчаваше псевдопацифизъм, за да се отслаби мечът на всеки възможен избавител. Появиха се лъжепророци, които, докато сееха омраза и класова война, обещаваха земята на селяните, диктатурата на работниците и автономията на нашите провинции.

Крайно цинични, тези хора, ако бяха взели властта, щяха да вземат земята от селяните, свободата от работниците и всяка надежда за автономна гъвкавост от провинциите.

И сега нашата Нова Испания, осъзнавайки мащаба на своята задача, върви напред към своето освобождение, решена да покаже, в дух на социално сътрудничество, че възстановяването на закона и реда е предварителното условие и сигурният път към свободата, чиито ползи ще се разпространят върху всички нейни хора, както във, така и извън пределите на родината майка.

Испания се организира до голяма степен по тоталитарна концепция, в която нейните местни институции ще осигурят нейната националност, нейното единство и нейната приемственост. Прилагането на тези нови методи на власт не означава, че нашият режим ще бъде изключително с военен характер; напротив, нашата система ще установи йерархичен режим, в който всички възможности и енергии на страната ще намерят своя израз.

Индивидуалността на провинциите на Испания трябва да бъде уважавана, в съответствие със старата национална традиция във времето на най-големия ни разцвет; винаги при условие че това допринася за националното единство.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Испанската община ще възвърне историческото си значение, за да може да изпълнява древните му функции като единица в нашия обществен живот.

След като премахнахме всеобщото избиращо право с неговите катастрофални местни и национални последици, както и потисничеството му чрез синдикати и политически интереси, ние ще се погрижим волята на нацията да се изразява чрез онези технически и корпоративни органи, в които нуждите и идеалите на страната се развиват най-добре.

С нарастването на силата на новата испанска държава ще се постигне и децентрализация, така че областите, общините, асоциациите и отделните лица да се радват на възможно най-широка свобода в рамките на върховните интереси на държавата.

В социалния си аспект трудът ще получи абсолютна гаранция, че няма да бъде роб на капитализма, стига да не възприеме онези ожесточени и войнствени методи, които правят взаимното сътрудничество невъзможно. Работникът е достоен за своята заплата: не само ще бъде установена сигурност на заплатите, но и всички досега осигурени увеличения на заплатите ще бъдат запазени. С признатите права на работника, ще се запази и неговата отговорност за лоялно сътрудничество с елементите, които създават националното богатство.

Всички испанци ще бъдат задължени да работят според възможностите си. Новата държава не може признават всякакви паразити.

Държавата ще даде на Католическата църква полагащите ѝ се права и привилегии, като по този начин уважава нашата традиция и вярата на огромното мнозинство от испанския народ; но държавата няма да допусне намесата на каквато и да е външна сила в специфичните функции на правителството.

Що се отнася до приходите, държавата ще организира справедливото разпределение на данъците, като се погрижи за това... бремето им пада върху раменете на тези, които най-добре могат да го носят.

Що се отнася до земеделието, семейните стопанства ще се реализират чрез установяване на земеделския производител върху земята, не чрез някаква хипотетична система на собственост, а чрез пряка и постоянна помощ, чиято цел ще бъде да даде на селянина неговата независимост. Постоянна характеристика на нашата работа ще бъде насочена към тази цел. Земеделският работник ще получава част от това, което градът абсорбира днес като заплащане за своите търговски и канцеларски услуги.

Що се отнася до международните отношения, ние се надяваме да живеем в мир с всички народи, откривайки широк хоризонт на приятелство с целия свят. От това има едно категорично изключение: няма да имаме контакт със Съюза на социалистическите съветски републики, чиято политика имаше такива катастрофални последици за човечеството и цивилизацията.

Сигурен съм, че тази земя на герои и мъченици, справяйки се с трудностите си, ще напише още една славна страница от историята и ще намери решение, което няма да бъде извлечено нито от изток, нито от запад, а ще бъде истински испанско.

Испанци, да живее Испания!

Към икономическа ортология от Езра Паунд

Д Въпросът за природата на така наречената ортодоксална икономика, т.е. дали тя трябва да се счита за искрено изследване или за престъпна и подвеждаща фалшификация, днес може да се счита за остарял с поне 50 години. Днес към последователите на ортодоксията могат да се причислят само простодушните, слепите и кариеристите, действащи недобросъвестно.

Всеки, който сериозно изследва дадена тема, не може да се нуждае от 15 години, за да осъзнае видими и често срещани явления.

Да се твърди, че икономиката не е наука, е просто поражение и може само да причини объркване. В средата на миналия век авиониката и радиото все още не можеха да се нарекат науки (въпреки че някой си Лумис в края на 1864 г. успява да предава електрически сигнали от една лодка на друга без използването на проводници).

Това, което сериозните мъже могат да направят днес, е да разграничат онази част от икономиката, която е наука (област на знанието - епистема), от онази част, която е техника или областта на уменията (твърде често на мошенничеството).

Може да се каже, че изкуството да се управлява кораб не е истинска наука: все пак науката за Навигацията съществува и се усъвършенства: от простия корабен компас до жирокопа.

Изглежда съвсем естествено, че в икономическите статии изобилства объркване, когато човек вземе предвид, че изучаването на икономиката всъщност е било извършвано от емпирици, от хора, на които им липсва сериозна терминологична подготовка. Например, помислете за сериозните и честни писатели от англосаксонския свят, които са изградили жива икономическа наука. Соди, Нобелов лауреат по физика; Дъглас, инженер, ръководител на Westinghouse в Индия; Ларанага, пътен инженер; Оридж, журналист, обърнат във вярата на Дъглас; Китсън, изобретателят на лампата Китсън; Гезел, бизнесмен; и т.н. Всички практични хора!

Да се каже, че са открили луната, не би означавало нищо, но те са преоткрили истинската луна, докато професорите продължават детската си игра с луна от реквизит; илюзионисти, способни да мамат публиката само в кабинките си.

За да добием представа за манталитета на основателите на така наречената ортодоксална икономика, нека вземем например една фраза от Рикардо (без да пренебрегваме факта, разбира се, че той е осъзнавал стойността на книжните пари): „Няма стока, чието производство да не изисква повече или по-малко труд.“ Изглежда, че Давид Рикардо никога не е бил в кокошарник и че яйцето е било изключено от неговата икономическа система. Просто като мярка за хранителна стойност (стойност на живота) яйцето предшества ценовия индекс. Чрез пряко наблюдение на природните явления средностатистическият човек греши по-малко, отколкото като си пълни главата с логаритми и банкова митология. И не се шегувам! Стойността на яйцето расте и намалява в зависимост от глада и ситостта.

Аристотел ни е завещал дума с неясно и сложно значение: *Хреиа*, полезност, желателност, която Ракъм, естествено от Кеймбридж, превежда като търсене. Схолиастът не ни просветлява. Аристотел е бил прав, но е възнамерявал да каже, че стойността на паричната единица „струва това, което можете да получите за нея“. Абсолютно вярно, но не може да го наречете научна терминология.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Студентът може да отиде в библиотеката и да прегледа 500 фалшиви трактата по икономика, без да намери нито един, който да започва с евклидова таблица с дефиниции на най-често срещаните, основни и необходими термини за обсъждане на икономически въпроси.

Нека започнем например с термина „Пари“. Аристотел го дефинира лошо, или по-скоро изобщо не го дефинира, а говори за него, без наистина да го дефинира. И човекът е останал в продължение на 20 века в това състояние на полу-неизвестност.

Ще се опитам да дам няколко определения, макар че съм наясно, че те няма да са от голяма полза, докато някоя академия или конгрес, или още по-добре, група сериозни и авторитетни специалисти, не признаят валидността на този лексикографски труд.

Несеченото злато не е пари; размяната на монетарно злато срещу други стоки е по същество вид бартер: бартер на определено количество стоки или определено тегло стоки срещу метал, който е бил предварително претеглен и измерен.

Същественото качество на парите е те да могат да бъдат измервани и да могат да служат като мярка. Дори при размяната на диск от благороден метал за стоки, отпечатъкът на държавата определя, че те са пари. Правителство, което казва: „Не можем да строим пътища, защото нямаме пари“, би било също толкова нелепо, колкото и правителство, което казва: „Не можем да строим пътища, защото нямаме километри“.

Нека се опитаме да дефинираме какво са парите. „Парите са измерено вземане.“ Парите са право на собственост или измерено вземане. „Парите са общо вземане.“ Парите са право на собственост, което не е конкретно (като железопътен билет, чек за хотел, билет за параход, който дава право на транспорт, храна, кабина и т.н.). Те са общи. Освен това парите са обменяеми, т.е. могат да се прехвърлят от едно лице на друго без формалности. Те не носят лихва, както държавната облигация, железопътната облигация или облигацията на което и да е „анонимно общество“.

Нека разгледаме термина „кредит“. Казва се, че човек има кредит, когато се смята, че ще може да плати в брой и когато се предполага, че няма да се стреми да избегне или отложи плащането. „Дълг“ не е точно обратното на „кредит“. Всъщност кредитът често е възможността за вземане на дългове и не винаги означава непременно обратното на вече направен дълг. Следователно сме изправени пред двусмислен термин.

Накрая, нека разгледаме „инфлацията“. Сред полуистините на ортодоксалните твърдения някои се основават на естествени и повтарящи се явления. Така наречената инфлация трябва преди всичко да се разграничи от истинската инфлация, която се случва, когато се емитират пари, „съответстващи“ на стоки или услуги, които никой не иска, или в количество, превишаващо желаното. Парите нямат стойност, когато се емитират „срещу“ (тоест в псевдосъответствие със) стоки или услуги, които не могат да бъдат доставени или набавени. Например, емитирането на пари „срещу“ снаряд, който е избухнал през 1917 г., би било инфлация, а самите пари не биха имали стойност, тъй като никой не иска снаряда и никой не може да го достави.

Кратък списък с валидни дефиниции би позволил на обикновения човек да избегне измамите и абсолютното осъдително и гнило вероломство на големите лихвари и монополисти.

Всъщност, с дефиниция, или по-скоро със сериозна и справедлива концепция за парите, Соди, след като публикува редица неясни книги (неясни, тоест, за читателя, макар и изключително дълбоки и скъпи за професор Соди), пише в „Парите на утрешния ден“ : „Точно както е немислимо частните хора да имат правомощието да налагат данъци, така е абсурдно банките, въпреки всички конституционни гаранции срещу това, с обикновен трик да узурпират функцията...“

на Парламента и, без никакво пълномощие, да налагат принудителни такси върху богатството на общността.”

Нека направим разлика между италианската ситуация днес и ситуацията в англосаксонските страни. Нека направим разлика между страни, където изобилието от богатство създава кризи, и страни, в които има сериозен недостиг на определени материали; нека се върнем малко назад, за да очертаям историята на „новата икономика“, която все пак включва толкова много от стари знания или съзнание.

В съвременната икономическа мисъл съществуват четири активни течения: (1) Дъгласизъм; (2) Гезелизъм; (3) канонична икономика, която води началото си от Свети Амброзий и се развива със Свети Антонино; (4) Корпоративна икономика с нейната политика на подобрение (отводняване на блатата и др.), битка за зърно, спестявания, семейни чекове, чекове за храна, чекове за работа, държавен контрол, натрупване и др.

Ортологичната икономика, която би трябвало да започнем, трябва да вземе предвид определени факти, замъглени от така наречената ортодоксалност. Стоките са с неравномерна трайност, столовете, сиренето: произведенията на Фидий, Праксител или Ботичели имат различна трайност. Първобитният човек е използвал един инструмент, докато цивилизованият човек използва дузина.

Струва ми се, че трябва да направим списък на сериозните мъже, които днес си сътрудничат в областта на икономическата наука, дори и да са емпирици, дори и да са направили едно-единствено откритие в дейността си и да не са в процес на координиране на това откритие с историята и с справедливите и валидни идеи на други школи, или на други времена, или на други икономически секти.

Нека веднага признаем, че еди-кой си е наблюдавал силата на парата да повдига капака на чайник. Това е ценно, дори ако изобретателят не е публикувал енциклопедия или обемист трактат по физика.

Нека признаем, че Ч. Х. Дъглас сам е открил недостатъчността на покупателната способност, разпределена от (и в рамките на) индустриалната система. Неговата фабрика е разпределяла покупателната способност по-бавно, отколкото е създавала „цени“, т.е. на стоки, хвърлени на пазара. Следователно е било създадено количество цени за един месец, по-голямо от разпределената покупателна способност.

Престъпникът, глупакът и монополистът, които живеят от глада на другите, биха искали да разделят човека според размера му. Дъглас видя вместо това възможността за издаване на покупателна способност, съответстваща на количеството стоки, доставяни и желани от хората. В това имаше малко ново и много честно. Дейвид Хюм вече беше виждал, че просперитетът не зависи от количеството пари, притежавани от дадена нация, а от факта, че това количество трябва да се увеличава. Нека уточним, че увеличението трябва да бъде бавно и постоянно.

Сред полезните писатели нека споменем Макнейр Уилсън, който е образовал публиката си да осъзнае, че банките не отпускат пари назаем, а само обещават да платят. („Обещанието за плащане“). Гезел, започвайки от гледна точка на свободната размяна, пресъздава брактетите на средновековните епископи.

С таксата си за престой (марките, които трябва да се прикрепят към банкнотата всеки месец, за да се поддържа обявената ѝ стойност), той възнамерявал да стимулира скоростта на обращение, а кметът Унтергугенбергер във Вьоргл демонстрирал ефикасността на тази система.

Гезел унищожил мъртвата част от Маркс с лапидарната си фраза: „Маркс никога не е поставял под въпрос „пари.“ Тоест, Маркс никога не е поставял под въпрос природата на парите, нито я е анализирал.

Предимствата на системата на Гезел са поне следните: (1) в псевдодемократичните страни тя може да освободи нацията, тоест правителството и народа (включително всички производители, независимо дали са работодатели или наети лица), от властта на банките и лихварите.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

И все пак никой чистокръвен гезелит никога не е обмислял парите за престой от държавна – и корпоративна – гледна точка.

С марка, пропорционална на един процент от стойността на банкнотата, добавяна месечно, обращение от 8½ милиарда би дало на държавата приход от един милиард годишно, практически без разходи за събиране, което би било автоматично и почти изцяло свободно от бюрократични манипулации или намеса.

Вместо да се трупат дългове (астрономически дългове) с национални облигации, както направи Рузвелт, всеки държавен дълг, всяко право на собственост върху богатството на държавата, вместо да се удвои, ще бъде анулирано за 100 месеца. (Англичаните все още плащат данъци за битката при Ватерло.)

Държавните облигации биха могли да продължат да се държат в частни ръце, като начин за спестяване за тези, които искат да осигурят средства за старост и за семействата си, но те биха се считали за държавен дивидент за достоен клас граждани, а не за неизбежна необходимост за правителство, което иска да използва кредита си.

Настоявам: държавата не е нужно да плаща „наем“ за кредита си; тоест, не е нужно да взема назаем от големите професионални лихвари, както се прави в почти всяка страна, поради невежество и предубеждения; например в моята нещастна страна, във Франция в настоящата ѝ тежка морална криза, в Англия чрез силата на традициите, приети без да се вземат предвид новите събития в света.

Второто поколение социални кредитори, след емпириците и изобретателите, е дало началото на Бъчарт, който, стимулиран от А. Р. Оридж, публикува първата книга по икономическа ортология, „Пари“. С втория си том, „Парите на утрешния ден“, Бъчарт е постигнал по-малък успех; всъщност той е събрал седем автори с различни мнения, всички достойни за похвала, но не е успял да накара отделните автори да прочетат есетата си един на друг и да ги съпоставят. Книгата е ценна главно заради препечатването на някои от писанията на Дъглас и заради страница от Соди, вече цитирана в тази статия.

Сред популярните писатели трябва да се споменат Ървинг Фишър и Кристофър Холис. Но трябва да се направи разлика; Фишър е журналист (официално професор, но по душа журналист), който пише добре. Четиридесет страници от неговия гербов сборник заслужават вниманието на всеки сериозен човек, както и на професорите. Фишър не се ангажира много сериозно с битката. Може би е оптимист и се стреми да убеди големите американски лихвари да се задоволят с половин килограм месо, вместо да задигнат и последния грам.

Кристофър Холис е написал книга с голяма стойност, „Двете нации“, и е продължил борбата за обществеността в разнообразни книги, в които може да се каже, че е имал щастлив щрих; всъщност той е сред малкото икономисти, които успяват да третират паричната наука и различните проблеми на лихварството по такъв начин, че книгите им се продават и достигат до трето издание. Тези фази принадлежат към народното образование, достатъчно необходимо в страни, където така наречените „мнозинствени“ правителства продължават да съществуват.

Уиндъм Луис нарича английското правителство фалшива антика. Въпреки че е предимно писател, сатирик, той наскоро е допринесъл с книга с висока социологическа стойност, предназначена за избрана публика: „Пребройте мъртвите си, те са живи“ (подготовка за друга Велика война за нищо). Не я цитирам като икономика, а за да подсказва ритъма, с който тези проблеми проникват в творчеството на живите писатели от първа класа. Четиримата най-добри американски поети днес са загрижени за паричните проблеми (вече не със стария „розов“ Уебит, Фабиан, Манчестър или Вилар), както всъщност са били великите писатели като Данте, Шекспир, Аристотел, Хюм, Бъркли, Монтескьо и др. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Друго течение на мисълта, насочено към тези идеи, се появява в трудовете на онези, които са вдъхнали живот на основите на Северноамериканската република, а именно трудовете на Джеферсън, Джаксън, Ван Бюрен. Моите Джеферсън и/или Мусолини, книгите на У. Л. Удуърд „Нова американска история“, статиите на отец Кофлин и на Бък или по-точно най-добрата част от книгата на Кофлин, наречена „Пари“ (стр. 211-213).

Трудно би било да се каже кои английски и американски списания трябва да четете един чужденец, тъй като интелектуалният живот в тези страни се проявява в мимолетни публикации, които траят само две или три години (или дори по-малко) и след това внезапно престават да съществуват или се израждат в един вид литературна или идеологическа бюрокрация, приемат защитна окраска и се отдават на фабрикувани идеи. Трябва обаче да отбележим, че английските фашисти преди година започнаха да издават социално-икономическо периодично издание с висока жизненост: „Фашистският тримесечник“. Това е единственото английско списание, в което успях да прочета писанията на другите автори, сред които са генерал Фулър, Джойс, Уиндъм Луис, А. К. Честъртън, Дж. Дженкс.

Хюго Фак, който има голямата заслуга да публикува в Тексас „Естественият икономически ред“ от Джесели, за своя сметка, когато големите издатели не смятат, че подобно публикуване е добър бизнес, оцветява малкия си вестник „Изходът“ с идеите, останали от „Икономика на оскъдността“, въпреки публикуването на „Диаграма на изобилието“ на Льоб (виж рецензията на Одон Пор в „Ривиста дел Лаворо“, март 1936 г.).

Свобода на словото не съществува сред тези секти от либерален род. Нито публикациите на гезелитите, нито официалните публикации на дугласизма позволяват открито обсъждане на икономически идеи. Те сякаш са хипнотизирани и вкочанени като декадентски мидени търговци. Те се карат помежду си. Дъглас смята, че марките върху парите за престой представляват потискащ данък - безполезен и вечен, макар и по-разбираем от „анулирането“ на кредита на Дъглас или от неговата отстъпка и други средства за анулиране на издадения кредит.

Гезелитите са почти садистично разярени от мисълта, че цялата раса може да се възползва от труда на вече мъртвите и от научните открития. (Ценността се извлича от труда, но голямо количество труд е извършен от нашите предшественици, които са яли тук, а не са консумирали плодовете му.)

„Смокиновото дърво“ (дъгласист) не посочва прогреса на недъгласистите - към гезелити или към корпоративната система. „Нов английски седмичник“ е потопен в английския предградски темперамент и следователно е обезцветен от този блед живот, а не от специфична и определена идеология. „Нова демокрация“ (Ню Йорк) беше полезен, но вече не съществува. Кофлин извършва дело за народно образование чрез седмичник за широката публика, а не за посветените (Социална справедливост). Но през месец юни, година XV, намирам във вестника му новини, които или не са отпечатани другаде, или им се отделят само няколко реда, скрити сред колони от скандали и камуфлаж. От редактори на периодични издания с общ характер често получавам поканата: Не можете ли да пишете за нищо друго освен за икономика?

Жадувам за снизхождението на сериозния читател: говорих за твърде разнообразни неща.

Тази статия се състои от две части: в първата почти умолявам икономистите да обмислят спешната нужда от точна терминология; във втората накратко посочвам някои произведения, фрагментарни, но искрени, избрани измежду редица разпръснати автори, които не са, но биха могли да бъдат координирани, ако може да се намери ядро, съставено от техници, готови да поемат лексикографска отговорност.

Най-категорично заявявам, че без здрава етика не може да има здрав разум, никаква научна *****ebook converter DEMO Watermarks*****

икономика. Да се разглежда само динамизмът, без да се вземат предвид целта и обектът на паричната политика, би довело до хаос. Посоката на волята е един от компонентите на изучаването в икономическата наука. Бадолио, който казва: „Нашето злато е волята и оръжията на нашите войници“, е по-скоро икономист от всички професори в Лондон.

Причини за спада от А. Рейвън Томсън

Писал съм няколко пъти във Fascist Quarterly и British Union Quarterly за предстоящата депресия, която неминуемо
Аз щеше да последва краткотрайния бум на възстановяването, стимулиран от старите икономисти-банди. Показах как
търговският цикъл на бум и спад е действал през последните сто години, откакто е основан капитализмът, и е
показвал редовен период от средно девет години, като понякога е спадал до седем или се е покачвал до единадесет.
Средно следващата година на кризата е трябвало да бъде 1938 г., с вероятност за отлагане до 1939 г. поради необичайната
дълбочина на депресията. Всъщност кризата е била предизвикана година по-рано от обичайното и следващият спад
вече е започнал през 1937 г.

Това изненада дори онези от нас, които бяха убедени, че „просперитетът“ не може да продължи. Едва в последния
брой на „ Triletly“ обсъдих ефекта от превъоръжаването и евтините пари върху предстоящата криза и въпреки че
признавах, че прекомерните спекулации са създали преждевременен бум, смятах, че импулсът на превъоръжаването
ще ни преведе през есента на 1938 г., когато твърдах, че война за изчерпване на натрупаните въоръжения сама по себе
си би предотвратила спад. Всъщност предупредих за опасността финансистите умишлено да търсят война като
алтернатива на спада.

Всъщност бях подценил тежестта, която американската икономика носи в свиващия се свят на финансовата
демокрация, и липсата на каквато и да е мащабна програма за превъоръжаване в Америка.
Именно от Америка, както и при последния спад, се разпространява новата депресия и цялото насърчаване на печалбите
от превъоръжаването е недостатъчно, за да попречи на Трогмортън Стрийт да реагира на драматичния срив на
стойностите на акциите на Уолстрийт.

Въпреки че този преждевременен спад, подобен на този от 1907 г., може да е с по-малка интензивност и следователно
да е по-малък удар върху капиталистическата стабилност, отколкото по-късен и по-интензивен неуспех, той има едно
предимство - че е настъпил преди подстрекателите на война да са успели, въпреки всичките си усилия, да ни хвърлят
във война. С засилването на депресията общественият интерес ще се върне от външните работи към належащите
вътрешни проблеми и опасността от международен конфликт ще намалее. Опасността от войната като превенция на
спада вече отминава.

ПАНИКА НА УОЛСТРИЙТ

Въпреки усилията на нашата преса да го прикрие, паниката на Уолстрийт беше също толкова силна тази есен, колкото
беше през есента на 1929 г. Спадът в търсенето на стомана за капиталови работи беше решаващият фактор, а акциите
на United States Steel и други стоманодобивни компании доведоха до спада в цените. В началото на тази година US Steel
се котираше на 129% за акция от 100 долара. Дори след златната криза през април стойността беше доста над 100.
Постоянният спад през септември доведе до спад в цените на акциите на US Steel.
Стоманата достигна 80. След това дойде октомврийският спад, като цените се сриваха ден след ден. САЩ се сринаха.
Стоманата през 70-те години до 68. Кратко рали, а след това във „черен вторник“ паническо разпродажба изпрати
цената до 54. Оттогава се наблюдава по-нататъшно възстановяване, което връща US Steel обратно до около 65, но вече
през ноември цената отново спада до 50-те години поради нови съобщения за намалено производство на стомана,
което сега е по-малко от 50% от капацитета.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Всичко това не може да се отхвърли като просто „нервота“ на фондовата борса. Има фундаментални причини за срива на Уолстрийт. Търсенето на потребителски стоки може да е добре поддържано засега, но търсенето на капиталови стоки намалява бързо. Свръхпроизводството, ако все още не е реално, е във всеки случай потенциално и индустриалците спират да разширяват производствените си мощности. В резултат на това производителите на капиталови стоки, в които стоманата сега навлиза във все по-голяма пропорция, вече са силно засегнати, а спадът в стойността на акциите на стоманодобивните компании, който дезорганизира пазара, не е просто пазарна маневра, а разумно очакване за намалени печалби при намалено производство.

МОЖЕ ЛИ РУЗВЕЛТ ДА ПОМОГНЕ?

В градовете, занимаващи се със стомана, като Питсбърг, безработицата вече нараства, което, разбира се, ще окаже влияние върху търсенето на потребителски стоки, с двойно по-сериозно отражение върху инвестициите. Америка отново е на път към класическа депресия, преди да се възстанови напълно от последната. Ако Рузвелт се намеси, както изглежда неохотно засега, той ще плува срещу течението, както Хувър се стремеше да направи през 1929 до 1932 г. Този път няма да е лесна задача, както беше през 1933 г., да насочи Америка към течението на общото световно възстановяване. Този път могъщият президент ще трябва да напегне цялата си сила.

Паричните манипулации, обществените работи и т.н. ще бъдат недостатъчни за справяне с кризата; всъщност, в рамките на своите правомощия, Рузвелт може да помогне само чрез гигантски държавни покупки, които може да се наложи да бъдат толкова интензивни, че да поставят по-голямата част от американската индустрия в държавна собственост. Тъй като Рузвелт няма власт да наложи фашистката алтернатива за държавен контрол над индустрията, а неговият Нов курс е дискредитиран и до голяма степен унищожен от решенията на Върховния съд, той може да бъде принуден да приеме комунистическия метод за въвеждане на държавен капитализъм. Доколко неговите еврейски съветници работят в тази посока, предстои да видим. САЩ и СССР може да се сближат още повече като двете големи материалистически републики, в които еврейският контрол е от първостепенно значение.

БРИТАНСКА РЕАКЦИЯ

Нашите консервативни политици, въпреки всички доказателства за срив на фондовата борса, ни уверяват, че няма признаци за предстояща „рецесия“ (специална дума, измислена с цел успокояване на обществеността), че Великобритания не е засегната от същите икономически проблеми като Америка и че превъоръжаването ще ни помогне да се справим. Всичко това са глупости, тъй като всички финансови демокрации са тясно свързани чрез международните финанси, а Уолстрийт е и остава финансовият център на света. Каквото и да се случи там, то неминуемо ще има своите последици другаде, както през 1937 г., така и през 1929 г. Не наблюдаваме ли все пак на „съюза на великите демокрации“ чрез тристранно споразумение? Не договаря ли нашето правителство, сред аплодисментите на партиите от „старата банда“, по-тесни търговски отношения с Америка? Тази последна маневра изглежда толкова полезна, колкото плувец, умишлено прегръщащ давящ се човек, добра, ако целта ни е спасяването на юдейско-американските финанси, лоша, ако искаме да спасим Великобритания от потъване във вълните на нова депресия.

Що се отнася до превъоръжаването, то далеч не ни спаси от депресия, а несъмнено доведе до проблеми, не само тук, но и в Америка. Спекулантите, които, разбира се, се радват на пълната свобода на демокрацията, видяха в превъоръжаването и възможността за война несметни възможности за печалба и, възползвайки се от изключително евтините пари, започнаха да изкупуват акции от всякакъв вид, които според тях са необходими на превъоръжаващите се нации или които биха могли да станат оскъдни по време на война.

В резултат на това цените на всички стоки, особено на металите, се повишиха в рамките на осемнадесет месеца с суми, достигащи в някои случаи 100%: спекулативен бум, безпрецедентен в историята по време на *****ebook converter DEMO Watermarks*****

период на мир, надминат всъщност само през най-тежките периоди на последната война.

За наш късмет, спекулантите се преувеличиха. Войната, която очаквах, се ограничи до Испания и Китай, въпреки усилията на левите войнствени подстрекатели, и както всички, които се опитват да завладеят продукти, те скоро се смутиха от подновеното производство, привлечени от по-печеливши ценови нива. Всъщност, те напълно подцениха огромния производствен капацитет на съвременната индустрия и бяха пометени от потопа от стоки, които по-високите цени произвеждаха. Сега е необходим много малък стимул, за да се произведе свръхпроизводство спрямо сегашното потребление. Огромният стимул от безпрецедентното покачване на цените е залял напълно не само самите спекуланти, но и легалната търговия, която не може да се справи, въпреки превъоръжаването, с пренасищането. Всъщност вече има подновени искания за намалени квоти за производство, още преди депресията да е в пълен ход. Как подобни намаления ще реагират на безработицата и последващата липса на покупателна способност, оставяме на нашите читатели да си представят.

Вече има 80 000 повече безработни, отколкото през август.

ОСНОВНА ПРИЧИНА

Под всички тези външни симптоми, с тяхната реакция към превъоръжаването и военните страхове, се крие една фундаментална причина, а именно хроничното несъответствие между съвременното индустриално производство и общото народно потребление. Докато съществува това абсурдно несъответствие, нашата икономическа система очевидно е подложена на присъща нестабилност, която я въвлича в повтарящите се бумове и спадове на финансовия капитализъм. Всъщност, тъй като науката непрекъснато увеличава силата на производството, а синдикализмът е безсилен да увеличи допълнително заплатите на работниците срещу нарастващата съпротива на финансовите комбинати, несъответствието става все по-голямо и, както е посочил Мосли, бумовете стават все по-кратки и по-кратки, а спадовете все по-дълги и по-дълги, докато капитализмът упада.

Основната причина за това, както и за всяка депресия, е липсата на покупателна способност в ръцете на масите от хора, а кризата е предизвикана необичайно рано в този случай от безпрецедентното покачване на цените, което не само е насърчило свръхпроизводство, но и е ограничило допълнително покупателната способност на хората, чиито заплати не успяват да се справят с нарастващите разходи за живот. Полученият спад може да бъде трайно коригиран само не чрез икономии и намаляване на заплатите, както вярва „старата банда“, а чрез обществени работи и конструктивно увеличение на заплатите, докато държавата и хората не консумират заедно продукцията на съвременната индустрия. Вярно е, че в момента държавата, чрез превъоръжаване, консумира продукцията с необичайна скорост, но дори това по никакъв начин не компенсира липсата на покупателна способност на по-голямата част от хората, обеднели от неотдашното покачване на цените на стоките.

СРЕДСТВА ЗА ЛЕЧЕНИЕ

Обикновено обсъжданите решения са паричната реформа и икономическото планиране. Първото е загубило най-силния си аргумент, тъй като парите са толкова евтини през 1937 г., колкото са били скъпи през 1929 г., а въпреки това спадът е толкова лош, колкото и преди. Паричните проблеми очевидно са второстепенни спрямо основния проблем на икономическото несъответствие на потреблението с производството и никоя форма на парична теория не е полезна, ако не обяснява как парите достигат до потребителя. Социалният кредит има интерес в тази посока и заслужава внимание, но поддръжниците на социалния кредит трябва да признаят необходимостта от изключителна власт, за да се сваля настоящата финансова диктатура. В тази връзка мерките, предприети от правителството на социалния кредит в Алберта за контрол над банките и дори върху пресата, са от голямо значение. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Икономическото планиране очевидно е необходимо, но отново е необходима власт и възниква въпросът как тази власт ще получи своето право. Според финансистите, които подобно на Израел Моузес Сиеф подкрепят РЕР, индустриално-разпределителния комбинат, властта за планиране се получава чрез капиталистическо закупуване и сливане. Всъщност планиране чрез закупуване. Според социалистите, които подкрепят национализацията на средствата за производство, разпределение и обмен, властта за планиране се получава чрез държавна конфискация в рамките на държавната служба. В този случай планиране чрез конфискация.

Британският съюз предпочита по-малко материалистически начин за получаване на власт за планиране, не чрез комбинирано капиталистическо изкупуване или държавно-капиталистическа конфискация на частна собственост, които са много сходни, а чрез разрешение от народа да налага икономически план както на частните, така и на публичните предприятия. Планиране чрез съгласие. Средствата, чрез които държавната власт и частната собственост се сливат в до голяма степен самоуправляваща се икономическа система, могат да бъдат изучени в редица вече публикувани книги за корпоративната държава. Това, което обаче трябва да се разбере, е, че корпоративната държава съществува, за да разпределя продуктите на промишлеността сред хората, а финансите са изцяло подчинени на тази основна цел. Особено всяка спекулация и прекомерна възвръщаемост на капитала са забранени, за да се предотврати нестабилност и да се даде възможност на справедливия дял от продукта да премине към производителя.

ИЗОЛАЦИЯ ОТ ПО-НАТАТЪШНИ СПАДОВЕ

Корпоративната държава не само трябва да балансира производството на капиталови и потребителски стоки, като сложи край на нестабилността на спекулативните инвестиции и даде възможност на хората да консумират продукцията на съвременната наука; тя също така трябва да защити нацията от външна конкуренция от евтина чуждестранна работна ръка, каквато в момента идва от Япония. За тази цел трябва да се въведе политика на изолирана империя, която запазва имперските пазари за вътрешната и имперската индустрия и предлага на владенията и колониите напълно защитен дял от търсенето на суровини на вътрешния пазар.

Само по този начин може да се приложи пълен план за нашите икономически дела и само по този начин можем да гарантираме на нашия народ срещу повторение на ужасяващия спад, с който е заплашен сега. Никога повече не бива да се допуска паника на Уолстрийт да хвърли британската индустрия в депресия. Нека се изолираме, както направи Германия, от безумните колебания на капиталистическия свят и да планираме делата си с пълното знание, че никой неизвестен фактор извън нашия контрол не може внезапно да съсипе всичко, което сме постигнали. Политиката на Британския съюз за корпоративна държава в рамките на една изолирана империя сама по себе си предлага сигурност от бум и спад, както и разпределение на плодовете на съвременните научни изобретения сред британския народ.

Революцията, предадена от Езра Паунд

Т Предадената революция е, по същество, „нашата“ Американска революция от 1776 г., не в нейните локални и частни фази, и със сигурност не като напълно ненужно разделение на английската РАСА.

Каквото и добро да е произлязло или не от това разделяне, то е било напълно ненужно и до голяма степен неволно. Със сигурност не е било от полза за Великобритания. Това е може би първата голяма рана, нанесена на вашата страна от заложните брокери, допуснати от Кромуел.

Деветнадесети век беше всичко, както го наричаше Ла Тур дю Пин, всичко, както Мор и френските роялистски клоуни се опитваха да забравят, че Ла Тур дю Пин го наричаха. Това беше векът на лихварството. Това беше векът на разлагането. Това беше век по-нисък от всеки друг, за който мога да се сетя, като век на ПРЕДАТЕЛСТВОТО на термините, на объркването и оскверняването на значенията на думите.

ПРЕДАДЕНАТА РЕВОЛЮЦИЯ не е революция, предадена за година или две от една или две погрешни стъпки на Джо Сталин или на което и да е друго правителство.

Предадената революция беше революцията, родена от Леополдовите реформи в Тоскана, и съвсем очевидна в Джеферсъновия процес, който кулминира с победите – твърде мимолетни – на Анди Джаксън и Мартин ван Бюрен.

Преди тях, реформите на Леополдин са се развили в концепцията за автаркия и във вярването, че ЗЪРНОТО на една нация съществува предимно, за да може нацията (в лицето на всеки един от нейните граждани) да се ХРАНИ.

Тази революция беше съвсем ясно предадена от поколенията на Дан Уебстъри, Бидъли, Морган, Барухс, камуфлажори от всички нюанси, Троцки, Уолъс, Пъркинс, двете групи съветници на Рузвелт, организми като Моргентау, пропити от люлката с лихварски предубеждения, скъперническите жидове.

На този термин настоявам. Семитската отрова е в семита, смекчена от семитска нестабилност, от колебанието на семита от една крайност към друга.

Тази нестабилност го прави опасност за статични и парализиращи настроени раси. Но в целия отвратителен, опасен и подривен антураж на Рузвелт именно евреинът, М. Езекиел, пръв се е насочил към икономиката на ИЗОБИЛИЕТО със своите 2500 долара годишно.

Тази книга е неприятна, тя е толкова уклончива, колкото може да бъде всяко семитско писание, избягва проблема с истинските пари. Тя е еврейски компромис, притежава цялото желание на Дж. Саймън за гладка сделка и общо спокойствие, НО е по-добра от Уолъс и Пъркинс. И всеки разумен обективен антисемит ще признае също, че фактите, с които Мордехай Езекиел се опитва да направи компромис, произтичат от доклада на комисия, оглавявана от спортния евреин Лъоб (срамежливия на г-н Хемингуей).

Ако вярвате, че цяла раса трябва да бъде наказана за греха на някои от нейните членове, признавам, че експулсирането на двата милиона евреи в Ню Йорк не би било прекомерно наказание за вредата, нанесена от еврейските финанси на английската раса в Америка.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Каквото и да е казал другарят Уиндъм Луис за това, че евреите управляват Англия доста добре, евреите НЕ управляват Америка по задоволителен начин, но еврейският финансист не е най-голямото ни зло.

Най-голямото ни зло е арийо-кике, който е способен да поеме по мръсна линия и да се придържа към нея без отклонение или сянка на смяна, без нито един от еврейските моменти на съжаление, възмущение или нужда от пищна показност.

Една раса може да бъде държана отговорна за най-лошите си индивиди. Еврейската раса от векове не е поемала отговорност за прилагането на собствения си закон. В евангелската история, независимо дали я приемате като факт или като илюстративна измислица, екзекуцията на Исус е постигната чрез прехвърляне на вината. Прилагането на закона е било задача на римляните. Ако човек ще бъде антисемит, нека бъде обективно антисемит. Нека събере колкото се може повече факти и да не ги подценява.

Евреинът сам си е навлякъл антисемитизъм чрез ЛИПСАТА НА ОРГАНИЗАЦИЯ, чрез отказа си да поемете отговорност.

Ако евреинът желае да живее в добросъседски свят сред ПРОСВЕТЛЕНИ народи, той трябва да поеме дисциплината на по-неприятните нарушители на еврейския закон. Доколкото знам, той от 2000 години е бил напълно неохотен да прави това. Никоя друга раса не иска държава да бъде управлявана заради нея или завладявана заради нея, поне не и на Запад. Ако брамините го правят, те заслужават името „мръсни негри“, както може би правят и някои китайски епигони, неконфуцианци.

Кабинетът на Рузвелт има две болести. Нюйоркското лихварство, което е свързано с цялото лихварство в Лондон, а оттам с Базел и канализацията на Париж.

Но то притежава и арийо-кике злобата и скъперничеството на Пъркинс. Това е злобата на „кръглоглавия“ и притежава упоритостта на кръглоглавия, фалшивия морал на скъперничеството, породен най-вероятно от завист, но във всеки случай осъдителен.

„Дузината икономисти“, които вестник „Ню Йорк Трибюн“ изброява през ноември 1937 г. като съветници на Рузвелт да сложи край на кризата, не заслужават човешко съжаление за съветите, които са дали, независимо дали са дадени от грубо невежество или от чиста злоба.

„Укрепване на общественото доверие“ и т.н. Тези мъже имаха възможността да се справят с проблема за приравняване на покупателната способност на обществото към наличните необходими стоки, но не успяха да се възползват от нея и са толкова малко достойни за състрадание, колкото Наймайер, Барух или който и да е зет на корпоративното лихварство.

Вижте това и онова!

Обръщайки се към организираната държава, имаме данък върху ИНКОПОРИРАНИЯ капитал.

Този грандиозен ход почти не предизвика възмущение в поддържаната преса в псевдodemократичните страни. Хленчащите червени не го приветстваха като триумф на идеите. Вестниците за заемния капитал го представиха като данък върху частната собственост.

НИКОЙ от големите ежедневници не е направил разлика между собственост (земя, къщи, мебели) и иск срещу „лихва плюс собственост“ или срещу лихва „и за пълно владение, ако лихвата не бъде платена своевременно“. Естествено, те не са го направили, те са наследство, мъртва и гнила ръка от гроба, от общата канавка на XIX век.

Този век беше предател на думите. Той оскверни всяка светла идея на века преди него. Волтер, действът, беше обявен за атеист.

СВОБОДАТА, която означаваше правото да правиш това, което НЕ вреди на другите, беше маскирана като право да се кървят други.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

РАВЕНСТВОТО в устата на Джеферсън означаваше, че мъжете имат еднакви права пред закона; че никой човек не се ражда с непреодолим недостатък. Имаше привкус на Бърнсовото „човек си е човек за това“, но по времето на Джеферсън не означаваше дори всеобщо избирателно право. Избирателното право можеше да бъде награда за заслуги. Не беше дефинирано толкова строго като партийна принадлежност, но не беше хвърлено върху свинете неподготвени. Преди тези здрави разуми да бъдат оплут и осквернени, беше необходимо ордата на лихварите да предаде самите средства за комуникация. Езикът трябваше да бъде торпилиран. Всяка дума, която е била облагородена, трябваше да бъде издълбана, за да прикрие дебнещите гангстери на банковия „Лейккапитал“.

СВОБОДАТА е невъзможна без ред, а редът идва от организацията.

Една земеделска нация, каквато е била предимно тази на Джеферсън, не се е нуждала веднага от гилдийна организация, както средновековните градове са се нуждаели от нея и са я развивали. Никоя система не е безпогрешна и не е устойчива на времето. Разработете перфектен социален механизъм и го приведете в действие и синовете на ада ще започнат да секат; пиявиците ще започнат да смучат кръв, а паразитите ще заразят ъглите, оставени без надзор.

Степента, до която „задържаната преса“ е объркала англосаксонския читател в Англия и САЩ, е очевидна от писмо, което пристигна вчера и сега е на бюрото ми, от човек в никакъв случай не е малоумник. Цитирам го, за да покажа какво може да бъде:

В последната си книга Кристофър Холис казва, че Мусолини е дал на Италия прилична парична система, като е отнел от частните банкери правото да създават пари или кредити произволно с писалка. Той намеква, че правителството контролира и предизвиква емисията на пари там.

Неохотно приемам само думите му за такава революционна реформа в националната икономика, за която банкерите трябва да се борят със зъби и нокти, ви питам дали случаят е такъв. Ако е така, Италия трябва да е мястото, където да отидем.

Това е от ноември 1937 г., т.е. две години след италианската банкова реформа. Фактите са налице, но младият мъж е бил толкова обусловен от пресата на Leihkapital, че просто не може да им повярва без личен съвет от приятел.

Господинът, когото току-що видяхме в кафенето долу, току-що дошъл от Англия, не знаеше, че данъкът е върху капитала на ИНКОПОРИРАНИТЕ дружества, а не върху частния капитал. Мислеше, че знае какво се е случило. Беше прочел краткото неударено съобщение в лондонския си вестник.

Руската революция беше КРАЙ на цикъла. Тя продължи предателството на думите от XIX век, използваше фалшиви термини, като например „диктатура на пролетариата“, за да обозначи диктатура на малцина хора и т.н. Болшевишите дори сега не искат да дефинират думите. Те не искат революция. Поне никой от тези, които съм срещал в печатни издания или в дните, когато са искали отговори, не го прави. Те не се заемат с борбата за ясни термини, за ясно определение на значенията, така че колкото и да не харесваме някои неща, които са се стремили да унищожим, просто не можем да продължаваме да стоим неподвижно, закотвени за тях.

Не можем, или поне аз не мога, в настоящия момент, да получим ясна информация от Русия за това какво има предвид Сталин в паричния смисъл. Никой дори не твърди, че той, Сталин, знае. Поне аз не съм виждал подобно твърдение, а и опонентът му, г-н Бронщайн, не е по-ясен. Оттук и розовата интелигенция.

Те НЕ се занимават с дефиниране на думи. Те НЕ се занимават със събиране на информация. Те не се стремят да отразяват действителни събития на този полуостров, като например действията на Росони и ясните... изявления.

„В аммасото на зърното има и политическа причина: хлябът трябва да бъде гарантиран на всеки италианец, без абсурдни скокове на цените, без неморални спекулации.“ Росони признава, че

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Това не е нова икономика, или по-скоро думите му са „ние не постигаме нова икономика“. Определено обаче сме се развили от типа „морков пред носа“ („преследване“ на щастието).

В известен смисъл това е горе-долу завръщане към системата на деветте полета, възхищавана от Менциус. От друга страна, тя не приравнява ДИРЕКТНО парите с маса от консумативни стоки. Но, от друга страна, е ефективна, защото всеки честен контрол върху цените за обществото и общественото благо влияе върху покупателната способност на съществуващите пари. Преди две години един италианец, известен като Росони или може би по-известен, но не в кабинета, ми написа:

„Двете болести на съвременното общество са легализирането на лихварството чрез банките и...“
легализиране на кражбата в законите за дружествата с ограничена отговорност.“

Това беше лично писмо и никога не бях съвсем сигурен дали мога да го цитирам. Сега се чувствам напълно свободен да го направя, тъй като подобна идея вече не е неразумна. Независимо дали писмото първоначално е било лично мнение или индикация за това, което ще стане публично достояние в подходящ момент, основната идея е била реализирана В ИТАЛИЯ.

Можете да измерите фашисткия курс по степени:

1. В Consegna, anno XII: „дисциплинирайте икономическите сили и ги приравнете към нуждите на нацията“.
2. Речта в Милано следващата есен: „производството решено, икономистите подтикнати напред“
от държавата трябва да реши проблема с разпределението.“
3. Автократия. Доктрината на Ч. Х. Дъглас. Аналогия с политиката на Джеферсън. Основите на здравата икономика са едни и същи от хилядолетия. „Разбира се, една нация НЕ може правилно и честно да изплаща дивиденди, докато няма какво да дели.“

Различните възможни методи за разпределение на покупателната способност биха изисквали цял брой това списание, за да ги опише.

За да запази похвалата в истинска мярка, антидемократът трябва да признае, че Конституцията на САЩ дава на правителството на САЩ пълното право да централизира собствената си валута. Да се надуват балони относно конституционността не е нищо друго освен рузвелтовски лигавене и барухиански глупости. Конгресът на САЩ, ако беше честен и ако предположим, че сред стотиците си маймуни има няколко десетки мъже, утре МОЖЕШЕ да определи покупателната способност на долара на един бушел или каквото и да е количество пшеница, на шест паунда най-добър телешки стек, на два ярда овчарник или четири паунда вълна от определен клас, или каквото и да е, намерено веднага след правилно проучване на националните ресурси.

Никой друг освен лъжец или човек, борещ се за лична политическа изгода, не може да се опита да прикрие това. В САЩ това НЕ е дефект в словесния инструмент на правителството, а коренна гнилоост на волята или чисто зверско невежество, което възпрепятства тези реформи.

Ако такава реформа е фашизъм, тя трябва да е джаксоновски фашизъм. Всяка страна се нуждае от някаква форма на ред. Испано-американската война, когато ние, децата (децата от моето време), бяхме обучавани, въведе жаргон за отворен ред. Възможно е крайните острови и американският континент да изискват ОТВОРЕН ред, неадаптиран към Европа като континент. Но във всеки случай нека се опитаме да видим какво е и какво е било и нека се опитаме да държим тези реалности отделно от това, което ни казват милордите Бънкъм и Уънкъм и ни го разказват във вестниците си.

Дисциплината на войските в открита формация се различава от тази на войските под командването на Брадок, които са се опитвали да се бият с индианците преди 1776 г. Извинявам се за военните сравнения, ако става въпрос за обноски.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

за да го направя. Но бих искал по някакъв начин да изразя мнението си. Бих искал да установя истинско разграничение между думите „свобода“, „ред“, „отговорност“, „нестабилност“.

Неотдавнашното изявление на Мусолини, че „Капиталът е в услуга на държавата“, е отговорът на твърдението на Адам Смит: „Хората от един и същи занаят никога не се срещат без заговор срещу широката общественост.“

Проклетото нещо за поддържаната преса и наетите псевдоикономисти е, че те никога не осветяват истинското величие на писателите, на които твърдят, че се възхищават и на които приписват своите вредни теории. Това изречение на Смит беше истинско.

XIX век никога не се е сблъсквал с това. Необходими са му сто години и синът на ковача от Романия, за да намери отговора и баланса. Оттук и различни корпорации, или висши централни гилдийни организации, включително корпорациите на „Прогноза и кредит“. Кредитът е провъзгласен за жизнена кръв.

Останалата част от тази статия е посветена на отговарянето на различни твърдения на честни автори. Някой трябва да се опита да съпостави текущите мисли, да се опита да елиминира определени недоразумения, дори ако те не принадлежат към една и съща част от темата.

Като бележка под линия в отговор на писмото, в което се пита дали Италия създава свои собствени пари. Италия създава свои собствени пари, но кредитът е естествен човешки продукт. Докато един човек се доверява на друг, никоя държава не може НАПЪЛНО да предотврати поникването на малки парцели индивидуален кредит като трева, по природа благотворна и братска.

Италия НЯМА държавно-олатрична система. Фразата „преклонение пред държавата“ е измислена от невежество и с цел пропаганда.

Можете да го получите директно от извора. Държавата в Италия не е тук, за да потиска индивидуалната инициатива, а за да предотвратява злоупотреби и да намира справедлива мярка, когато конкуриращите се интереси нямат достатъчно разум, за да намерят свое собствено решение.

В отговор на дузина кореспонденти и на заключителните думи на двайсетина разговора, ДА, в италианската корпоративна държава в момента има дефекти И те се дължат на суеверието, остатъците, мръсните навици на бившите монополисти. В Италия, както във всички страни, има човешки свине и лениви и безжизнени умове, които все още живеят в старото благо, опитвайки се да саботират, опитвайки се да измамат съседите си, пречейки на прости и наивни хора да постигнат максимален резултат за себе си и за толкова голяма част от обществото, колкото биха могли да засегнат техните дейности.

Но твърдо вярвам, че тези недостатъци ще бъдат отстранени в надлежния ред. Досега не съм забелязал тенденция, която да обезкуражава някого, който се заема сам да се бори с тези намаляващи препятствия или „вятърни мелници“.

„Римското дарение е мярка“, с което имам предвид, че римският гений за 2000 и повече години е бил гений за мярка.

Има ограничения във властта на държавата (каквато и теория да е тя), някои неща държавата НЕ може да прави. Неумереният руски експеримент сега е зает да илюстрира какво се случва, когато държавата се опитва да претовари твърде много своята система.

Държавата от XIX век се е опитвала да се справи без баласт. Италия на Мусолини е може би първата държава, която сериозно си задава въпроса колко свобода може да бъде оставена в частни ръце, без да се превърне в семе на разруха. Искам да кажа, че никоя друга държава никога не е разглеждала сериозно този въпрос.

Привържениците на Джеферсън атакуваха злините на привилегиите и мократа гнилоост на централизираните финансови системи.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

тирания. Те знаеха, че за времето си няма да могат да стигнат твърде далеч към обратното.

Ако не вярвах, че фашизмът в Италия означава най-пълно развитие и максимално поле на индивидуална свобода, съвместимо с един разумен социален ред, щях да бъда антифашист като момчетата с розов чай и френските псевдолитературни личности, които все още не знаят, че нещо е започнало в Италия. Позволено е на човек да вярва в свобода чрез ред. Много по-вероятно е да я постигнете с прилични правила за движение, отколкото чрез плахост или дезинволтура, както е с героя, който успя да застреля собствената си камила по време на камилска атака.

Сега съм също толкова притеснен от липсата на предаване на икономически и политически новини, или да речем на новини за състоянието на икономическата мисъл, колкото преди 25 години бях притеснен от липсата на истински новини за книгите. Тогава нямаше място, където човек можеше удобно да разбере какво се пише в чужбина. Един сериозен антифашист днес би искал да знае срещу какво се е изправил и дали любимите му омрази съответстват на съществуваща и обективна реалност.

„Има“, казва Карл Винтер в октомврийския брой на *Civiltà Fascista*, „антифашизъм в демократичния свят, който е просто позиция и недобросъвестност; има и антифашизъм, който е невеж и добросъвестен.“

Препоръчвам статията на Уинтър и какво казва за левията като конструктивен елемент в тоталитарните страни. Бениамино де Ритис също допринася за този брой на „CF“ със статия за изчезването на враждебността между (Севера) и Юга в САЩ, статия, която може да накара човек да се замисли за възможностите за нова и излекувана Европа.

Многократно съм казвал, че всеки, който иска да обича или мрази нова Италия интелигентно, трябва да прочете поне няколко от италианските месечни списания, като например „La Stirpe“ на Посони, „La Revista del Lavoro“, „Critica Fascista“ или „Rassegna Monet aria“, редактирани от проф. Спинеди, сенатор Бевионе и Фурио Ленци.

Накрая, в прекрасната статия на Монтагю Фордъм в BUQ от декември, има един израз, който бих искал да видя по-ясно дефиниран. Когато той „се съмнява в стойността на специалните парични емисии за потребителите като такива“, не съм съвсем сигурен какво има предвид. Не биха ли някои читатели си помислили, че подобни проблеми са част от основната теза на Дъглас? Не са.

Само като се има предвид приравняването на общата покупателна способност с наличните търсени стоки, несъответствието, когато има такова, теоретично би могло да бъде компенсирано на непосредствения пазар от всеки, който би могъл да създаде и би похарчил нови пари (или кредит).

Много противници на Дуглас са виждали, че разпределението на помощите на най-нуждаещите се означава най-бързо харчене. Британските (проклети) социални помощи със сигурност се дават на хора, които НЕ се занимават с производство, тоест на временни непроизводители. „Временните помощи“ са доста слаба теория в случаите на мъже, осем години без работа.

Но дивидентът на Дъглас се дава, както си спомням, както ни каза майорът, на акционерите като такива в страната. Той се дава за работа (предимно изобретателна, но също и работа по изграждане на съоръжения), извършена от нашите предци, тоест от работници, които вече не са тук, за да ядат храна и да ползват домове.

Не знам дали г-н Фордъм счита обезщетението за деца в Италия като предоставено на бъдещи производители или на непроизводители *pro tem*; то със сигурност се предоставя на непосредствени потребители и *pro tem* непроизводители.

Съществуват поне следните алтернативи, които отговарят на следните условия.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Емисията на кредити - ако не се извършва като директна емисия на нелихвени „измерени вземания“, т.е. държавни облигации (както са разбирани поне до 1816 г. от Джеферсън и от всички информирани икономисти след това), се емитира чрез заемане и плащане на лихва и бих искал да знам кой според г-н Ф. трябва да получава такава лихва, дори ако тя е толкова ниска, колкото тази, която г-н Рузвелт би трябвало да плаща на поддръжниците на стари идеи.

Емисиите на заети кредити се отчитат като дълг.

Проблемите с неотпуснатите кредити са парични проблеми.

Г-н Фордъм казва „специални парични въпроси“ и не искам несправедливо да тълкувам това като което означава „емисии на специални видове“ пари.

Искам обаче да поясня, че емисията на moneta d'Avigliano или Gesellite scrip с таксата за престой е емисия на измерени вземания, които изчезват след 100 месеца, без да оставят дълг.

Дъглас нарича месечните марки данък, но аз отново посочвам, че държавата, като осигурява мярка за размяна, която е и разменно вземане, извършва услуга и че месечната марка може да се разглежда като възнаграждение за такава услуга. Във всеки случай тя елиминира необходимостта от друго данъчно облагане до сума, равна на 12% годишно от банкнотите в обращение.

По-лесно е да се разбере от която и да е от схемите за анулиране на Дъглас. Педагогическата му стойност е огромна. Искам да кажа, че дори съвсем прости хора, които са използвали такива пари, имат много по-ясна представа какво СА парите, отколкото общата група студенти по „икономика“ в Кеймбридж.

Съществуват множество алтернативни схеми за такси за престой върху неизползвана покупателна способност, но никоя от тях не е толкова образователна като цяло. Планът „Мийо“, например, би образовал само няколко износители и вносители и няколко от техните служители.

Естествено, ако емитирате кредит, пари или дори специални видове пари в излишък от наличните ЖЕЛАНИ стоки, имате инфлация, тоест болест, която обезсмисля целта на емисията, ОСВЕН АКО нямате държавно фиксиране на цените, както се изисква от Дъглас и ОПЕРАТИВНИЯ в Италия днес.

Девалвацията е измама и освен това е драстично намаляване на покупателната способност като цяло. Човекът, който избира времето за девалвация, винаги може да измами някой друг. Дори ако намеренията му са благородни, той изкушава и почти налага спекулации от страна на мошеници и на измъчвани мъже, борещи се да живеят в търговската бъркотия и ада на меркантилистко-лихварска среда.

Собствениците на злато, бидейки далеч по-умни, хитри и кръвопийци от широката общественост, съвсем естествено и (ако не бяхме такива магарета) поучително, създадоха стабилизационни фондове, за да се грижат за СВОИТЕ интереси.

РОБ е този, който чака някой да го освободи.

Марксизмът, доктрината на разпадането от Франсис Макевой

МАРКСИЗЪМ е доктрината за всеобщото унищожение, предложена от немския евреин Карл Маркс, която е намерила политически израз в Русия под етикета „комунизъм“.

Тази последна измама, лишена от псевдонаучния си жаргон за диалектически материализъм и от безсмислените си приказки за натрапници – диктатура на пролетариата, братство на хората и т.н. – се разкрива като нищо друго освен режим на деспотичен държавен капитализъм, поддържан чрез убийства и терор. В неговата система на колективизация колективният вампиризм е доминиращият фактор.

Излишно е да се казва, че утопичният еквилибризъм на денационализиращия интелектуалец никога не е съществувал никъде, но не е политическият така наречен комунизъм, който заплашва непосредствена опасност за тази страна. Това би било окончателното завършване, но преди ориенталските комисари да могат да се проявят, умовете на потенциалните жертви трябва да бъдат подготвени за събитието, тоест, извратени и отровени до необходимата степен на възприемчивост. В това се състои задачата на културния марксизъм, предварителната болшевизация на ума, улеснена от безразборната толерантност-психоза на либерализма, присъща на социалдемократията и водеща до нейния окончателен неизбежен крах.

Така, в Русия марксизмът засега има политическо господство и по този начин контролира всяка сфера на дейност, докато тук, както и в другите демокрации, неговото покриващо влияние е все още очевидно главно в социалния и културния живот. Това е далеч по-коварно и фундаментално разрушително от всяка просто доктринерска политическа дейност, защото кредитът на подривния материализъм, фино въведено в живота на един народ, е унищожител на цялата духовност, морални ценности и национална култура. То е, цитирайки думите на Момзен, „активен фермент на космополитизма и националното разлагане“. Много хора, както противници, така и жертви на политическия комунизъм, както и големи елементи от повърхностните маси, несъзнателно се носят в Сарагоското море на културния болшевизъм по многото нездравословни течения, които заразяват съвременния живот.

Многобройни са цветята на злото, които примамват търсачите на усещания и хедонистите на...
съвременните градове, с преливащи се цветове на тяхното гниене!

Сравнете това, което днес се нарича изкуство, с пленителния успех на елизабетинската епоха или с успеха на други, по-малки епохи, чак до началото на настоящия век. Загрубяването на народния ум започна сериозно с настъпването на индустриалната революция и съпътстващото я унищожение на селяните. След като вече беше аморфен, той не е способен да реагира срещу духовната инфекция. Въпреки всичко обаче, 19-ти век все още може да покаже в своя упадък някои велики писатели и поети, добри художници и способни композитори.

Каква е интелектуалната храна на народа днес, амброзията на нашата благословена демокрация?
Сюрреалистична живопис и скулптура, оргия от болезнени и изкривени въображения, която намира своя какофоничен еквивалент в напевите песни и горещия ритъм - музика от джунглата, опетнена от неврозата на нощния клуб. Филми, заредени с възбуждане, космополитизъм и пропаганда. Книги и списания, или сензационни, или сексуални, или и двете. Вестници, пълни с лъжи, тривиалности и фотографии, предназначени повече да привлекат вниманието към телата на жените, отколкото към лицата им. Странно е, че толкова много „красиви и бляскави госпожици еди-кой си“ си вдигат полите до...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

да бъдат снимани.

В икономическата сфера либерализмът, който е философският лайтмотив на всички демократични партии, дава безпрепятствена игра на хищническите инстинкти и на доминирането или унищожаването на слабите и по-малко хитрите от силните. Апокрифните хуманитаристи, които възмутено осъждат всяко прибягване до физическа сила, призовават за никакво ограничение върху упражняването на масовата парична власт или икономическата тирания на безскрупулните „бизнес способности“. И все пак може да има други, по-презрени форми на тормоз от грубото физическо насилие.

Робството и подчинението не винаги са само физически. Индивиди, които нямат нито една спасителна благодат и никакъв талант освен обикновената меркантилна хитрост, могат и принуждават други безкрайно по-достойни и надарени хора да доведат до състояние на крайна икономическа зависимост. Те са пренесли борбата на терен, където знаят, че са сигурни в победата, където кодексът на Мамон е изцяло в сила. При паричната диктатура печалбата е непременно първата и последна цел, а масовата стандартизация във всеки етап от живота предлага най-рационализиран и следователно доходноносен метод за източване на обществената дойна крава. Нацията се оказва все по-доминирана от финансовата и търговска верижна система от люлката до гроба. Моралните, духовните и културните идеали не са „платежоспособни предложения“. Те не могат да бъдат „торговани“ или „търгувани“ на фондовите борси. Също така, хората, които ги притежават, нямат необходимата покорност и апатия, за да станат посредници на стандартизираната експлоатация и измама.

Така марксистката духовна подривна дейност върви ръка за ръка с търговския материализъм, „печелейки“ от глупостта и упадъка. Един прецедент, разширяващ се в друг (фраза, която кристализира разпадането на съвременния демократичен ум), всеотдайност, пораждаща още по-голяма всеотдайност и кулминираща в неконтролирана злоупотреба. Класическият тънък край на клина се забиваше тук, там и навсякъде, и пролуката се разширяваше, докато „истинската“ нация се олюлява към своя крах.

Апостолите на разпадането наричат това „прогрес“. Това е само прогрес по техния собствен път към Геената. Развратният прогрес на духовния болшевизъм, гнилостните черва на марксизма, разяждащи жизненоважните органи на нацията – зловещ афродизиак, прилаган от знахарите на упадъка под различните етикети на демократична свобода, себеизразяване и напреднала мисъл. „Човек трябва да се движи в крак с времето“ е безполезна лозунг, сякаш настоящата социална анархия е резултат от „непреодолима сила“ и е станало непоправима съдба на британския народ да се поддаде на хаоса на космополитната дегенерация.

Съпътстваща моралния и културен разпад, доктрината за расовата атрофия и смесването на расите навлиза в съвременното поле и същите производители на отрова са начело в кампанията за ограничаване на расата и премахване на цветните граници. Хората от провинцията, източникът на национално здраве и култура, са икономически задушени, а бариерата на инстинктивното им противопоставяне е премахната. Последните остатъци се събират в градовете за изкуствена и неестествена среда, която да ги направи част от изкоренената мегаполисна маса, откъсната от природата, и увеличаваща броя на пасивните, слепи жертви на финансовата демокрация за по-голяма печалба на международните вериги магазини и кина.

Нито пътуванията през уикенда до провинцията или до морето, нито живеенето в полуотделни вили в градински предградия могат да компенсират масовото обезвреждане на хората, почти пълното унищожение на английското селячество, защото освен икономическите опасности, моралните, физическите и културните последици са неизчислими. Пред лицето на крещящата нужда от пълна преориентация и препланиране на националната ни икономика, социалдемократията ни дава „зелени пояси“ и кампании за „национална фитнес“. Детски палиативни мерки, пясъчни замъци и въображение. Бегълците през у

от механизирана цивилизация вземат града със себе си в съзнанието си и го отразяват в подсъзнателните си действия. Той ги съпътства в речта и литературата им, в джаз плочите им за преносимия грамофон и в безжичните им апарати, в градската им елегантност и претенциите им.

Умният Алик замества отдавна забравената Аминта, а стеатотична еврейка по къси панталони е неговата Амарилис. („О, певице на Персефона.“) Търсейки Аркадия, те намират улична къща. Не чуват гайдите на Пан в листни поляни, а вят negroидна джазова песен или Интернационала в изоставени полета, чакащи „развитие“, от които феите са избягали.

В такава атмосфера на разпад, марксизмът процъфтява като плод от Мъртво море, докато човешката слабост, алчност, суета и порок се угаждат и експлоатират. Нездравословните вкусове и наклонности се възбуждат чрез внушение и пропаганда за „даване на водеща роля“, а след това цинично се наричат „обществено търсене“. Най-красивите от нашите момичета показват своите съблазни във филми, в международни танцови трупи или „стриптиз“ в чуждестранни кабарета пред многоцветната измет на човечеството.

Апотеозът на националната дегенерация, ако не бъде контролиран, е контролът от политически болшеvizъм. Марксисткият план е да го наложи скришом под маската на псевдоидеалистичен социализъм, когато колективният ум е достатъчно отровен от вируса на колективния разпад. Слугите на марксизма подкопават с интензивността на чума от ондатри и всеки безотговорен търсач на удоволствия, всеки апатичен егоист и всеки глупав малоумник, който смята за модерно или умно да осъжда всичко традиционно, патриотично и здравословно, помага за увеличаване на инерцията на нашия национален упадък.

Надписът е на стената. Нима хората не гледат нищо друго освен борсови отчети, спортни резултати, ежедневната програма от нищожни удоволствия, зверства и преследвания, и антифашистката литания на омразата? Показателно е, че именно срещу онези, които са видели и разбрали знаменията на тези писания, е насочено цялото това хиеноподобно ръмжене.

Марксизмът се възползва от всяка глупост и слабост, търси съединителя във всяка броня и изисква толерантност и още повече толерантност, докато не дойде време за налагане на собствената си неизмерима нетърпимост.

Дори и злото му дело да остане само наполовина завършено, със сигурност унищожението на душата на Британия би било твърде голяма жертва на олтара на Антихриста.

Врагът е либерализмът

от Дж. К. Хейдън

ПЪРВА ЧАСТ

Т Нацията е естествено единство, функциониращо като жив организъм по силата на обща любов, която свързва индивидите, които я съставят. Тя съществува по природа, защото човекът по природа е както социален, така и индивидуален; тя съществува за общото благо, което, както е признал Аристотел, е по-възвишено от индивидуалното благо; и следователно представлява живот, който в някои отношения надхвърля живота на индивидите, които я съставят във всеки конкретен момент.

Казвам „в някои отношения“, защото истината винаги е балансирана между грешки, които преувеличават един неин аспект и пренебрегват друг. Грешка е да се твърди, заедно с Хегел, че нацията надхвърля индивида във всяко отношение, точно както е грешка да се твърди, заедно с либералите, че нацията не е нищо повече от аритметичния сбор на нейните индивиди. Истината се намира между тези грешки. Нацията е единство, съставено от части, и следователно има по-голямо битие от частите си; защото това, което е съставено, има по-голямо битие от това, от което е съставено. То има принцип на съставяне, в този случай любовта, която актуализира потенциала на нейните компоненти и по този начин конституира по-голямо битие. Нещо повече, по-голямото битие на нацията е очевидно по много начини.

Нацията притежава известно естествено безсмъртие, което нейните индивиди нямат; тя притежава известна степен на съзидателна сила, вложена в нейните основни единици, семействата; тя има правото да отнеме живота на индивида по основателна причина, което никой индивид няма. Следователно е очевидно, че нацията, свършената общност, надхвърля индивидите, които я съставят.

Но всичко това важи само в рамките на природния ред, който е редът, в който съществува нацията. Човекът, индивидът, за разлика от нацията, е свръхестествено същество. Строго погледнато, той няма естествена цел; той има само свръхестествена цел, на която е подчинен целият му естествен живот, независимо дали е личен или социален. Оттук следва, че нацията, която е само в естествения ред, е подчинена на индивида по отношение на крайността. Тя съществува по природа именно за да могат нейните индивиди да се осъществят и след това да им бъде дадена възможност да постигнат свръхестествената цел, за която са се създали.

Този въпрос е от изключителна важност и фашистите ще се справят добре, ако го държат съвсем ясно в съзнанието си, в противен случай могат да застрашат самата същност на силата на своята теза. Употребата на думата „тоталитарен“ е нежелателна, защото е много двусмислена, особено ако разграничението, което току-що направих, не е ясно предвид. Докато комунизмът е строго тоталитарен, отричайки, че индивидът има свръхестествена цел или каквито и да било права срещу гражданската власт, фашистите понякога се задоволяват със снизходително отношение към религията, сякаш биха могли с право да претендират за абсолютен тоталитаризъм, но великодушно да се откажат от него в случай на религиозни практики. Ако това представляваше истинското им отношение, то би разбило цялата сила на тяхната кауза, оправдавайки обвинението, че фашизмът не се различава от комунизма по същество. Нека да е ясно като пладне, че ние смятаме националния организъм за по-велик от индивидите, само в реда на природата и до целта на общото благо, което общо благо трябва да се разбира в светлината на свръхестествената съдба на индивидите.

Дори и след като това е ясно посочено, употребата на думата „тоталитарен“ все още е нежелана, тъй като води до *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Недоразумение. Това предполага, че държавата, в смисъл на гражданската власт на владетеля, би могла да претендира за правото да прави неща като отнемане на децата от контрола на родителите им, ако сметне за уместно, дори родителите да не са направили нищо, за да се откажат от естественото си право да отглеждат децата си. Разбира се, държавата не може да претендира за такова право, защото е против природата да се разрушава семейството и следователно това не може да бъде за общо благо. Фашистите не искат да правят подобно неестествено твърдение; но понякога се наричат тоталитарни за акцент, което означава да претендират за пълна власт да управляват за общото благо. Тази употреба на думата е защитима; но е твърде отворена за погрешно представяне и дори за невинно неразбиране.

Освен това, предвиденият акцент е напълно ненужен. Здравата доктрина за гражданската власт не се нуждае от акцент, защото тя е, че владетелят има пълна власт за гражданско благо по естествен закон. Никоя власт не може да бъде по-пълна от пълната и е най-добре да оставим въпроса там, освен да разгледаме какво се разбира под гражданско благо.

В това отношение трябва да се отбележи, че националният организъм не е без вътрешна структура. Напротив, той е органичен в цялата си същност. Любовта е неговият жизнен принцип, от съпружеската и родителската любов в семейството до патриотизма, който придава индивидуалност на нацията като цяло; и между тези ограничаващи проявления той образува междинни концентрации от всякакъв вид и вид, политически, културни и икономически, съответстващи на нуждите на нацията или на нуждите на индивидите в различни социални, но поднационални качества. Един мъж може да бъде едновременно съпруг, избирател в националната и поднационалната политика, лекар, акционер в няколко компании, голфър, натуралист, любител на изкуството и много други неща; и във всяко качество, някои от които с национално значение, а други не, той се оказва обединен с други индивиди чрез връзката на обща любов.

Някои от органичните концентрации в нацията са от толкова жизненоважно значение, че можем да ги сравним само с основните органи на човешкото същество, докато други са по-скоро декоративни. Така Владетелът е очевидно главата на нацията, земеделието и индустрията са нейните ръце, а транспортът е нейната червена кръв; публичността е националното ухо, а армията е защитната кожа; полицията е може би фагоцитите и т.н. Кралската академия, от друга страна, е красива трапчинка, желана и служеща за здраве и щастие, но с по-малка спешност.

Тъй като животът на националния организъм е такъв, от това следва, че свободата за всеки индивид се състои в това да има възможността да постигне хармоничен баланс между всички аспекти на живота си, които са му присъщи с оглед на неговата обща и частна природа, независимо дали тези аспекти са индивидуални или социални, важни или маловажни. И нещо повече, възможността в тази връзка трябва да се разбира в положителен смисъл, тъй като любовта е принципът на социалния живот.

Възможността не е просто *laissez-faire*, за да се направи приспособяване, което може да е практически невъзможно, а общността трябва да предостави всички улеснения и насърчения на човек, за да постигне хармония във всички аспекти на живота си, така че нищо освен собствената му липса на любов да не може да го спре.

Възможността, в другия смисъл на просто отсъствие на активна превенция, може би може да се нарече свобода, но тя далеч не е свобода. Например, етиката предоставя различни критерии, чрез които можем да оценим, поне приблизително, каква е справедливата заплата на работника при дадени обстоятелства. Тази заплата при никакви обстоятелства не може да бъде по-малка от заплатата, която ще издържа мъжа и семейството му в скромен комфорт, и ще бъде по-висока от това, ако богатството, произведено отчасти от труда на мъжа, е повече от достатъчно, за да осигури оскъдно възнаграждение за всички човешки агенти, участващи в производството на богатството. Но либералната теория пренебрегва справедливата етична заплата и разглежда труда като стока, която трябва да се купи възможно най-евтино на пазара на труда; тя смята, че естествената заплата ще възникне от свободното взаимодействие на търсенето и предлагането на труд;

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

и това е теорията за заплатите, която е въплътена в цялата либерална организация на Англия днес, въпреки че абсолютният *laissez-faire* е значително ограничен от социалното законодателство. При тези обстоятелства може да не е чиста глупост да се каже, че работникът е свободен да откаже пазарната заплата и да изисква справедлива заплата, че работодателят е свободен да плаща справедливата заплата и да пренебрегва пазарната заплата. Икономистите говорят за договора за заплата като за свободен договор и това може да има смисъл, точно както има смисъл да се каже, че съм свободен да се изкача до луната. Работникът е свободен да приеме несправедлива заплата или да се присъедини към безработните; в нашата свободна страна не е наказуемо престъпление да си безработен. И така, работодателят е свободен да плаща несправедлива заплата или да се поддаде на свободната конкуренция на своите конкуренти и да престане да изпълнява социалната си функция като работодател. Но нито работникът, нито работодателят могат да изискват или дават справедливост и въпреки това да продължат дълго да изпълняват социалната си функция. Следователно никой от тях не се радва на свобода.

Свободата изисква като най-абсолютен минимум справедливост при изпълнение на социалните функции, защото справедливостта е преди любовта. Ако любовта е жизненият принцип на социалния организъм и тя не може да се прояви в гола социална справедливост, тогава е ясно, че социалният организъм трябва да е болен, а свободата нарушена. Свободата е социално здраве, социална среда, в която индивидът има всички възможности и насърчение да постигне хармония във всички аспекти на живота си.

Това е истинската теория за свободата и нека я сравним с фалшивата либерална теория, сред предсмъртната агония, на която англосаксонската цивилизация все още мъжествено и жално се опитва да процъфтява. В най-добрия си вид либералната теория не отъждествява свободата с *laissez-faire*; това отъждествяване е естествено развитие от теория, която първоначално е била по-малко очевидно невярна. В най-добрия си и най-представителен вид либералната теория разглежда свободата като баланс между личната свобода на действие и задълженията, произтичащи от обществен договор, който се счита, че гражданите са сключили помежду си в името на добрия ред, условията на който договор трябва да се установят чрез позоваване на общественото мнение, защото гласът на народа е гласът на Бога.

Индивидуалният личен интерес е единствената сила, която се разпознава като действаща, а именно обикновеният личен интерес, когато се разглежда личната свобода, и просветеният вид личен интерес, когато се разглеждат необходимите ограничения на личната свобода. Любовта изобщо не се намесва в случая, защото цялата жертва на личната свобода, която може да е необходима в името на реда, се счита за достатъчно обяснена от просветения личен интерес.

Тази теория би могла да работи много добре, ако хората бяха съвършени. Тя би била изкуствена и просто невярна във формулировката си, но не виждам причина да не даде същите резултати като истинската теория; защото личният интерес, в своето съвършенство, има същата цел като любовта, а именно избор на най-висшето благо.

Но ние не сме съвършени. Ние сме по същество добри и обичащи истината, но не сме съвършени; определено сме изкривени към личен интерес от вида, наречен егоизъм, който е противоположен на любовта. Изкривяването не е достатъчно, за да ни направи нещо различно от добри и красиви по природа, но е отчетлив и неоспорим недостатък. Никой не отрича и не може да отрече съществуването му, независимо дали се придържа към християнската доктрина за грехопадението или ни смята за еволюиращи от маймуни към свръхчовеци.

При това положение може да се очаква либералната теория да се отклони от съвършеното функциониране с толкова, но не повече, с колкото човечеството се отклонява от съвършеното просветление в оценката си за личния интерес; и може да се запита каква по-добра работеща хипотеза можем да очакваме или да се надяваме в един несъвършен свят. Много е хубаво да се говори за любовта като жизнен принцип на обществото; но тъй като действието на теорията за любовта ще бъде повлияно от нашата склонност към егоизъм, също толкова, колкото и теорията за просветения личен интерес, какво печеля, като замествам едната теория с другата?

Подобно разсъждение може да е лъжливо, но би било невярно, защото теорията за любовта е вярна, докато *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Теорията за просветения еготиизъм, какво печеля от това, че фалшивата теория работи по-добре, отколкото би трябвало да работи просто фалшива теория, защото любовта остава, за да ѝ помогне; и признавам, че истинската теория няма да работи толкова добре, колкото би трябвало, защото любовта е замърсена от еготиизъм. Но въпреки всичко това, все още е вярно, че либералната теория е фалшива теория, а една фалшива теория в човешките дела непременно, тъй като сме несъвършени, води до разруха в дългосрочен план. Трябва да е така, от абстрактни принципи.

Но не е нужно да разчитам на абстрактни разсъждения. Либералната теория е с нас достатъчно дълго, за да ни позволи да наблюдаваме разрушителния процес, който действително е в действие. Когато беше формулирана за първи път, може би несъвършенството на нейното действие не е било по-голямо от несъвършенството на човечеството. Всъщност тя изобщо не е имала съществено действие; едва когато теорията е намерила израз в икономическата доктрина и в политическите действия, основани на нея, нейното действие се е превърнало в либерална организация на обществото, която сега ни държи почти безпомощни в хватката си.

Изразът на чисто теоретичната хипотеза на либерализма в икономиката и в политиката, основана на нея, беше въпрос за разсъждение; и това разсъждение беше началото на дегенеративния процес. Докато сърцето беше свободно да отхвърли фалшивата теория, не можеше да има резултати, по-нисши от низостта на човечеството; но разсъжденията върху фалшива теория могат да доведат до низост безкрайно. В началото, може би, предполагаемият баланс между личната свобода на действие и жертвите в името на реда беше само малко изкривен в полза на личната свобода; но когато хората свикнаха с този фалшив баланс и започнаха да разсъждават по въпроса, тяхната еготиистична жилка лесно намери извинения да хвърли везните малко повече в полза на личната свобода. И така процесът продължи, докато стигнахме до голата *laissez-faire*, която тържествено беше провъзгласена като най-висша икономическа и политическа мъдрост.

По това време ние бяхме робини на лъжливата теория, поне в качеството си на индивиди. Нямахме смисъл човек да бъде добросъсърдечен; неограничената конкуренция беше на дневен ред и беше защитена от законите на страната и цялата организация на обществото; един добросъсърдечен човек можеше само да въздъхне и да си каже, че бизнесът си е бизнес, че законите на икономиката са неумолимите закони на джунглата - яж или бъди изяден.

Но човешката природа си оставаше добра и красива, а резултатите от *laissez-faire* бяха открито шокиращи. Отделният човек не можеше да направи нищо, за да я промени, но общността като цяло можеше да ограничи закона на джунглата; и така се стигна дотам, че хората се обърнаха към политически действия, от които преди това бяха поискали тя да остави на мира индустрията, призовавайки я да се намесва все повече и повече чрез социално законодателство.

Томас Карлайл - Националсоциалист от Уилям Джойс

ТХОМАС КАРЛАЙЛ е на първо място сред британските мислители, чиито предшественици са показали в своите трудове някои от основните тенденции на фашистката философия, а сред тях Шекспир и Голдсмит са допринесли много; но в целия огромен обем на трудовете на Карлайл няма нищо, което би могло да се разглежда като нещо различно от продукт на националсоциалистическо мислене. Самият той е притежавал духа на националсоциализма много преди името да съществува. Думите му винаги са думи на патриот. Страстната му любов към родината може би в негово време не би изпълнила изискванията за патриотизъм, защото той не е обичал абстракция, а хората; и точно тук се крие фундаменталната разлика между стария и новия патриотизъм. Старият се занимава с идеи и външни черти: новият се занимава със самата реалност на хората и е патриотизъм, защото е социализъм в единствения почтен смисъл, който може да се припише на термина.

Целта на тази кратка статия не е да пише за Карлайл, да го критикува и да добавя към вече тромавата маса от обобщения, които неизбежно трябва да бъдат вплетени около всеки велик писател. Още по-малко е нашето намерение да обсъждаме това, което непредпазливите биха описали като „политиката на Карлайл“. Нека онези, които разполагат с изобилие от време, се впуснат в изследвания, целящи да покажат, че великият автор е бил виг или тори. Да се покаже, че е бил едно от двете, би било трудно; но освен трудността, би било безполезно, защото тези древни термини не означават нищо, което съществува в британската политика днес. Следователно, вместо да се опитваме да докажем нашата теза, просто ще представим отново Томас Карлайл.

За онези, които неразумно са се сбoguвали с него за дълго време, нека той говори сам от свое име и думите му ще послужат за националсоциалиста както за вдъхновение, така и за потвърждение на фашистката теория. Всеки защитник на фашисткия националсоциализъм е наясно с обвинението, което постоянно се отправя срещу неговото движение: че той заговорничи за унищожаване на свободата. Може би наистина няма по-често отправено обвинение срещу националсоциалистическото кредо.

Преглеждайки страниците на „Минало и настояще“, четем:

„Свобода? Истинската свобода на човек, бихте казали, се състои в това той да открие или да бъде принуден да открие правилния път и да върви по него. Да научи или да бъде научен за каква работа всъщност е способен, а след това с разрешение, убеждаване и дори принуда, да се заеме със същото. Това е истинското блаженство, чест, „свобода“ и максимално благополучие. Ако свободата не е това, аз лично нямам голяма грижа за свободата.“

Вероятно никога не е имало по-ясно твърдение, че без дисциплина свободата е невъзможна.

По същия начин, тук виждаме ясно искане за право на действие. Както казва сър Осуалд Мосли: „Началото на свободата е краят на икономическия хаос. Но как може да се преодолее икономическият хаос без правомощието за действие? Конституционната свобода трябва да бъде запазена, но тази свобода се изразява във властта на народа да избира парламент и правителство и по този начин да избира формата на ръководство, която желае. Отвъд това не може да се отиде.“ Или да цитирам официалния манифест на

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Британски съюз: Фашизмът е лидерство на нацията. Това не е диктатура в стария смисъл на думата, който предполага управление против волята на народа. Това е диктатура в съвременния смисъл на думата, който предполага управление, въоръжено от народа с пълна сила на действие за преодоляване на проблеми, които трябва да бъдат решени, ако нацията иска да оцелее.

Доктрината на Карлайл за лидерството и авторитета не включва нито едно от двете отношения към класата, възприети от старите партии. Също толкова отблъскващи за него са снобизмът и класовата война. Дългите цитати едва ли могат да бъдат оправдани, освен ако не са от изключителна стойност, но тук си позволяваме да цитираме дълъг пасаж, защото той е един от най-великите, писани някога на нашия език:

„Двама мъже почитам, а трети никой. Първо, изтощеният от труд Майстор, който с изработени от земята инструменти усърдно завладява Земята и я прави мъжка. Почитаема за мен е коравата Ръка; крива, груба; в която въпреки това се крие хитра добродетел, неоспоримо кралска, като Скиптъра на тази Планета. Почитаемо е и суровото лице, цялото загоряло от времето, замърсено, с грубия си интелект; защото това е лицето на Човек, живеещ като човек.“

О, но още по-почтен заради твоята грубост, и дори защото трябва да те съжаляваме, както и да те обичаме! Трудно умолявани братко! За нас беше гърбът ти толкова прегърбен, за нас бяха правият ти крайник и пръстите ти деформирани: ти беше нашият наборник, върху когото падна жребият, и воденето на нашите битки беше толкова обезобразено. Защото и в теб лежеше създадена от Бога Форма, но тя не трябваше да се разгъва; покрита с дебелите лепила и обезобразявания на Труда; и тялото ти, както и душата ти, не трябваше да познава свободата. И все пак продължавай да се трудиш, продължавай да се трудиш: ти си в дълга си, нека бъдеш извън него, който може; ти се трудиш за напълно необходимото, за ежедневен хляб.

Втори човек почитам, и още по-високо: Този, който се труди за духовно необходимото; не за ежедневния хляб, а за Хляба на живота. Не е ли и той в своя дълг; стремящ се към вътрешна хармония; разкриващ това, чрез действия или думи, чрез всичките си външни усилия, били те високи или ниски? Най-висшият от всички, когато външните и вътрешните му усилия са едно: когато можем да го наречем Художник; не само земен Занаятчия, но и вдъхновен Мислител, който с небесно създадено сечиво завладява Рая за нас! Ако бедните и смирените се трудят, за да имаме Храна, не трябва ли високите и славни да се трудят за него в замяна, за да има Светлина, да има Напътствие, Свобода, Безсмъртие? Тези двамата, във всичките им степени, почитам: всичко останало е плява и прах, които оставят вятъра да духа, където си поиска.“

Достойнството на труда никога не е било изразено по-вярно, отколкото в тези редове, които сами по себе си провъзгласяват Карлайл за велик националсоциалистически мислител. Много е писано по същата тема от безброй социалистически писари, но нито един от тях не я третира по този начин. В най-добрия случай трудът е представен като трудност, а в най-лошия - като проклятие, като общото им мнение е, че работата е целесъобразна и неизбежна несправедливост, нанесена на човека, който трябва да се изкупи от позора, като поиска най-високата цена за услугите си. Но колкото и висока да е цената, която получава, в социалистическата философия той ще бъде само „наемен роб“. Затова е интересно да се прочете какво казва Карлайл относно мотивите за героизъм и постижения. Той пише: „Клеветата е спрямо хората да се каже, че те са подтикнати към героични действия от лекотата, надеждата за удоволствие,

възнаграждението – захарна слива от какъвто и да е вид на този свят или на следващия. В най-скромния смъртен има нещо по-благородно. Бедният войник, който се кълне, нает да бъде разстрелян, има своята войнишка чест, различна от правилата за военна подготовка и шилинга на ден. Не е да вкухва сладки неща, а да върши благородни и истински неща и да се реабилитира под Божието небе като създаден от Бога Човек, това е смътното копнеене на най-бедния син на Адам.“ Покази...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

По начина, по който го прави, най-скупият дневен труд го разпалва в герой. Те много грешат на човека, който казва, че може да бъде съблазнен от лекотата. Трудността, отречение, мъченичество, смърт са примамките, които действат върху сърцето на човека. Запалете вътрешния, добродушен живот на него, ще имате пламък, който изгаря всички по-нисши съображения."

Подобни настроения никога не биха могли да произлизат от финансовата демокрация или нейните почитатели. Трябва да се отбележи, че тук Карлайл обсъжда мотивите за героизъм, а не просто за труд. Той удря в корена на старата марксистка догма, известна като Трудова теория на стойността, и я унищожава. Той показва най-ясното разбиране за това, което Маркс никога не би разбрал: че творческият интелект и героичните действия са напълно несъизмерими с обикновените процеси на труда; и че по никакъв начин най-благородните и следователно най-важните постижения на човека не могат да бъдат причислени към категорията на простото механично усилие.

Може да се възрази, че Карлайл просто представя човека като неразумно или неразумно същество. Ако това е така, Карлайл е прав.

В някои общества героизмът се свежда до най-ниските граници. В днешните финансово-демократични страни той дори е пренебрегван и мразен от еврейските финансисти, защото би формирал националния характер с гордостта, изискваща национална независимост; но че героичният мотив може да бъде правило, а не изключение, е демонстрирано в Германия и Италия, където, въпреки че цялата цел на фашистката система е да подобри до неузнаваемост съдбата на хората, огромното мнозинство от хората са готови да жертват всичко, не за материална изгода, а за принципите, които те считат за свещени.

Нашият автор показва в един много поразителен пасаж истинската връзка между труда и империята. Когато се твърди, че Томас Карлайл е бил просто социалист, трябва да помислим за пропагандата, която интернационалният социализъм е водил толкова години срещу империализма, и да се позовем на един от най-поразителните пасажии в „Sartor Resartus“:

„Вярно е, Златен Хофрат“, извиква професорът другаде, „наистина е твърде пренаселено.“ Междувременно каква част от този незначителен земен глобус всъщност сте обработили и изкопали, докато не е спрял да расте? Колко гъсто е вашето население в пампасите и саваните на Америка; около древен Картаген и във вътрешността на Африка; по двата склона на Алтайската верига, в централната платформа на Азия; в Испания, Гърция, Турция, Мрачната Тартария, Къраг на Килдър? Един човек, за една година, доколкото разбрах, ако му дадете назаем Земята, ще изхрани себе си и девет други. Уви, къде са сега хенгистите и аларици от нашата все още сияеща, все още разрастваща се Европа; които, когато домът им стане твърде тесен, ще се запишат и, като Огнени стълбове, ще водят напред тези излишни маси от неукротима жива Доблест; екипирани сега не с бойната бравда и колесницата, а с парната машина и ралото? Къде са те? - Запазват ли дивеча си?

Интересно е да се отбележи тук един пример за отношението към аристокрацията, което Карлайл повтаря почти всеки път. Той е бил твърде дълбок мислител и безкрайно твърде честен, за да се преструва, че аристокрацията е ненужна. Отново и отново в хода на писането му става ясно, че той не може да си представи никой народ, действащ като общност, освен под ръководството на клас водачи. Но това, което той очаква от тази класа, също е много ясно изразено и е в най-рязък контраст с това, което хората от неговото време са получавали и което хората от нашето време все още, за много кратко време, са длъжни да получат. Той искал да изгради истинска Британска империя и това желание е ясно написано със собствените му думи:

„Англия, скоро този наш остров ще побере само малка част от англичаните.“

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

В Америка, в Нова Холандия, на изток и запад до самите антиподи, ще има саксонизъм, покриващ огромни пространства на земното кълбо. И сега, какво е това, което може да държи всички тези хора заедно в една нация, така че те да не се карат и да воюват, а да живеят в мир и братски отношения? Това с право се счита за най-големия практически проблем, нещото, което всякакви суверенитети и правителства са тук, за да постигнат.

Какво ще постигне това? Законите на Парламента, административните министър-председатели не могат. Америка е отделена от нас дотолкова, доколкото Парламентът би могъл да я раздели. Не го наричайте фантастично, защото в това има много реалност. Ето, казвам аз, един английски крал, когото никакво време или случайност, Парламентът или комбинация от парламенти не могат да детронират. Този крал, Шекспир, не блести ли с коронован суверенитет над всички нас като най-благородния, най-нежния, но и най-силния от сплотяващите знаци; неразрушим?"

Разбира се, изводът не е, че бихме имали Шекспир като фашистки император, а че най-силните връзки наистина трябва да имат своята сила в духовната култура на нашия народ, независимо в коя част на земното кълбо се намира; и в крайна сметка това твърдение не означава нищо повече от това, че поведението и съдбата на народите се определят от философиите, които те изповядват. Да бъдеш напълно запознат с най-благородната философия означава да вършиш благородни дела; да бъдеш унижен с покварата на негроидните и семитските култури означава белият човек да бъде съсипан.

Карлайл знаеше, че нито договорите, нито конференциите могат да доведат до световно единство, което той толкова желаше. Постигането му можеше да стане възможно само чрез духовно единство. Както писахме и по друг повод: „Където няма колективен дух, не може да има колективна сигурност.“ Но този източник на духовна сила, тази култура и философия, може да произлиза само от истинска аристокрация, основана на не такива класови конвенции, каквито съществуват във финансовата демокрация. От друга страна, Карлайл правилно подчертаваше връзката между собствеността върху земята и силата да се влияе върху културата на една нация. В „Минало и настояще“ е добре казано, че „Земята е правилната основа на аристокрацията; който притежава земята, той, по-категорично от всеки друг, е управител, вицекрал на хората в земята. В тези дни е така, както е било в онези на Хенри Плантагенет и абат Самсон, както ще бъде във всички дни. Земята е Майката на всички нас; подхранва, приютава, радва, с любов обогатява всички нас: по колко много начини, от първото ни събуждане до последния ни сън в благословената й майчина прегръдка, тя, сякаш с благословени майчини ръце, ни обгръща всички.“

Карлайл обаче не е предвидил напълно последиците от Индустриалната революция. Той едва ли е можел да си представи деня, в който всичко ще бъде разрушено и земеделецът, фермерът, собственикът на земя, ще бъде сведен до положение на мизерна безпомощност, обременен с веригите на еврейското лихварство. Той не би си помислил, че земевладелецът в това жалко състояние може да играе ролята на доброжелателен аристократ; защото за него аристокрацията беше власт, а властта означаваше отговорност и служба. „Висока класа“, пише той, „без задължения, които да изпълнява, е като дърво, посадено на пропасти; от корените на което цялата земя се е разпаднала. Природата не притежава никой човек, който не е и мъченик. Какъв е смисълът на благородството, ако то е благородно? В доблестното страдание за другите, а не в леността да караш другите да страдат за нас, някога се е крило благородството.“

Всеки час човек може да чете у Карлайл пасажи, отнасящи се до условията на неговото време, които биха били еднакво приложими и към условията на нашето време. Човек едва ли може да не се запита дали нещо се е случило с Парламента през последните сто години, когато чете:

„Парламентът, с каквито и усилия да се постарее, ще трябва да се измъкне от тези дълбоки коловози на бездействащата рутина; и да се научи да казва, на всички страни, нещо по-поучително от ненатрапчивостта. Ако Парламентът не може да го научи, какво ще стане с Парламента?" Трудещите се милиони Англия питат своите

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

Английският парламент, преди всичко, можеш ли да ни управляваш или не? Парламентът с неговите привилегии е силен; но Необходимостта и законите на природата са по-силни от него. Ако Парламентът не може да направи това нещо, ние предсказваме, че Парламентът ще направи нещо друго и неща, които по най-странния и не най-щастлив начин ще ускорят неговото осъществяване - вероятно не е от голяма полза за Парламента! Нещото трябва да бъде направено по един или друг начин.

Както е казал Адолф Хитлер: „Etwas muss geschehen“ (Това трябваше да се направи). Или както е отбелязал Освалд Мосли: „Резултатът и от двете системи на двете големи организационни партии на държавата в крайна сметка е един и същ – стабилност, объркана с реакция, и съпротива срещу промяната, заедно с прогрес, объркан с обструктивен дебат и безотговорност на комитетите, завършват еднакво с хаос. И двете са инструменти за предотвратяване на извършването на действия, а първото изискване на модерната епоха е, че действията трябва да се правят.“ Този пасаж от „Великата Британия“ показва съгласие с Карлайл, преминаващо отвъд убеждението в метод на изразяване.

Всеки произволен пасаж може да бъде избран от нашия автор, за да илюстрира омразата му към мръсните материализъм на Манчестърската школа:

„В тези сложни времена“, пише той, „с плащането в брой като единствена връзка между човек и човек, трудещите се класи на човечеството заявяват по своя объркан, но най-категоричен начин на Недоминиращите, че ще бъдат управлявани; че трябва, под наказание от чартизм, бандити, изгаряния на рикши и дори по-черни неща от тези, плащането в брой да бъде единствената връзка; и има толкова много неща, които парите не могат да купят! Парите в брой са велико чудо, но те нямат цялата власт на Небето, нито дори на Земята.“

Предвид всичко, което Карлайл е написал, и всичко, което е писано за него, би било суетно и самонадеяно в толкова кратка статия да се опитваме да направим пълен анализ на неговото творчество. Дори би било прибързано да избираме пасаж от неговите писания и да ги третираме като изповедания на чиста политическа вяра. Поради тази причина ние възприехме другия и по-директен метод за произволно избиране от огромното му творчество на пасаж, които не са предназначени да бъдат ограничени от понятията на чистата политическа доктрина; но които по дух и разум са израз на националсоциалистическа мисъл, с която всеки фашист би могъл да се гордее.

Ако се предположи, че подборът е бил нарушен от пристрастност, единственият отговор е, че никой отговорен човек никога не е обвинявал Карлайл в непоследователност. Философията, която откриваме на една страница, я откриваме и на друга и така до края на тома. Вместо да приемаме, че първоначалното ни твърдение е доказано по задоволителен начин за читателя, бихме предпочели той сам да потърси доказателството в по-нататъшното изучаване на Томас Карлайл, чиято твърдост и чистота на мисълта би трябвало да дадат пример на онези, които се придържат към стоманената вяра на желязната епоха, която, по думите на Мосли: „прорязва словоизлиянието на илюзията към постигането на нова реалност“.

Уилям Морис - Националсоциалист от Артър Рийд

Т Отношението на английските социалисти към Уилям Морис отдавна предизвиква изненада и разочарование сред неговите почитатели. Ето един човек, сред най-великите на 19-ти век, който в разцвета на силите си пренебрегва много от предишните си интереси, за да се хвърли в социалистическото движение. Никой англичанин от равен калибър никога не се е присъединявал към неговите редици.

И въпреки това, в известен смисъл, той винаги е останал чужденец в движението и е възприеман като такъв от своите събратя социалисти. Неговото величие понякога е било признавано с неловкост от тях, те са хвалили работата и постиженията му, но никога не са му отдавали сърцата си, никога не са го смятали за един от тях и за свой вдъхновен водач. Тази позиция е била запазена за германския евреин Карл Маркс.

Това е факт, който хвърля значителна светлина върху смущението, причинено от присъствието на Морис сред социалистите. Той наистина беше в едно цяло с тях в желанието си да сложи край на мръсната бедност и съпътстващите я злини и във вярата, че социализмът, под някаква форма, предлага изход. Но неговият възглед за живота и визията му за социализма се различаваха в много жизненоважни отношения от тези на „другарите“ и той чувстваше в костите си, че общество, което им се препоръчва, би било затвор за самия него. Той се бореше послушно с Маркс и съвестно се опитваше да го погълне. Дори имаше моменти на ентузиазъм за „Капиталът“. Но в крайна сметка нещо в него, по-силно от повърхностното му аз, се разбунтува. Той искаше революция – да, но това марксистко общество не беше начинът на живот, който отговаряше на неговата визия. То беше твърде механично за него, твърде абстрактно, твърде градско; твърде космополитно, твърде неанглийско.

Между възгледите за живота на Маркс и Морис наистина имаше огромна пропаст. Маркс беше космополитен евреин, Морис беше южен англичанин. Маркс беше човек на учението, Морис - човек на откритото пространство и работилницата. Маркс прегърна града, Морис винаги мечтаеше за провинция, очистена от „пръхтящата пара и буталния ход“, и за Лондон „малък, бял и чист“. Маркс беше ентузиаст на машините, Морис желаше да възроди индивидуалното майсторство, което беше направило Англия красива. Маркс беше материалист, с видения за механизирана социална организация, Морис беше поет и като такъв, малко анархист. Маркс проповядваше класова омраза и гражданска война. Викът на сърцето на Морис беше за другарство. „Другарството е рай, а липсата на другарство е ад: другарството е живот, а липсата на другарство е смърт! И делата, които вършите на земята, ги вършите заради самото другарство.“

Тогава Морис, колкото и да се е старал, никога не е бил по душа марксист. Космополитизмът, независимо дали е на международния социализъм или на международните финанси, е бил анатема за него. Не само като мечтател на мечти той е роден извън своето време, но и като социалист. Като социалист той е бил предвестник на нещо, което все още е в утробата на времето. Неговите духовни сродства са били с движение, което се е зародило и набрало сила едва след смъртта му. Истинското му място не е сред марксистите, а сред националсоциалистите.

Защото Морис беше човек със силни страсти и никоя през целия му живот не беше по-силна или по-постоянна от страстта му към Англия. С каква любов и разбиране пише той за нейния външен вид.

„Земята е малка, твърде затворена в тесните морета, както изглежда, за да има много място да се разрасне до огромност; няма големи пустоти, които да завладеят със своята мрачност, няма...“

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

огромни уединени гори, никакви ужасни, неутъпкани планински стени: всичко е премерено, смесено, разнообразно, плъзгащо се лесно едно в друго; малки реки, малки равнини, бързо издуващи се, сменящи се възвишения, всички обградени с красиви, подредени дървета; малки хълмове, малки планини, оградени със стени от овчи пътеки: нито затвор, нито дворец, а приличен дом.“

Същата нежна признателност пронизва прекрасните описания на английски пейзажи във въведенията, месец след месец, към разказите „Земният рай“ и е вечен съпровод на мечтата за обновена и пробудена Англия, която е темата на „Новини от нищото“ и придава такъв цвят и блясък на „Мечтата на Джон Бол“. Социализмът на Морис наистина е до голяма степен вдъхновен от копнежа да се спасят или възстановят старите английски ценности, славата на архитектурата, красотата на пейзажа, индивидуалната изработка, която е правила занаятчиите дори на най-скромните хора, характера на народа ѝ „наистина селски и тесногръди, но сериозни, честни и с прости навици“. В един отдалечен ъгъл на Горна Темза, веднъж казал той на публика в Бирмингам, току-що бил видял половин дузина „малки селски църкви, всяка от които е красиво произведение на изкуството. Това са произведения на селските простаци от брега на Темза, както бихте ни нарекли – нищо по-грандиозно от това. Ако същите хора ги проектираха и построяха сега, те не биха могли да направят нищо по-добро от обикновените, прости малки неконформистки параклиси, които човек вижда разпръснати из новите квартали. На това съответстват...“ А за Уестминстър той написал, че „авторите на този велик епос не са оставили имена след себе си. Защото наистина това е дело не на един човек, а на хората от Югоизточна Англия. Това е дело на неразделната воля на цяла група хора, които са работили, както са живели, защото не са могли да направят другояче...“ Да се намери в термините на съвременния живот някакъв еквивалент на това постижение, този дух на поранна, по-щастлива Англия – това е била движещата сила зад социализма на Морис.

Тогава истинското му място е в социализъм, който е престанал да бъде космополитен и е станал национален. И тъй като е потънал в Средновековието, той би изпитвал особен интерес към всички тези аспекти на националсоциализма, които напомнят за средновековните занаятчийски гилдии. Това, че корпоративната държава трябва да основава гражданството не само на териториална основа, но и на активно членство във голяма гилдия на работниците, би му се сторило най-висшата здрава логика.

Той наистина би съжалявал, че отделният занаятчия от Средновековието е бил до голяма степен изместен от инженера и техника. Но би смятал, че признавайки важността на организирания работници като такива, корпоративната държава е била вдъхновена от правилната идея.

Твърде дълго политиката беше отделена от нуждите и желанията на обикновения човек и оставена в специализираните ръце на онези адвокати, мошеници, предотвратени и смирени, от чиито монополи разгневеното население в „Сън за Джон Бол“ толкова нетърпеливо иска да се отърве. В „Новини от нищото“ камарите на Парламента са просто интересна реликва. Англия се управлява от и за англичаните и е престанала да бъде пешка на финансовите интереси, които днес манипулират партийната ѝ политика в Уестминстър.

Друга характеристика на националсоциализма, която би получила безрезервното одобрение на Морис, е настояването му за фундаменталното значение на селското стопанство. Морис, подобно на днешните националсоциалисти, си е представял щастливата общност не като големи градове, а като общество, предимно земеделско. Земята е за него страст. „Земята, нейният растеж и нейният живот! Само да можеш да кажеш или покажеш колко я обичам!“

Но не просто като нещо, за което да се пишат стихове. Също и като нещо, което да се култивира и подхранва силна раса. Една от най-прекрасните гледки в света за Морис са „зелените, растящи декари с започнал растеж“ и в едно от писмата си той говори за август със златната му реколта.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

полетата, като най-добрият от всички месеци за разглеждане на английската провинция. „Новини от нищото“ има очарователна винетка за сенокосците, работещи в долината на Темза, всички весело облечени, така че поляната изглеждаше като гигантска леха с лалета. „Всички ръце работеха умишлено, но добре и стабилно, макар че бяха шумни от весели разговори като горичка от есенни скорци.“ Страната отдавна беше престанала да бъде презирана, пренебрегвана, скучна. На друго място той пише: „Искам градът да бъде пропит с красотата на страната, а страната с интелигентността и живия живот на града.“

Морис наистина би се присъединил с ентузиазъм към цялата доктрина, която се нарича икономическа автаркия. Той разбираше романтиката и полезността на търговията и си представяше как под стария Лондонски мост блискат зелените вълни.

„Няколко кила, носещи левантийски пръти, изрязани
от тисово дърво на изгорялия хълм, и заострени
делви, които гръцки ръце се трудиха да напълнят, и
пазени оскъдни подправки от някое далечно море,
златни платове от Флоренция и гоблени от Ипър,
и платове от Брюж, и бъчви от Гиена.“

Някои красиви и редки неща непременно трябва да се набавят чрез търговия. Но към съвременната икономическа доктрина за живот от износа, за жертване на всичко за „благоприятен търговски баланс“, той не изпитваше нищо друго освен презрение. Основата и тайната на щастливия живот за него се криеха в производството на неща от собствената земя. Класически израз на това чувство може да се намери в описанието му на живота на мъжете от Бъргдейл в благородния романс „Корените на планините“. В „Новини от нищото“ Англия се е освободила от зависимостта си от огромна външна търговия и е намерила щастие и значително изобилие от собствените си ресурси.

Още една връзка между националсоциализма и Морис може да се открие във философията на първия „Kraft durch Freude“ („Сила чрез радост“). Това съвпада тясно с учението на Морис за радостта от труда. Голяма част от обикновената социалистическа пропаганда се стреми да представи работата като проклетие. Това е далеч от Морис. „Опитах се да си помисля какво би се случило с мен“, пише той, „ако ми бъде забранена обикновената ми ежедневна работа; и знаех, че ще умра от отчаяние и умора.“ Но той твърди, че „няма работа, която не може да се върши с удоволствие, не си струва да се върши“ и чрез своя социализъм се стреми да гарантира, че всички негови колеги също ще могат да избират работата, която харесват, и да я обичат, както той. За вече споменатите селски селски човечета от Темза той пише: „Беше време, когато всеки, който правеше нещо, правеше произведение на изкуството, освен полезна стока, и това им доставяше „удоволствие да го правят“. Каквото и да се съмнявам, нямам никакво съмнение в това.“ И визирайки днешния ден, той казва: „В едно правилно организирано общество, на всеки човек, желаещ да работи, трябва да се осигури: Първо, почтена и достойна работа; Второ, здравословен и красив дом; Трето, пълноценно отдиш за почивка на ума и тялото.“ Колко далеч сме от това днес! Гледайки през прозореца към Хамърсмит, той чува „викове, писъците и цялото унижение, хвърлено върху славния език на Шекспир и Милтън“ и вижда „бруталните, безразсъдни фигури и лица да минават покрай тях“. „Знам от собствените си чувства и желания какво искат тези мъже, какво би ги спасило от тази най-дълбока дълбина на дивацината: работа, която би насърчила самоуважението им и би спечелила похвалата и симпатиите на техните събратя, и жилища, в които биха могли да идват с удоволствие, обстановка, която би ги успокоила и издигнала; разумен труд, разумна почивка.“ Той не вярва в прекомерната специализация – човек трябва да може да се занимава с много различни неща. А удоволствието може да се намери както в напрежението и усилията, така и в по-деликатната и изискана работа. „Новини от нищото“ съдържа оживен

описание на група мъже, енергично занимаващи се с ремонт на пътища, и на удоволствието им от това, както и думи на съжаление, че грубата работа става все по-рядка в тези утопични времена.

Друга допирна точка между Морис и националсоциализма е страстното му желание един народ да се върне към собствените си корени. От началото до края той е бил велик северноевропейец. Може би е оспорвал настояването на Хитлер за расата, смятайки го за прекомерно, но е ненавиждал космополитизма, който е породил това настояване, и е бил дълбоко нордически по душа. Въпреки че е обичал всички елементи, които допринасят за формирането на английския характер и история, той е изпитвал особена привързаност към тези, които са северни. Така, макар че като разказвач е отдавал пълна справедливост на класическите и келтските корени, от които и ние черпим кръв и сила, преразказвайки техните саги с нежен ентузиазъм, именно около северната сага извират най-мощният му ентузиазъм, и особено исландската сага, за която е написал толкова ярко и трогателно в „Стихотворения по пътя“. Нейните неизвестни автори са открили „магията, чрез която мъглата на страха се е стопила“ и към тях Морис се е обръщал в стреса на собствения си живот и е могъл да каже в ретроспекция: „Е, вие ми помогнахте в нуждата ми.“ Фактът, че хората не трябва да знаят тези истории, му причиняваше физическа болка и преразказвайки ги в своя „Сигурд Волсун“, той щедро раздаваше цялата си сила. Два пъти посещаваше Исландия и започна да я смята за един вид Света земя на нашата раса.

Нашата днешна отслабнала Англия би могла да диша с предимство този вдъхновяващ тонизиращ въздух.

Дори от такъв кратък поглед е очевидно, че сродствата на Морис с националсоциализма са от изключително ярък характер. Не е трудно да си представим вероятните му критики. Той беше велик поет, а в поета винаги има нещо от анархизма. Най-малко привлекателното нещо за него в националсоциализма би било големият стрес, който той обикновено поставя върху държавата. По този начин националсоциалистите може би са прави; поне е сигурно, че по време на период на голяма криза и преход, когато се създават и изпробват нови форми, силното единно командване е от съществено значение за оцеляването. Но винаги съществува опасността една силно централизирана организация, тъй като е необходимо средство за социално здраве във времена на стрес, да се задържи и да се превърне в самоцел, в дни, когато е необходима по-голяма свобода. Националсоциализмът може да се справи с тази опасност, ако и когато тя възникне. Междувременно не е лошо да ни напомни такъв силен предшественик като Уилям Морис, че при равни други условия националсоциализмът, след като новите форми, които е създал, са здраво установени и консолидирани, трябва да се стреми към по-малка, а не към по-голяма държавна намеса.

Еврейският мит от „Скептикус“

А На годишната среща на Британската асоциация в Нотингам през септември 1936 г., г-н...
Х. Дж. Уелс изказа историческата истина относно ролята, която евреите играят в религиозната мисъл, която според него е била силно преувеличена. Когато г-н Уелс произнесе речта си, евреи от всички социални слоеве излязоха да отговорят и накараха много езически обществени личности да отрекат възгледите на г-н Уелс. Главният еврейски аргумент в отговорите им беше – както е било от самото начало – че еврейските пророци са учили човечеството на монотеизъм.

Големият проблем е дали това еврейско твърдение може да бъде установено в светлината на клинописните документи и класическите автори, като и двата периода съвпадат с периода на еврейските корени и с Еврейското царство в Палестина.

Изключително е, че всички гореспоменати източници доказват точно обратното на тези твърдения.

Египетските документи от Средната империя (1750-1350 г. пр.н.е.) по времето на двамата Аменхотепи показват без съмнение, че около 1400 г. пр.н.е. Ехнатон и неговият двор са извършили религиозна революция, като са въвели монотеизма като държавна религия. Фактите са подробно описани в „Древна история“ на Кеймбридж.

Доказателствата на латинския историк Юстин, че произходът на евреите е от Дамаск, сега са повече от потвърдени от писмата от Тел-Амарна. Тази кореспонденция показва, че в продължение на много векове Ханаан е бил просто египетска гранична провинция, чието притежание често е било оспорвано от хетите. Езикът на кореспонденцията е бил вавилонски.

Тези писма от Тел-Амарна са допълнително осветени от хетските архиви на Богхаз-Кеуй.
И двете споменават клас хора на име Хабиру, клас роби. Учени от еврейски произход във всяка страна отричат, че Хабиру имат нещо общо с евреите. В писмата от Тел-Амарна има интересни подробности. Шест писма, адресирани до египетския фараон, са от някой си Абди-хиба, управител на Урусалим (Йерусалим). Вярвам, че това Абди-хиба е египетската транскрипция на самото име Авраам, във всеки случай родом от Сирия, докато Старият завет пренася Авраам от Ур на Халдейците. Абди-хиба е силно притиснат от Хабиру (около 1400 г. пр.н.е.). В писмо след писмо той иска военна помощ от Египет. „Пред Царя, господарю мой, слънцето ми Абди-хиба, твоя слуга, в краката на царя, господарю мой, седем и седем пъти падам. Това, което твърдят срещу мен, е клеветата. Ето, аз не съм принц... Ето, нито баща ми, нито майка ми са ме поставили на това място; ръката на могъщия цар ме е довела до дома на баща ми.“

...

В друго писмо за помощ той пише до фараона: „Хабиру превземат крепостите на царя... всички са загинали. Нека царят, господарю мой, изпрати помощ на страната си.“

Старият завет не познава нито един от тези или последващите факти, нищо за голямата световна война, водена между Рамзес II (1292-1225 г. пр.н.е.) и хетите от Кадес, където всички организирани държави по онова време са се присъединили към едната или другата от двете воюващи страни.

Няма нито дума за цар Давид или Соломон от който и да е източник, освен от устното предание

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

от Стария завет, записан много векове по-късно, вероятно по време на пленничеството във Вавилон, тоест след 585 г. пр.н.е. Фактът, че няма споменаване за тях в нито един източник, не изключва непременно възможността за тяхното съществуване и приблизителната истинност на историята; още повече, че страната, най-заинтересована от Сирия и Палестина, Асирия, тогава е била в затъмнение, тоест около 1000 г. пр.н.е.

Следните клинописни доказателства повдигат въпросите за произхода на Яхур-Йехова. Старозаветната традиция за еврейския произход на името е добре известна. Но арамейските надписи, открити в Зинджирли (средната долина на Ефрат), ясно показват, че по време на нашествието на Тиглат-Пилесар III (740 г. пр.н.е.) в земята на Самал е имало малко независимо царство на Йди, което всъщност е Яуди. Тази династия на Йди очевидно е основана през 8 век пр.н.е. от Крл; който е наследен от Пара I, който е оставил надпис на своя бог Хадад. Следователно цар Азриан от Яди, който е бил отъждествяван с Азария от Юда (2 Царе, xv.) до откриването на този арамейски надпис, се оказва, че принадлежи към средна Ефратска династия. Това разкритие също е създало голямо смущение в старозаветната история.

През целия период на военната мощ на Асирия, от Асурнатсирпал II (884-860 г. пр.н.е.) до края на Асирия (612 г. пр.н.е.), асирийците споменават един цар на Самария и един на Юда. Странно е, че Израел и Ханаан не са споменати. Те са били малки княжества, винаги подчинени на Асирия, както и на по-близкото царство Дамаск. По време на 35-те си години власт Шабунасар III (859-824 г. пр.н.е.) нахлува в Сирия и Палестина четиринадесет пъти. Той споменава поне пет нашествия, по време на които е отвел хора от Палестина в Асирия. Тиглатпаласар IV (745-728 г. пр.н.е.), Саргон II (722-705 г. пр.н.е.), Санхериб (705-682 г. пр.н.е.), Азархадон и др., всички на свой ред са нахлували и опустошавали Сирия и Палестина, всеки от тях по няколко пъти, и са отвеждали хора в Асирия и Вавилония. Подобно на Аменхотеп IV от Египет, Зороастър е пял химни на Слънцето и Ахурамазда, най-чистата форма на монотеизъм от началото на 8 век пр.н.е.

Единственият бог Ахурамазда, източникът на доброта и чистота, оцелява дори след – и вероятно благодарение на – мъченическата смърт на самия Зороастър. Доказателство за това е, че ахеменидите (от 548 г. пр.н.е. нататък) приемат Ахурамазда за свой единствен бог. Сега може да се докаже, че Зороастър е живял през първата половина на 8 век пр.н.е. Народите на Сирия и Палестина, разпръснати из цялата Асирийска империя чрез депортациите, не биха били напълно ненаясно с монотеистичната доктрина на Зороастър.

В Стария завет се казва, че Набу-кудур-уцури (Набукеднезор) от Стария завет, царят на Вавилон, е отвел еврейския народ в плен (около 555 г. пр.н.е.). Няма сведения за това във вавилонските текстове. Но ако приемем, че това е вярно, както е най-вероятно, еврейските пленници във Вавилон, след разрушаването на храма в Йерусалим, по-специално, естествено биха били склонни към по-задълбочени размисли. Зороастрийската религия сигурно е била доста разпространена там.

Има доказателства, че Западна Азия е била дълбоко развълнувана от пълното падение на Асирия (612-606 г. пр.н.е.) и възхода на арийските раси, всички повече или по-малко поклонници на Зороастър. Идеята за един бог сигурно е проникнала дори сред такъв консервативен народ като вавилонците. Набунаид (553-538 г. пр.н.е.), последният цар на Вавилон, осъзнавайки надигащата се вълна, се опитал да предотврати опасността.

Под един или друг предлог той събрал в столицата всички идоли от различните вавилонски градове, както и изображенията на местни богове. Това действие предизвикало огромно недоволство сред местните жреци и огромния брой техни прислужници. Вероятно това е една от причините, поради които вавилонската армия не се съпротивлявала, когато Кир тихомълком влязъл в града (538 г. пр.н.е.) и сложил край на Вавилонската империя.

Старозаветната традиция разказва, че Кир е освободил еврейските пленници. Мисля, че безгрижният персиец изобщо не се е интересувал от хората в града, стига да е получавал данъка. Моето мнение е, че еврейският монотеизъм е донесен в Палестина от вавилонските пленници. Критичният преглед на Ездра 1 и други глави в Летописите е податлив на подобно тълкуване. Расовото съзнание е нараснало сред евреите – ако изобщо е имало такова преди голямото разпръскване през 71 г. сл. Хр. – като следствие от пленничеството във Вавилон. Опитът е доказал, че твърде много богове не са спасили човечеството. Имало е по-голяма вероятност за изкупление чрез поклонението на един всемогъщ бог.

Силно озадачава учените фактът, че през целия елинистичен период общото средство за комуникация между евреите е бил гръцкият. Разбира се, съществували са Синедрионът и жречеството. Основният език сред семитските местни жители изглежда е бил арамейският. Не може да се установи дали еврейските свещеници са говорили помежду си на иврит.

Без никакво съмнение Цицерон е най-интелигентният и справедлив държавник на Римската република. В свят на пълна корупция и всеотдайност, той е сам с Катон, срещу когото не е повдигнато обвинение за подкуп или злоупотреба. Неговите писания доказват обхвата на неговите интелектуални способности и разсъждения. Сред стотици консули и претори, той е единственият консул, който се завърна от Киликия с безупречна репутация. Цицерон е изтъкнат политически мислител, справедлив и честен. Той е много обективен по отношение на чуждите народи. Писал е за лекомислието на гърците, за робството на лидийците, но никога не е наричал нито един от тях врагове на Борнео. Само евреите отново и отново той нарича „нашите врагове“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Следващото нещо е обвинението за еврейското злато... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Що се отнася до златото, изнасяно в Йерусалим от евреи от Италия и от всички наши провинции. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudinem Iudaeorum flagrantem non numquam in contionibus prae re publica contempere gravitatis summae fuit.—Но да се противопоставиш на това варварско суеверие беше акт на достойнство, да осъдиш множеството евреи акт на най-голяма мъдрост, когато често те бяха най-непокорни в събрания, провеждани в защита на интересите на Републиката. . . . Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.—Религиозното верую на евреите, нашите врагове, не беше пречка. . . и т.н.

Тази реч на Цицерон е може би едно от най-красивите и патриотични произведения на латински; през последните петдесет години обаче не е имало училищно издание за държавните училища и университети в страната, по очевидни причини. Нито пък е имало издание на „Историите“ от Тацит по същата причина. Тацит (Annalium.ii.85) споменава, че при император Тиберий сенатът издал декрет, забраняващ египетското и еврейското богослужение и изгонващ 4000 еврейски освободени мъже от Рим в Сардиния, а останалите незабавно да напуснат Рим.

Тацит всъщност заявява в един пасаж, че в най-успешния период на Еврейското царство (векът пр.н.е. и до разрушаването на Йерусалим от Тит през 70 г. сл.н.е.) евреите са се покланяли на магарешка глава в храма си. (Тацит: Historiarum V. 2-5).

Хораций и Ювенал имат много други неща да кажат за тях. Константин, така наречен Велики, е извършил ужаса да позволи канонизацията на Стария завет на първия църковен събор в Никея през 325 г. сл. Хр. В продължение на около едно или две поколения евреите стават много популярни в целия християнски свят като синове на пророци. Но едва ли е минал век (т.е. от началото на пети век), преди на маси от тях да бъде наредено да напуснат Константинопол и Александрия.

Няма съмнение, че с цел да си отмъстят на „християнския свят“, евреите

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

изиграха значителна роля в организирането на ислямското движение. И все пак е изключително любопитно, че въпреки услугите, оказани от евреите, първите халифи са им нанесли страховит фанатизъм.

Като „хора на Книгата“, арабите никога не са принуждавали християните да приемат исляма, освен чрез официална покана. Но до абасидските халифи (850 г. сл. Хр.) ислямът не е признавал евреите за монотеисти.

Цели еврейски общности в левантските части бяха принудени да приемат исляма, а мъжете бяха изтласкани в предните редици на ислямските армии.

Мюсюлманският свят и Палестина от А.

Юсуф Али

П Британската политика в Палестина от ОСТАННАТА ВОЙНА е трайна раничка в отношенията между Великобритания и мюсюлманския свят. Недоразуменията, които тя създаде, бяха достатъчно лоши през 20-те години на миналия век - през 30-те години на миналия век жегата, която генерира, беше толкова огромна, че съществува опасност от експлозия. А в тази благодатна 1938 година световната ситуация се влоши толкова бързо, че никой не може да си позволи да игнорира Палестина като важен фактор за бъдещия мир на света. Британските власти по смътен начин осъзнаха невъзможното си положение и в рамките на две години изпратиха две комисиии, за да им помогнат да решат проблема. Това, което не са осъзнали, е силата на мюсюлманското чувство и неоспоримите основания, на които то се основава.

Не е вярно, че само арабските страни се интересуват от въпроса. Всяка седмица вестниците от Индия съобщават за срещи в различни центрове в страната, на които се изразява съчувствие към арабите и се иска от Великобритания да промени политиката си в Палестина.

Не само мюсюлманите, но и индусите се интересуват от въпроса. Неведнъж е отбелязван Ден на Палестина, по време на който са произнесяни силни речи. Хиджрат (доброволно изгнание) и отказът от сътрудничество с правителството са предлагани като средства за оказване на натиск върху властите. Яванските мюсюлмани под холандски суверенитет са проявили същия жив интерес и са причинили много неудобства на своето правителство. Във френските мюсюлмански колонии палестинското чувство допринася съществено за много сложните проблеми, пред които е изправена френската колониална политика. И е съвсем естествено в самите арабски страни чувството на съчувствие към техните арабски братя и възмущение срещу репресиите и несправедливостта, практикувани в Палестина, да намери силен израз.

Принц Сайфул Ислям от Йемен, заедно със своята коронационна делегация през 1937 г., публично изрази дълбоките си чувства и тези на своя народ на срещи в Лондон. Говорейки на прием, на който присъстваха различни членове на дипломатическия корпус, той каза: „Всички мюсюлмани по света симпатизират на арабите от Палестина и няма да се успокоят, докато палестинският въпрос не бъде решен без да се накърняват гражданските права на арабите.“ И Йемен не мълчи оттогава, а полага различни усилия да предложи решение.

Ирак е още по-настоятелен. Настоящият министър-председател на Ирак направи изявления, които бяха критикувани в някои среди като „явни недискретности“. Ако това бяха недискретности, те поне бяха вдъхновени от истинска загриженост британското обществено мнение да не бъде подведено в по-нататъшни грешки в Палестина. Смята се, че неотдавнашното му посещение (през есента на 1938 г.) в Лондон е било главно с цел да представи някакво разумно решение на палестинския въпрос и е било в отговор на много силното чувство по въпроса, което съществува сред собствения му народ в Багдад. Трансйордания, като съсед и в някои отношения част от същия географски район, разбира се, е силно заинтересована. Крал Абдул Азиз Ибн Сауд от Саудитска Арабия досега е запазил дипломатическо мълчание, но неговите поданици, пламенният Икван, са може би сред най-важните арабски групи, които следят събитията в Палестина с повече от платоничен интерес.

Сирия е в раждането на новата си свобода като суверенна арабска държава и арабският възглед за Палестина никъде не е по-актуален, отколкото в Дамаск. Исторически и географски Палестина е част от Сирия и палестинското въстание се радва на най-искрено съчувствие и подкрепа в зараждащата се сирийска република. Великият мюфтия на Йерусалим е бежанец в една от съставните държави на Сирия - Дамаск е бил и е един от най-важните центрове за подкрепа на палестинската арабска кауза. В Блудан (близо до Дамаск) са проведени повече от един международен мюсюлмански конгрес. Последният такъв конгрес се е провел в Кайро през октомври 1938 г. На него са присъствали мюсюлмански членове на законодателните органи от различни страни. Конгресът се е ангажирал със защитата на Палестина, създаването на национално правителство в страната и изоставянето на неосъществимата идея за еврейски национален дом в Палестина. Веднага след парламентарния конгрес в Кайро се е провела международна среща на жени, поддръжници на арабската кауза в Палестина, под председателството на г-жа Шарауи. Египтяните, както народът, така и техните религиозни и парламентарни лидери, са всеотдайно застъпени за каузата. А Египет е интелектуалният център на арабоезичния свят.

По този начин имаме практически единодушния глас на мюсюлманския свят в съпротивата срещу еврейските амбиции в Палестина. Християните в арабските страни също са напълно в единодушие със своите мюсюлмански братя по този въпрос. Не е преувеличено да се каже, че целият Близък изток е разпален по този въпрос и целият мюсюлмански свят е в съчувствие и сътрудничество.

Тези държави постепенно нарастват по сила и значение. Тяхната амбиция е да формират компактен блок и редица договори са договорени в подкрепа на тази цел. Иран и Турция са се присъединили към някои от тези договори. Струва ли си да се отчуждават толкова важни елементи от населението на Западна Азия и Северна Африка, за да се изпълни Декларацията на Балфур, която сама по себе си е несъвместима с обещанията, дадени на арабите? Всъщност, ако еврейските искания бъдат изпълнени, те биха нарушили съществена част от самата Декларация на Балфур, тъй като писмото на г-н Балфур до лорд Ротшилд, публикувано на 2 ноември 1917 г., съдържа думите, изписани с курсив по-долу:

—

„Ние гледаме с благосклонност на създаването в Палестина на национален дом за еврейския народ и ще положим всички усилия, за да улесним постигането на тази цел, като е ясно, че не трябва да се прави нищо, което може да „навреди на гражданските и религиозните права на съществуващите нееврейски общности в Палестина“.

Декларацията беше двусмислена и несъвместима с британската добросъвестност към арабите. На практика се оказа неприложима и нанесе много вреда на британския престиж в мюсюлманския свят. В момента тя е трайна рана в световната политика и вероятно ще бъде плодотворна причина за много смущения и безпокойство в бъдеще. Враговете на Англия намират там обещаващо поле за своята пропаганда и е малко вероятно да пропуснат възможностите си във време на криза или опасност. Със сигурност интелигентното и добре образовано обществено мнение би се обявило категорично срещу подобна фарсова политика.

Досега разглеждахме само въпроси на политиката. Нека разгледаме въпроса като въпрос на справедливост. Йерусалим и Светата земя са не само свещени за евреите; те са още по-свещени за християните и мюсюлманите. Централното събитие в основаването на християнството се е състояло в тази земя. Урасджид ал-Акса е изрично споменат като свято място в Корана (хвii. 1, 5 и 7). В продължение на 1868 години, от разрушаването на Храма от Тит през 70 г. сл. Хр., евреите са били прогонени от страната. В продължение на 2500 години (от вавилонския плен)

Евреите не са държали върховна власт в страната. В продължение на около шест века (от времето на Исус Навин, 1254 г. пр.н.е., до превземането на Йерусалим от Навуходоносор, 587 г. пр.н.е.) те са се опитвали да управляват смесена

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

население, но са били разделени помежду си. Реалната им власт едва е просъществувала две поколения, а именно: по време на царуването на Давид и Соломон (1055 до 977 г. пр.н.е.). В нито един момент те не са формирали мнозинство в населението, което се е състояло от филистимци (на които е наречена Палестина) и различни арабски племена, като едомити, амаликити, моавци и др. Евреите са били в страната само на прекъсвания и само като малцинство.

Справедливо ли е при тези обстоятелства да се говори за Палестина като за земя на евреите? По-правилно е да се твърди, че е част от Джазират-ут-Араб, арабският остров, почти затворен от Средиземно море, Червено море, Арабско море, Персийския залив и долината Ефрат-Тигър. В икономически план, ако някога се окаже в сила, Арабия може да се издържа само с плодородните крайбрежни земи, които обграждат пясъчните ѝ пустини. Юридически, мандатът, който Великобритания държи над Палестина, не прави Палестина британска територия, нито упълномощава Великобритания да се разпорежда със земята както си пожелае. Тя е попечител на „независима нация“ и нейната функция е да „предоставя административни съвети и помощ“, а не да отдава част от територията си на чужденци или да я задържа за себе си. Пактът на Обществото на нациите (чл. 22) казва по отношение на Палестина и Сирия: „Някои общности, принадлежащи преди на Турската империя, са достигнали етап на развитие, при който съществуването им като независими нации може да бъде временно признато, при условие че им бъдат предоставени административни съвети и помощ от мандат, докато не станат способни да съществуват самостоятелно. Желанията на тези общности трябва да бъдат основно съображение при избора на мандатара.“

Единодушното желание на мнозинството от коренното население на Палестина, т.е. почти всички с изключение на наскоро внесените чужди елементи, е те да бъдат обявени за суверенна независима нация. Те са претърпели огромни жертви и са пролили щедро кръвта си в борбата за тази цел. Следователно единственият почтен курс, който остава за Великобритания, е:—

Да се откаже от мандата;

Да се предаде територията на народа като суверенна нация, с конституция, изготвена от самите хора;

Да се забрани всякаква бъдеща еврейска имиграция;

Да се сключи договор с новата държава за разумна защита на еврейското малцинство, което избере да остане лоялно членство в държавата и да спазва нейните закони, с такива гаранции за местна автономия, каквито могат да бъдат договорени, на принципа, че *factum vale quod fieri non debuit*;

Да се позволи свободен избор за оттегляне на тези, които не желаят да бъдат включени в държавата.

Подобно споразумение ще доведе до бъдещ мир и развитие и най-накрая ще отдаде справедливост на тормозените араби. Това би било сред последните крещящи актове на несправедливост, извършени от Версайския договор, които биха били поправени въз основа на принципите на справедливост, добра съвест и разумно отстъпване пред действителните факти на ситуацията.

Фашизмът и диалектиката от А. Рейвън Томсън

Т Непрекъснатият напредък на фашизма в Европа сякаш показва съществуването на нов исторически процес, който не може да бъде отречен, а се движи към неизбежния си край.

Марксистите, които смятаха, че са наследили от пророка Карл перфектно обяснение на историческия прогрес, сега са напълно объркани да обяснят този неочакван неуспех, който проваля стратегическия им план точно в момента, когато победата изглеждаше в обсега на пролетариата. Много е добре да наречем фашизма „организиран израз на решимостта на капиталистите да не се спират пред нищо, за да останат на власт“, както прави г-н Джон Стрейчи; но това не обяснява своеволния начин, по който фашистките лидери се отнасят към най-големите капиталисти, нито пълното им подчинение на финансовата свобода на националното благосъстояние.

Нека разгледаме марксистката система „Материалистическото тълкуване на историята“, за да видим къде е сбъркала. Преди всичко трябва да се върнем към Хегел, защото, както Ленин коментира: „Маркс е неразбираем без Хегел“. Хегел със сигурност не е бил материалист; точно обратното, той е бил идеалист. Той вярвал, че вселената е изцяло дух или по-точно, изцяло „идея“. Това не се харесало на евреина Карл Маркс; но в обяснението си на явленията Хегел изобретил система, наречена „Диалектика“, която имала огромна привлекателност за финия ум на Маркс.

Хегеловата концепция за „Вселената“ е била изумително усилие на човешкия интелект, може би най-голямото умствено постижение на човечеството. Той е видял страхотен спектакъл на всеобхватна „идея“, ангажирана в безкраен процес на самопознание. В този процес всички явления, включително самото съществуване на човечеството, са били части от обширна и сложна „диалектика“ или спор, чрез който „идеята“ спори със себе си в преследване на крайната истина или по-точно „самопознание“. Той е схващал процеса като повтарящо се постулиране на някаква „теза“ или аспект на истината, подобно на това, както един учен постулира теория, за да обясни химически или физически факти.

Тогава, тъй като тази теза всъщност не обхваща пълната истина, тя би изнудила „антитеза“ или противоположна концепция, която след това би се впуснала в „диалектическа“ борба с непълното предположение на „тезата“. Точно както противниците на една научна теория ще изградят аргументите срещу нея.

В крайна сметка от тази диалектика ще се появи „синтез“, включващ аспекти както на тезата, така и на антитезата при по-задълбочено разбиране на истината. Тъй като този синтез би формирал нова, но все още непълна теза, той би провокирал по-нататъшна диалектическа борба, по-нататъшен синтез и т.н. в прогресивно преследване на крайното знание. Отново паралелът с напредъка на научните изследвания е близък. Съвсем естествено Хегел е ценил най-високо човека, и особено организираната, цивилизована държава, като най-напредналия инструмент в диалектическото усъвършенстване на идеята. Това е произходът на доста погрешното мнение, че Хегел се е застъпвал за поклонение пред държавата. Всъщност Хегел е бил пантеист; може би най-ангажираният монотеист, познат някога на човечеството.

МАРКС И ДИАЛЕКТИКАТА

Маркс притежаваше малка част от интелектуалния капацитет на Хегел, чиято система е очертана само в най-груби черти.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

формата по-горе, но той се фокусира върху диалектическия процес като обяснение и оправдание за класовата война. Споделяйки уважението на Хегел към човека и организираната държава, Маркс се интересува особено от развитието на обществото в рамките на диалектическия процес. Виждайки обществото като инструмент за производство, а не като Хегел като инструмент за познание, той разглежда „работниците“ като единствената част от обществото, имаща право на уважение, и осъжда несъвършенството на общество, което дава власт и престиж на паразити и непроизводители.

Марксисткото „материалистическо тълкуване на историята“ се основава на диалектичката борба между класите на обществото с крайна цел усъвършенстване на безкласово общество, в което всички ще „работят“, т.е. всички ще бъдат ангажирани в процеса на производство. Въпреки че тази марксистка схема е далеч от възвишената универсална концепция на хегеловата философия, тя не може да не се съгласява със съчувствието на всички реалисти, които отхвърлят както идеализма, така и материализма като пълни философии на съществуването. Може да не споделяме марксистките предразсъдъци в полза на материалните производители и все пак да запазваме почетно място за търсещите Истината, независимо дали чрез изкуство, наука или религия, но ние се бунтуваме срещу господството на обществото от която и да е секционна класа, особено ако тази класа не допринася нито за познанието на Истината, нито за производството на Богатство.

РАЗГРАЖДАЩА СЕ ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Какъвто и да е нашият възглед за крайната истина на Хегеловата философия, не може да се отрече, че Хегеловата „Триада“ от теза, антитеза и синтез наистина формира фундаментален ритъм на съществуване както в природата, така и в обществото. От протона и електрона, които се комбинират, за да образуват атом, до мъжа и жената, които се комбинират, за да образуват семейство, се открива същата фундаментална триадна основа. В обществото същият закон е в сила в един непрекъснат динамичен процес, за който Маркс, без съмнение правилно, е смятал, че ще завърши в усъвършенствано безкласово общество. Нека проследим този процес през разгръщането на европейската цивилизация.

Съвременна Европа има своите далечни корени във влиянието на варварските орди върху Римската империя. Какъв по-съвършен пример за диалектическия процес може да се даде? Тезата за римската цивилизация, изкуствена, материалистическа и декадентска, беше оспорена от своята антитеза - германското варварство, естествено, идеалистично и мъжествено. Резултатът беше почти перфектен синтез, след ожесточена диалектическа борба на завоевания, реконкиста, поробване и вандализъм, когато феодалната система се издигна върху руините на Рим, водена от варварски водачи, които въпреки това все още носеха традиционните титли на Имперски Рим, *dux* (херцог), *comes* (граф), *imperator* (император) и т.н., управляващи над вилениците, но наскоро освободени от служба в римските вили.

Тази феодална система се основаваше изцяло на военната сила на защита с меч в замяна на военна служба на сюзерена. Съвсем естествено, в един диалектически процес (напълно игнориран от Маркс), военната сила провокира пълната си антитеза - духовната мощ. Властта на феодалния барон беше оспорена от властта на свещеника, а Средновековието ехтеше с великата борба между Църквата и Държавата; кулминацията на която беше съперничеството между Папата и Императора, завършило при Каноса с триумфа на Папството, и удивителния синтез на военна и духовна мощ в Кръстоносните походи.

Папското върховенство обаче, централизирано в Италия, станало непоносимо за провинциалното благородство, което в крайна сметка счупило властта на Рим по време на Реформацията и основало независимите държави в Европа, разрушавайки предишното единство на християнския свят. Друг синтез последвал, когато благородниците и духовенството се обединили в служба на абсолютната монархия. Няма голямо значение дали

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Това е постигнато чрез безмилостните методи на Хенри VIII или чрез финеса на Луи XIV, който прави кардинал свой водещ държавен министър: както в протестантските, така и в католическите страни синтезът на монархията слага край на диалектичната борба между светската и духовната власт.

Монархията обаче е била само щит и оправдание за привилегиите на произхода и на духовенството, онази аристократична привилегия, която Карл Маркс погрешно нарича „феодална“. Най-накрая навлизаме в краткия период от историята, който единствено интересува марксистите, периодът, когато материалистическите мотиви започват да доминират над идеалистичните и класовото господство започва да се усеща. Неизбежно обикновените хора негодували и се бунтували срещу аристократичните претенции, а Великото въстание, Френската революция, „лудата година“ от 1848 г., били просто инциденти в огромна диалектична борба, която завършила със свалянето на аристокрацията. И все пак безмилостната логика на синтеза само сложила край на една привилегия, за да започне друга, дори по-лоша от преди. Гордеещите се с портмонета бюргери заменили поземлената аристокрация. Привилегиата на произхода отстъпила място на привилегиата на богатството.

Аристокрацията отстъпи място на плутокрацията.

КАПИТАЛИЗЪМ

Така се появи капитализмът и новата диалектика на класовата война между привилегированите собственици на собственост и лишения от собственост пролетариат от работници и селяни, размахващи символичния си сѐрп и чук. Подобно на феодалния земевладелец, индустриалният капиталист разчиташе на чистата Мощ, за да запази позицията си, и подобно на феодалния земевладелец, той беше посрещнат от призив към правото от страна на своите работници, които се противопоставиха на негативната им съпротива срещу неговата позитивна сила. Профсъюзите обединиха работниците и развиха правото им на стачка и задържане на труда им като мощно защитно оръжие.

Организацията беше съществена част от тази операция и във всички страни на Западния свят се заформиха мащабни синдикални движения.

Индустриалните капиталисти отговориха, като изградиха свои собствени огромни тръстове и комбинати, които скоро се разшириха далеч отвъд националните граници в международни федерации, свързани от върховните капиталистически повелители на международните финанси. Междувременно работниците също разширяваха своите профсъюзи във все по-големи организации, търсейки международни връзки и в крайна сметка гледайки към Москва и Сталин за лидерство в световната революция. Така се развиха съперническите си организации на Международните финанси и Международния социализъм, подготвени за това, което марксистите наивно се надяваха да бъде последната битка за социалното хилядолетие. Странен паралел наистина с международната организация на феодална Европа под ръководството на император и папа за това, което милиони хора в онези дни си представяха, че ще бъде религиозно хилядолетие.

Защо това хилядолетие е било непоносимо задържано? Производствените възможности са били неимоверно разширени благодарение на научните изобретения и техническия напредък през последните години, но въпреки това жизненият стандарт на народните маси остава нисък, а социалните условия - плачевни.

Междувременно, по-голямата ефективност на производството просто предполага създаването на огромна армия от безработни. Как може да се обясни това? Защо социалната революция виси под огъня?

ПРИВИЛЕГИЯ НА ВЛАСТТА

Обяснението е, че организацията за власт носи със себе си корупция. Развитието на гигантски синдикални организации дава на лидерите на тези организации огромна власт.

След това те губят желание да рискуват организациите си в кулминацията на класовата война, за да създадат безкласова държава, в която подобни организации ще загубят основното си оправдание. Търговия

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Синдикалните шефове, командващи милиони хора, точно както монополните капиталисти, командващи милиони пари, имат личен интерес от поддържането на системата, която им дава голяма лична власт.

И така, имаме нов и корумпиран синтез. Финансисти и синдикални служители сключват примирие, а по-късно дори влизат в съюз, за да защитят системата, която е толкова полезна и за двамата. Първото предателство дойде, когато лидерът на синдикатите Бен Търнър се среща с международния еврейски финансист Алфред Монд (по-късно лорд Мелчет) и подписа прословутото споразумение Монд-Търнър, с което се отрече от оръжието за удар. Второто и по-сериозно предателство дойде по-скоро, когато шефовете на синдикализма и финансистите на световния капитализъм се обединиха, за да „защитават демокрацията“ и да „запазят свободата“. Интернационализмът, търсен първоначално като средство за разширена организация за класовата война, се превръща в самоцел, нещо, за което работниците трябва да са готови да жертват заплати, условия на труд и самия живот. Така идват молбите за Абисиния и Чехословакия, Китай и Испания, докато безработицата и мизерията се увеличават у дома.

Какво е всичко това, освен старата позната борба за запазване на привилегиите – този път привилегиата на властта. Такъв е унизителният завършек на марксистката класова война в Западния свят. Привилегиата на произхода отстъпи място на привилегиата на богатството: и двете сега се прекланят пред привилегиата на властта, притежавана от господарите на хората и на парите.

БЕЗКЛАСОВАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Диалектическият процес обаче не свършва дотук. Човек не може да вика „Стоп“ на историята, както и на течението. Тезата за монополните привилегии най-неизбежно провокира своята антитеза, а тази антитеза е масовото народно движение на всички класи, които страдат под финансова и синдикална тирания. Най-накрая се появява надеждата за истинска „безкласова“ държава, защото антитезата на „властта на шефовете“ е „безкласовата“ революция. Всички класови привилегии вече са ликвидирани. Само малцина мъже притежават властта, предоставена им от милиони работници или милиони акции, и днес упражняват тази власт, за да поддържат системата, която я позволява. Срещу тези хора се надига вълната на Безкласовата революция.

Едва ли е изненадващо, че тази нова революционна сила приема национална форма. Само патриотизмът винаги е бил чувството, което е обединявало всички класи на обществото в общи действия. Затова именно към патриотизма се обръщат всички класи, за да се освободят от тиранията, упражнявана или от самите чужденци (в по-голямата си част евреи), или от хора, привързани към интернационалния мироглед.

Така фашизмът играе своята роля в диалектическото развитие на обществото. Революционното движение на XX век е също толкова истинска част от историческия процес, колкото винаги е било демократичното движение на XVIII или пролетарското движение на XIX. Възщност следващият синтез вече се усеща. Безотговорното упражняване на властта е предизвикало народен бунт. Може да се очаква, че този бунт ще приеме анархична форма на възмутено отричане на личната власт. И все пак, в отговор на неизбежния закон за синтеза, народният бунт се хваща за властта като единствено средство за побеждаване на тиранията. Принципът на фашизма е отговорното упражняване на властта от народния национален лидер, на когото народа е поверило правомощието да действа от негово име. Безотговорната власт, оспорена от националния бунт, създава истинския синтез на националната власт, отговорна за използването на нейната власт към нацията.

КРАЙ НА БОРБАТА?

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Остава само да обсъдим дали Безкласовата революция на фашизма слага край на социалния процес и усъвършенства безкласовата държава. Това до голяма степен трябва да остане въпрос за бъдещето. Може да се надяваме, че диалектиката сега може да премине отвъд нацията към усъвършенстване на световния ред или да се издигне над политическата до културната сфера. Във всеки случай би изглеждало логично да се очаква, че безкласовата революция има много по-голям шанс да създаде безкласова държава, отколкото умишлена класова революция като комунизма, която е създала държава в Съветска Русия, все още яростно загрижена за класовото съперничество и бързо създаваща своя собствена бюрократична тирания на силно прочистено комунистическо малцинство.

Показателно е също, че всяка фашистка държава е била силно загрижена за установяването на органична структура на обществото и подчиняването на всички изкуствени класови различия на националната служба. Това със сигурност би показало, че Безкласовата революция води до основаването на Безкласовата държава и по този начин до края на борбата за класови привилегии, която Маркс осъжда. Възможно е Националната революция да постигне това, което Международната революция на марксизма не е успяла да установи.

Във всеки случай никой фашист не търси юдейско „хилядолетие“, в което борбата ще спре и ще настъпи стагнация. Достатъчно ни е, че трябва да се справим със злините на нашето време и да участваме в историческия процес, който все пак ще донесе прераждане на една епоха, потънала в мръсен материализъм. Класовата борба е симптом на материален егоизъм. Средновековна Европа е познавала други цели и по-висши идеали. Нека сложим край на класовата борба, за да може западният човек да обърне погледа си към по-благородни неща. Приветстваме тези бъдещи борби, тези по-големи конфликти, които тепърва предстоят.

„Обезнаследените от почвата“

от Франсис Макевой

Т Ето толкова много от нас, които, подобно на вас, селяните на Великобритания, сме родени и израснали в откритата местност и които, преди да бъдат подтикнати от пагубната тирания на съвременния капитализъм да търсят препитание в стерилните градове, познавахме радостта от събуждането всяка сутрин на чист въздух с песента на птиците или гласа на вятъра в дърветата, с блясъка на слънцето, жилието на сланата или мекото тропотане на дъжд по тревата. Обичахме природата във всичките ѝ настроения и във всичките ѝ сезони, защото бяхме част от нея. Живеехме живот с най-голяма простота и следователно с най-дълбоко удовлетворение. Най-добрият от всички Божии дарове за човечеството, твърдо здраве и душевен мир, бяха наши, защото не нарушавахме никакви закони, човешки или божествени. Искрахме толкова малко от живота - само да работим за скромно възнаграждение и по този начин да спечелим достатъчно, за да живеем на земята на нашите бащи.

Но черните дни настъпиха и върху земеделските земи. Бяхме унищожени от системата, която натика британците в офиси и фабрики и оставя земеделието на чужденците. Британски произведени продукти срещу вносни хранителни продукти.

Без значение колко подобна система вреди на хората, физически, интелектуално, морално или ги излага на опасност от глад по време на война, това е „изгодно предложение“ – за някои.

И така стигнахме до големите градове, до икономическо робство. Станахме чиновници, фабрични работници, продавачи във вериги магазини, загубихме тена на лицата си и водехме тревожния бездушен живот на наемен роб. Казваха ни, че трябва да бъдем благодарни и, ако е необходимо, да се борим за благословиите, които ни е дала демокрацията. Демокрация, която въплъщава алчността, материализма, тривиалността и търговската експлоатация на всяка човешка нужда и инстинкт. Затъпяване на човечеството, непознато досега в историята извън Съветска Русия. Да живее „малкият човек“, стандартизиран като масово произвеждан автомобил, роякът от „Бабити“ от сервизните апартаменти и предградията, пропагандиран, експлоатиран и брутален в „тази наша Англия“!

Вярно е, че не всички са напуснали земята, но докога още може изпитаният остатък да продължава борбата срещу икономически ред, който е по същество враждебен, който води гражданска война между фабриката и фермата? Йомени, селяни на Англия, нашата земя е роб на експортния капитализъм, който поставя целия си акцент върху градовете, индустриализирайки се и урбанизирайки се.

Какво може да ви предложи това, освен временни палиативни средства, за да успокоите негодуванието на намаляващия ви брой и да спечелите почитта на заблудените си гласове? Казаха ви, че нещо ще бъде направено за вас; уверение, вероятно със същата стойност, както лозунга „домове, достойни за герои“ с презряна памет. Когато докажете неговата безполезност, тогава, в името на вашата британска мъжественост и традиции, нека това бъде за последен път. Британският съюз има политика, която ще спаси вас и Великобритания и ще даде възможност на всички, които го желаят, а те ще бъдат легиони, да се върнат в земята на бащите си. Несъмнено сте чули и чели много неща, които ни дискредитират, но никога ли не сте се замисляли, че може да има причина за това – че може да оспорваме интереси, които не са нито ваши, нито наши, нито тези на масата от хора? Мислите ли, че цялата тази кампания за очерняване е толкова безкористна? Ще ви казват ли повече какво може или не може да ви хареса, ще ограничават ли политическите ви мнения волно или неволно до празни приказки на „Старите банди“? Преценете сами нашата политика, тъй като тя ви засяга, без никакви вероломни подкани от евтината преса.

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

Ще откриете, че ние сме пламенни националисти, изцяло отдадени на благосъстоянието на британската земя. Промислеността също ще просперира, защото ще бъде подпомогната от парите, които сега финансират чужденците, но не за сметка на селското стопанство. Ще има справедлив и здравословен баланс, вместо днешната едностранчива антисоциална икономика.

Ние, изгнаниците от провинцията, обичаме почвата толкова, колкото и всеки от вас. Невярно е да се твърди, че ние целят тирания. Не бихме могли, дори и да желаем, да тиранираме народа на Великобритания.

Смъртта на селото предвещава смъртта на нацията, защото от почвата извира целият живот, физически и духовен. Вие, които инстинктивно разбирате тези истини, трябва да знаете, че ние, които ги изобразяваме на знамената си, не сме заблудени.

Корпоративна икономика от А. Рейвън Томсън

А ГОЛЯМ проблем е създаден за съвременния свят от колапса на настоящата икономическа система. Вече не можем да толерираме система, която осъжда повечето от нас на бедност сред най-голямото изобилие, което човечеството някога е познавало, която лишава милиони хора от правото да си изкарват прехраната и приближава все повече опасността от война в международната борба за свиване на световните пазари. Каква е причината за този всеобщ срив? Къде сгрешихме?

Преди да можем напълно да оценим причината за проблема, трябва да разгледаме тройната природа на организираното общество, както следва: —

- Централно правителство, натоварено с правомощия да планира и ръководи националния живот.
- Редица социални групи с различни цели и интереси.
- Маса от хора, надарени със способности за инициатива и предприемчивост.

Класическата икономическа теория на деветнадесети век се е занимавала почти изцяло с третия и най-слабо организиран аспект на обществото, негодувайки срещу намесата на държавата или групата в икономическите дела. В по-ранни времена на сравнителна оскъдност може би е имало известно основание за това мнение, тъй като инициативата и предприемчивостта на индивида са били от жизненоважно значение за развитието на скрити производствени сили и напредъка на техническите изобретения. Очевидно е, че индивидът би развил своите инициативни и предприемчиви сили по най-добър начин, ако му се предостави възможно най-голяма степен на икономическа свобода, и точно това са изисквали икономистите от Манчестърската школа, когато са се застъпвали за „laissez-faire“ и свободната търговия.

Каквито и да са предимствата на икономическата свобода при решаването на проблема с недостига, тя се е превърнала в позитивна заплаха за социалното благосъстояние в настъпващата епоха на изобилие. Няма нужда да осъждаме класическата икономическа теория като такава, но трябва да осъзнаем, че не може да има абсолютни „законови“ на икономиката, независими от социалната организация. Без съмнение индивидуалистичната система е била много необходима в епоха на недостиг и трябва да благодарим на Манчестърската школа за решаването на проблема с производството, но сега е дошло времето за нова икономическа система, отговаряща на нуждите на новата епоха. Индивидуалното предприемачество, насърчавано от пълната свобода на експлоатация, е сложило край на недостига, но е напълно неспособно да разпредели създаденото от него изобилие сред хората като цяло. Производството по своята същност е индивидуален или най-много групов процес: разпределението, от друга страна, се основава на нуждите на цялата общност и очевидно не може да успее без голяма степен на съзнателно социално планиране.

СОЦИАЛИЗЪМ И КЛАСОВАТА ВОЙНА

Тъй като индивидуализмът вече е отминал периода си на полезност и се е превърнал в реална опасност за икономическия прогрес, е дошло време фокусът на икономическия интерес да се насочи към социалната група, ако не и към нацията като цяло. Досега онези, които най-енергично са атакували настоящата система и са възприели колективни термини като „социалистически“ или „комунистически“, никога не са го правили истински...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

издигнати над груповите съображения. Въпреки високопарното им твърдение за „национализиране“ на средствата за производство, самата основа на социалистическата и комунистическата привлекателност се крие в преувеличаването на класовата диференциация и настояването за „класова война“. Очевидно е, че подобна класово съзнателна доктрина принадлежи към сферата на социалната група и не успява да доведе до никакво оценяване на цялата общност като жива органична единица. Всъщност акцентът, който социалистът поставя върху интернационализма, и отричането на патриотизма му потвърждават неспособността му да схване пълните последици от социалната организация, която би трябвало да се издигне далеч над класовите съображения до осъществяване на национална цел. Крайната „*reductio ad absurdum*“ се достига, когато съветският режим в Русия твърди, че това е „диктатура на пролетариата“, защото това би означавало постоянно и съзнателно господство на група над националния живот.

Всъщност класовата война се превръща в чист абсурд в епохата на изобилие, защото каква цел може да има в борбата между класите, когато има изобилие за всички? Класовата война не е нищо повече или по-малко от зловещ остатък от епохата на оскъдицата, който е в състояние да продължи и в настоящата епоха само поради неефективността на сегашната ни икономическа система. Решете проблема с разпределението и класовата война ще приключи. Във всеки случай разделянето на обществото на враждуващи класи е до голяма степен изкуствено изобретение на Карл Маркс, защото разграничаването на притежаващите и експлоатираните класи става все по-трудно, тъй като съвременният живот става все по-сложен. Карл Маркс нямал представа за големите акционерни дружества, които разпределят собствеността върху огромен брой хора, които обикновено си изкарват прехраната в индустрията; нито пък е предвиждал големия брой организатори и инженери, експерти и техници, които ще се окажат посредници между работодателите и работниците чрез развитието на съвременната индустрия.

Дори и да приемем разделението на обществото на работодатели и работници, това не означава непременно, че техните интереси са противоположни. Вярно е, че както работодателите, така и работниците се смятат за противостоящи армии с противоречиви интереси, но това произтича от неспособността да се разбере ползата от колективната организация и за двете страни. В случая с всяко отделно бизнес предприятие е очевидно, че интересите на работодателя и работниците са противоположни и че ако работниците изискват твърде високи заплати, няма да остане печалба за работодателя, докато ако работодателят може да намали заплатите, той ще се радва на по-висока печалба. От това обаче не следва, че работодателите и работниците като цяло могат следователно да облагодетелстват собствената си класа за сметка на другата. Всъщност в епоха на изобилие, каквато е сега, интересите на работниците и работодателите вървят ръка за ръка. Очевидно е, че съвременната индустрия има нужда от големи и разширяващи се пазари. Опитът да се намерят такива в илюзорната международна търговия се провали ужасно през последните години, в резултат на което сега индустриалците се насочват все повече към вътрешния пазар. Очевидно е обаче, че покупателната способност на вътрешния пазар ще се определя до голяма степен от нивата на заплатите, така че всъщност е станало в интерес на работодателя работниците да получават по-високи заплати, за да могат да купуват продуктите на съвременната индустрия. Със сигурност социалистическите работници няма да разширят вярата си в класовата борба до степен да откажат по-високи заплати, защото това ще е от полза за работодателите!

КОРПОРАТИВНАТА КОНЦЕПЦИЯ

Виждаме тогава, че настоящата икономическа система се е провалила, защото е поставяла твърде голям акцент върху интересите на индивида, но че социалистическата и комунистическата доктрина са също толкова виновни, защото възвеличават социалната група за сметка на общността като цяло. Фашизмът се обръща към третата алтернатива и настоява да третира общността като единна организирана корпоративна държава, контролирана и планирана от централно правителство, овластено с достатъчно *****ebook converter DEMO Watermarks*****

власт над индивида и групата, за да се защити общото благосъстояние на цялото и да се постигне националната цел. Това е корпоративната концепция за нацията като организъм от по-висш ред, но по същество подобен на човешкото тяло, чиито органи и функции служат на колективна цел.

Това е основната основа на организацията на фашисткия режим в Италия, която регулира отношенията между италианските работодатели и работници по линия на общ интерес, съгласно правилата на известната Харта на труда.

Такава система, основана на изцяло нова концепция за икономическа цел, ще изисква също толкова нова наука за икономическо приспособяване към социалните нужди. Вярвам, че тази нова икономическа наука ще бъде разработена в тази страна, която толкова дълго време е била търговският център на света. Би било ненужно да се игнорира фактът, че както Италия, така и Германия, първите страни, приели фашистка политическа конституция, са имали най-големи трудности при развитието на икономическата страна на своя режим, въпреки че и двете са реагирали много по-добре от демократичните страни на напрежението на световната депресия. Трябва да помним, че въпреки че демокрацията и либералните принципи са дошли първо във Франция и на континента, именно във Великобритания икономическите последици от либерализма са били разработени от Манчестърската школа на индивидуалистите. Тъй като именно Великобритания е дала на света тази опасна, почти катастрофална икономическа теория, очевидно е задължение на Великобритания да приложи новите принципи на фашизма в икономическата сфера и да създаде търговската структура на бъдещето, която ще замени дискредитираните останки от либералната свободна търговия.

КОРПОРАТИВНИ ПРИНЦИПИ

Не може да бъде част от настоящата дискусия да се полагат основите на подобна наука, но някои принципи на корпоративната икономика веднага се натъкват на противоречие със съвременния индивидуализъм. На мястото на „икономическия човек“, чието лично егоизъм е било съществената основа на старата школа, ще имаме „икономическата общност“, за която индивидът ще се ангажира с патриотична служба. На мястото на класи хора, обединяващи се, за да защитават общите си „интереси“, ще имаме професионални групи, обединяващи се във функционална служба на общността като цяло. На мястото на конкуренцията между индивидите, борещи се за препитание, всеки срещу всички и дяволът взима най-задния, ще имаме сътрудничество на индивидите за тяхна обща полза.

Как ще бъдат приложени тези принципи? Преди всичко, несъмнено чрез упражняване на власт. Дисциплина и контрол трябва да бъдат въведени в хаоса на настоящите икономически дела. Ужасите на настоящата система, които подхранват огньовете на класовата война и дават основание на социалистическия агитатор за атаката му срещу „капитализма“, произтичат до голяма степен от прекомерното упражняване на икономическа власт от страна на влиятелния индивид, който е натрупал достатъчно имущество или капитал, за да упражнява значително влияние върху търговските дела и по този начин да прокарва интересите си чрез нечестни методи. При фашизма на никой индивид няма да бъде позволено да използва собствеността си в този смисъл като средство за упражняване на власт в своя полза. „Властта“ е монополът на правителството.

Ето пълния отговор на социалиста, който иска премахване на частния капитал и национализация на средствата за производство. Вярно е, че частният капиталист в миналото е злоупотребявал с контрола си върху капитала, за да прокарва собствените си интереси, но това не оправдава премахването на частната собственост, а по-скоро контрола върху нейното използване, за да се предотвратят антисоциални действия. Истината е, че социалистът не е нищо повече от недоволен буржоа, който завижда на капиталиста за богатството и властта му. По подразбиране той приема буржоазния принцип, че собственикът може да прави каквото си поиска.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Той обича със своите и следователно не може да намери алтернатива на капиталистическата експлоатация освен масовата конфискация, която затрупва добрия капиталист с лошия. Фашизмът признава, че капиталът и парите са дарили на индивидите власт, с която те са злоупотребявали в миналото, и изисква от електората достатъчна власт и средства за действие, за да се справи с най-могъщите лични интереси в земята. Както Осуалд Мосли го е казал съвсем ясно: „При капитализма капиталът използва нацията за свои собствени цели: При фашизма нацията използва капитала за свои собствени цели.“

Очевидно е невъзможно правителството, колкото и мощно и ефикасно да е, да се опитва да извършва детайлно планиране на икономическите дела на цялата нация. Това би било отричане на всяка груповая организация, която е съществена част от здравословния политически организъм, и би имало тенденция да увековечи и изостри настоящата заплаха от бюрокрация, която бързо социализира тази страна. Социалистите и консерваторите се съревновават в увеличаването на властта и влиянието на Уайтхол, който бързо се превръща в „Новия деспотизъм“, предсказан от лорд-председателя Хюарт. При фашизма голяма част от този бюрократичен контрол ще бъде прехвърлен отново по нови линии на функционална организация към корпорации, контролиращи основните индустрии и групи индустрии в страната. Корпорациите на земеделието, рибарството, транспорта, минното дело и медицината ще заемат мястото на министерствата в Уайтхол и ще бъдат екипирани от хора, които са се издигнали в своята индустрия и професия и ще бъдат много по-подходящи да я контролират от всеки постоянен държавен служител. Тези нови институции на индустриално самоуправление ще заменят местното самоуправление, което бързо остарява пред лицето на бързината на съвременните комуникации и по-широкото планиране на обществените услуги. По този начин груповата организация ще се трансформира от по-твърдата структурна основа на миналото към по-гъвкавата функционална основа на бъдещето.

На корпорациите ще бъде предоставена много голяма степен на самоуправление за уреждане на всички вътрешни въпроси, отнасящи се до индустриите, които те контролират, а работодатели, работници и потребители ще бъдат представени в съвета на корпорацията. Работодателите ще бъдат представени чрез федерацията на работодателите, а работниците чрез своя профсъюз, докато правителството ще назначи представители на потребителите, които да следят интересите на широката общественост и тези на други корпорации, които са особено заинтересовани от продукта. Корпорацията ще бъде задължена да определи стандарти за заплати и условия на труд за индустрията между работодатели и работници, както и цени и условия на конкуренция между работодатели и потребители. Всички сключени споразумения ще бъдат правно обвързващи за цялата индустрия и всеки работодател или работник, който наруши това, което по същество е устав на корпорацията, ще бъде виновен за нарушение, за което може да бъде изправен пред съд. Всъщност от федерацията на работодателите и профсъюза ще се очаква да поддържат дисциплина сред своите членове, които ще съставляват 100% от въпросната индустрия. С такива адекватни средства за арбитраж, стачката и локаутът, разбира се, ще бъдат забранени, но работодателите, работниците или потребителите могат да се обърнат към министъра на корпорациите, заседаващ в съвет с представители на всички индустриални корпорации, за справедливо решение, съобразено с общата индустриална практика и националното благосъстояние. Ще се види, че чрез това децентрализиране на властта и самоуправлението на корпорациите, централният законодателен орган ще бъде освободен от голяма част от подробното законодателство, което понастоящем възпрепятства работата на парламента.

ИЗПОЛЗВАНЕ НА КОРПОРАТИВНА ОРГАНИЗАЦИЯ

Досега новата икономика може да изглежда интересна нова концепция, но със съмнителна практичност
*****ebook converter DEMO Watermarks*****

стойност, за да компенсира значителната им сложност. Такава система обаче не е замислена просто като интелектуално упражнение, а има огромни предимства точно там, където настоящата система е особено слаба. Например, нека вземем най-лошия проблем от всички - бедността сред изобилието, произтичаща от това, което консерваторите наричаха „свръхпроизводство“, но което може да се опише много по-добре като „недостатъчно потребление“. Очевидно този дефект в настоящата система може да бъде коригиран само чрез постигане на много по-висок стандарт на живот, когато хората са в състояние да консумират огромното производство на съвременната наука и техника. За съжаление, индивидуалистичната система намалява покупателната способност или под формата на заплати, или на печалби по време на период на изобилие, поради интензивната конкуренция за продажба на стоки на вече претоварен пазар, което принуждава производителите да понижават цените в безмилостен опит да завземат пазара. При фашизма обаче цените и условията на конкуренция ще бъдат контролирани и на никой производител няма да бъде позволено да напъва работниците си срещу разпоредбите на своята корпорация, за да открадне преднина пред конкурентите си. По този начин не само ще се спре спадът в покупателната способност, но и цялата система на заплатите може да бъде трайно повишена чрез съгласувани действия в цялата област на индустрията. Очевидно подобни действия са напълно разумни и са били застъпвани от няколко общественици през последните години, но за съжаление не могат да бъдат осъществени при сегашната индивидуалистична система, защото ако който и да е работодател е достатъчно глупав да се опита да повиши заплатите на работниците си в името на националното възстановяване, той скоро ще намери множество непатриотични конкуренти, които ще намалят своите и ще го изгонят от пазара. Само под дисциплината и контрола на организирания фашистки режим подобна политика може да бъде осъществена с успех.

По същия начин може да се излекува и голямата напасть на безработицата, защото е очевидно, че тя е единствено резултат от пълната липса на организация в сегашната ни национална икономика. Във всеки един момент в тази страна трябва да има определено количество работа, изчислено в човечески часове, което трябва да бъде извършено, и определен брой работници, желаещи и нетърпеливи да извършат тази работа. Работата със сигурност може да се разпредели върху общия брой работници чрез преразпределение на работното време, както се прави в момента в Италия, където се въвежда 40-часова работна седмица. Всъщност фашисткото правителство в тази страна би предпочело да търси по-благоприятно решение, насочено към повишаване на жизнения стандарт на хората, отколкото към съкращаване на работното време, но във всеки случай проблемът с безработицата става напълно и трайно разрешим в организацията на планова корпоративна държава.

ФУНКЦИЯТА НА ФИНАНСИТЕ

Един от основните недостатъци на настоящата система е нейният неуспех да внуши на различните професии и занимания в обществото чувство за тяхната функционална цел да служат на цялото. Това доведе до най-лошите резултати в сферата на финансите, където паричната власт е била позорно експлоатирана от банкери и финансисти за тяхна собствена изгода. Всъщност не е преувеличено да се каже, че тази страна, подобно на много други, е доминирана от диктатура на висшите финанси, която е много по-заинтересована от доходоносните печалби на чуждестранния пазар на облигации, отколкото от благосъстоянието на британския народ. Първата и най-неотложна задача на фашисткото правителство ще бъде да разруши тази настояща диктатура на международните финанси и да я замени с авторитетен режим, овластен от нацията да налага функционална и социална цел дори на най-мощните интереси в страната.

Функцията на парите, която твърде често се забравя в днешно време, е да улесняват обмена на стоки и услуги. Фактът, че ни е толкова трудно да обменяме стоките си *****ebook converter DEMO Watermarks*****

и услугите днес е ясен индикатор за провала на финансите да изпълнят основното си задължение към обществото. Колкото и умели и изобретателни да са нашите техници и изобретатели, стандартът на живот на хората не може да се повиши на по-високо ниво, освен ако в обращение не се пуснат достатъчно валута и други средства за размяна. В противен случай единственият резултат от изобретяването и рационализирането на индустрията ще бъде да се изхвърлят все повече хора от работа. В момента страдаме от много сериозно ограничение на парите, което се прилага от банките в преследване на политиката им на дефлация. Причината за тази политика е двойна. Първо, има известен вроден консерватизъм, който все още се придържа към златния стандарт на валутата като последен остатък от епохата на бартера.

Второ, финансистите осъзнават, че ограничението в количеството на артикула, с който търгуват, го прави по-ценен, а самите те – по-могъщи. Поради тези две причини количеството пари в обращение не е съобразено, както би трябвало, с обема на потенциалното производство в страната, а е ограничено до част от запасите от определен благороден метал, злато, в трезорите на Централната банка. Очевидно е, че наличните запаси от този метал са напълно без значение за проблема с разпределението, който финансите трябва да решат, и всъщност количеството злато в целия свят е жалко недостатъчно, за да финансира огромните производствени мощности на съвременната индустрия. И все пак, вместо да разширяват валутата и кредита, за да отговорят на нуждите на индустриалното развитие, нашите финансови господари се стремят да се върнат към златния стандарт, като ограничават производството до границите, определени от световните запаси от злато. Без съмнение по този начин международните финансиста поддържат и разширяват контрола си върху световните дела, но само за сметка на осъждането на по-голямата част от света на бедност сред избобелието.

Фашисткото правителство ще настоява за обръщане на това неестествено господство на финансите над индустрията. Трябва да се изясни напълно, че финансите имат функция да обслужват индустрията и по никакъв начин не са подходящи за онова управление на индустрията, което са узурпирали. Не само че трябва да се сложи край на насърчаването на чуждестранното производство в конкуренция с нашето собствено чрез чуждестранните емисии на Лондонското Сити, но и нашите финансиста и банкери трябва да бъдат принудени да се изправят пред проблема с разпределението, който толкова последователно са пренебрегвали в миналото. Вече посочихме, че бъдещето на нашата търговия е във възраждането на вътрешния пазар и финансите сега трябва да насочат вниманието си към средства за постигане на това възраждане чрез повишаване на покупателната способност на хората.

Това е свързано с огромен и революционен разрыв с всички най-свещени традиции на банковото дело, защото основната характеристика на проблема е, че той е свързан с финансирането на потреблението. Досега банкерите са ограничавали операциите си изцяло до финансиране на производството в търговската сфера, тъй като бизнесът с разсрочено плащане всъщност не финансира потреблението, а просто ипотекира бъдеща покупателна способност в името на незабавните продажби.

Трябва да намерим някакъв метод за финансиране на по-висок мащаб на заплатите и надниците, за да освободим производствените сили. В момента, разбира се, в индивидуалистична система, ангажирана с интензивна конкуренция, всяка подобна процедура е невъзможна и всеки работодател, който отиде в банката си и поиска овърдрафт, за да плаща по-високи заплати, би бил с право осъден като лунатик, защото не би могъл да даде никаква гаранция, че конкурентите му ще направят същото или няма да намалят заплатите си, за да откраднат пазара от него. Лорд Бийвърбрук, който често се е застъпвал за по-високи ставки на заплатите, никога не е успял да преодолее тази съществена трудност.

Корпоративната икономика обаче предлага незабавно решение, точно заради целта на Корпорациите са задължени да контролират и регулират заплатите и условията на труд, така че ако фашистката Ако правителството предприеме политика на по-високи заплати, няма да има и въпрос за непатриотични или контролирани от чужденци фирми, които се държат настрана, за да се възползват от конкурентите си; всичко ще бъде

принудени да се съобразяват със същите стандарти. Ако работодателят отиде в банката си и поиска овърдрафт, за да изпълни своята част от програмата, банкерът няма да има затруднения да му угоди, защото ще знае, че повишената покупателна способност на цялата общност ще доведе до увеличени поръчки и по-голям просперитет за конкретната фирма, с която той прави бизнес. По този начин фашизмът ще повиши жизнения стандарт на хората и ще пусне в обращение по-голям обем валута и кредит, който е необходим за финансиране на увеличената производителна сила на индустрията.

Очевидно е, че тази политика на парична експанзия трябва да включва пълен разрыв със златния стандарт и по-консервативните критици може да се опасяват за стабилността на валутата в резултат на това. Фашизмът обаче посочва, че парите всъщност са претенция за стоки и услуги и че никой човек с нормалния си разум не отива в банка и не изисква златни ключета за своите банкноти: той е напълно удовлетворен, ако може да обмени парите си за стоките и услугите, от които се нуждае. Очевидно е, че в момента в тази страна има изобилие от стоки и услуги: складове, пълни със стоки, и над два милиона наши сънародници, мъже и жени, предлагат услугите си напразно. Докато не емитираме банкноти, които не са покрити от наличните стоки и услуги, не може да има опасност от инфлация; така че фашизмът ще основава валутата върху широката основа на всички производствени ресурси на нацията, вместо върху тясната несигурна основа от злато в Банката на Англия.

АВТАРХИЯ НА ИМПЕРИЯТА

Единствената основателна критика към тази политика на корпоративна организация на индустрията, която повишава жизнения стандарт на целия народ, се състои в аргумента, че тази страна зависи до голяма степен от външната си търговия и следователно не може да си позволи по-висок жизнен стандарт от конкурентите си на световните пазари. Този аргумент всъщност може да бъде опроверган, като се позова на примера на Хенри Форд, който произведе най-евтиния автомобил в света, като същевременно плащаше най-високите заплати. Той успя да направи това благодарение на огромния вътрешен пазар в Америка, който му позволи да въведе методи за масово производство и да се конкурира благоприятно на пазарите на страни с много по-нисък жизнен стандарт. Всъщност ние губим пазарите си в чужбина не защото стоките ни са по-скъпи от тези на конкурентите ни, а защото тези пазари са затворени за нас от непреодолими тарифни бариери, зад които бързо се развиват местните индустрии. Колкото и евтини да са нашите стоки, не можем да очакваме други страни да съспят собствените си индустрии и да оставят без работа собствените си хора, за да ги купят. Във всеки случай, ориенталските народи, като японците, могат да ни надминат безнадеждно, когато се вземе предвид въпросът за заплатите.

Износната търговия в никакъв случай не е от съществено значение за благосъстоянието на една страна, тъй като предполага изпращане на стоки извън страната за консумация от чужденци, вместо да се задържат у дома, за да се повиши жизненият стандарт на местното население. Само финансовите магнати на Лондонското Сити могат да се възползват в дългосрочен план от излишък на износ, тъй като именно на базата на този излишък те отпускат големи чуждестранни заеми, от които теглят такива щедри комисионни. Износът е оправдан само за плащане на основния внос, а вносът на тази страна би могъл да бъде значително намален чрез изключване на всички вносни стоки, които можем да произвеждаме у дома. Скандален факт е, че в тази страна се внасят големи количества промишлени изделия, които биха могли да се произвеждат напълно тук, и няма извинение за пренебрегването на местното земеделие само защото ресурсите ни не са достатъчни, за да изхраним цялото си население; трябва да произвеждаме поне максимума от местната продукция, преди да преминем към *****ebook converter DEMO Watermarks*****

в чужбина за останалата част.

Дори след като сме произвели максималното разнообразие от стоки в тази страна, би било ненужно да отричаме, че не можем да се направим напълно самодостатъчни, но от друга страна, има много малко продукти, от които се нуждаем, които не могат да бъдат намерени някъде в Британската империя.

Фашизмът не е тясна политика на Малката Англия, а има грандиозен имперски план за автархично развитие, който да предложи на Империята като цяло. На владенията ще бъде предложен много по-голям дял от разрастващия се вътрешен пазар, отколкото беше предложен в Отава, тъй като чуждестранната конкуренция ще бъде напълно изключена. Няма никакво съмнение, че Империята като цяло ще бъде напълно склонна да сътрудничи в такава икономическа система, която ще формира напълно самодостатъчна империя, изолирана от последиците на световните кризи и световните депресии, и ще има възможност да изгради по-висок стандарт на живот от познатия досега.

Накрая, трябва да си представим корпоративните принципи на фашизма, приложени към международната търговия. На вносителя вече няма да е позволено да купува на всеки пазар, който сметне за подходящ, а ще бъде задължен да работи чрез Борд за външна търговия, който ще използва покупателната способност на нацията като средство за спечелване на експортни пазари. От самото начало фашизмът ще възприеме политиката, че Великобритания купува от тези, които купуват от Великобритания, и ако някоя чужда държава желае да ни продаде стоки, които ни липсват, тя ще бъде задължена да приеме нашите стоки в замяна. Тъй като други страни възприемат подобни методи, в крайна сметка ще стигнем до обща система за организиран бартер от държава в държава, която е единственото практически средство за планирана международна търговия, свободна от машинациите на международните финанси и облигациите на международното лихварство.

КОРПОРАТИВЕН СВЕТОВЕН РЕД

Не бива да се приема, че фашизмът е изцяло егоцентричен в национален смисъл. Разбира се, съществена характеристика на фашистката философия е да се постави собствената страна на първо място, но би било прибрзано да се предположи поради това, че фашизмът предполага национално съперничество и може да доведе до война по икономически причини. Напротив, много сериозна опасност от настоящата система е, че все по-нарастващата борба за световните пазари може да доведе до война. Всъщност в Далечния изток вече са се водили войни за пазари и само с мъка европейските сили са избегнали да бъдат въвлечени в борбата. Всъщност корпоративната система на икономическо планиране ще сведе до минимум опасността от война, защото ще постави икономическите причини за войната под съзнателен човешки контрол. Вече няма да става въпрос за това всяка страна да изхвърля максимален износ върху съседите си, а за авторитетни правителства с пълен корпоративен контрол върху националните си икономически дела, които се срещат, за да споделят и обменят основните суровини, необходими за тяхното индустриално развитие. Тъй като няма недостиг на тези суровини и тъй като всъщност производството им е драстично ограничено, за да се предотврати наводняването на пазара, не би трябвало да има никакви затруднения при постигането на приятелско решение на този сравнително прост проблем, след като народите се откажат от нелепата идея, че могат да се облагодетелстват, като се съсипват взаимно.

Съперничество със сигурност ще има в света на бъдещето, но съперничество в постиженията, а не в конкуренцията. Само по линия на корпоративната организация на обществото и икономическия живот можем да постигнем мир и просперитет в един подреден свят. Нека да изиграем своята роля, като подредим собствените си национални дела и насърчим другите нации да направят същото.

Нацисткото движение в перспектива от Джеймс Дренън

Т Италианските фашисти никога не са се опитвали да дадат огромния расов фон на италианския национализъм, който хер Хитлер е създал като интелектуално вдъхновение на „Третия райх“. Ако някой народ е имал изкушението да основава съвременната си политика на твърденията на миналата история, това може би са били господарите на Рим, но синьор Мусолини изглежда се стреми към крайно паневропейско обединение, основано на концепциите за фашизма, а не към буквално възраждане на римската териториална слава. Хер Хитлер, от друга страна, е разработил идеал за германска (или арийска) расова изключителност, който има дълбоки корени в германската история. Тази германска концепция обаче, ако бъде правилно разбрана, по никакъв начин не бива да противоречи на италианското разбиране за фашизма като кредо, предопределено да формира духовната основа на възраждането на Запада. Нито пък бива да противоречи на възвишената концепция за Британската империя, която вдъхновява фашизма във Великобритания, защото в никакъв случай не възниква сблъсък на интереси. Напротив, всички разнообразни приноси към теорията за световния фашизъм могат да бъдат по-скоро допълващи се, отколкото разрушителни.

За да се разбере възприемането от нацистите на расовата интерпретация на историята, формулирана за първи път през миналия век от негермански писатели като французина Гобино и англичанина Хюстън Стюарт Чембърлейн и адаптирана от нацистките лидери като основа на революционен идеал, приет от германските маси, и като движеща сила на настоящата държавна политика на Германския райх, е необходимо да се разгледат определени условия и тенденции в германската история през целия период от последните хиляда години. Само чрез такова проучване можем да стигнем до основите на вярванията на съвременния германски народ и да разберем посоката, в която господарите на Германия вероятно ще водят народ, всеотдайно убеден във валидността на своите вярвания.

Именно германските племена през осми век наистина наследяват имперските представи на древен Рим. Империята на Карл Велики – наричан Император на Запада – е етнически по-скоро немска, отколкото френска, и едва след смъртта му франко-голистките елементи започват да се разграничават от германците, когато наследниците на различните части от неговите владения полагат клетва, съответно на френски и немски диалекти. Чак до тринадесети век императорите Хоенщауфен продължават да считат цяла Италия и голяма част от днешна Франция за провинции на Германската империя. Струва си да се отбележи, че макар по това време Германия почти да се е простирила на изток от Елба, Нидерландия, Бургундия и части от Савой и Франш-Конте са били в различна степен и по различно време включени в имперските владения.

Един от недостатъците на преподаването на история в тази страна е, че рядко ни е възможно да видим собствената си история в перспектива и във връзка с тази на останалата част от Европа. В продължение на четирите века между възкачването на Луи Немски през 825 г. и смъртта на Фридрих II през 1250 г. – приблизително периодът в нашата собствена история между царуването на Алфред Велики и Хенри III – историята на Европа е била до голяма степен история на Германия. В период, когато нашата собствена история е била изключително провинциална – когато нейните събития са били толкова отдалечени от тези на основното течение на европейската история, колкото например индивидуалната история на съвременна Норвегия е от тази на днешна Европа – Германия е била арена на големите борби, които са довели до раждането на

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

средновековната европейска култура и нейните императори, като Хенри Птичар, Ото Велики и Фридрих Барбароса, станаха арбитри на Западна Европа и господари на събитията от Ютланд до Сицилия, от Бургундия до Унгария. Необходимо е да се оцени значението на този период в съзнанието на съвременните германци, за да се разбере тяхната изключителна гордост от историята им и чувството им за фрустрация и ограниченост в териториалните условия на следвоенна Европа.

Ото Велики – починал през 973 г., преди близо хиляда години – през последните няколко години се превърна във върховната фигура на нацисткия пантеон, а портретите му се появяват в германските книжарници почти толкова често, колкото тези на Хитлер и Гьоринг. Целият процес на германската история всъщност е пример за феномена на „забавено развитие“, а специфичните проявления, които свързваме със съвременната германска национална психология, произтичат от „комплекса на фрустрация“, който е негов неизбежен производен. Самият обхват и замах на властта на Хоенщауфен доведоха до гибелта на германския народ. Великолепните императори от тази линия бяха очаровани от мечтата за Карломановата паневропейска империя и повече от век пропиляваха силите на германците за преследване на италианските им амбиции. По-ранната политика на Ото Велики беше да консолидира велика германска държава. Хоенщауфените бяха привлечени от паневропейските концепции, на които Хабсбургите станаха наследници. И разрухата на Хоенщауфените остави Германия отслабена и без централна сила, в момента, когато Англия и Франция бяха на прага на развитие към онази национална държавност, която в крайна сметка беше постигната под управлението на Тюдорите и Валоа. Грешките в политиката на Хоенщауфен изглеждат още по-трагични от германска гледна точка, когато се помни, че големият „Drang nach Osten“ на германците през Елба и около бреговете на Балтийско море е бил предприет от Тевтонските рицари по време на управлението на Фридрих II и че този поход в крайна сметка беше прекъснат в по-широките си възможности поради отслабването на импровизацията от германския център.

Между смъртта на Фридрих II през 1250 г. и смъртта на Мартин Лутер през 1546 г. са изминали почти точно три века и макар това да е доста произволно разделение, то е допустимо за целите на обобщението. Този период от три века е свидетел на пълна трансформация както в перспективите, така и в характера на германския народ. Има три основни исторически течения, които са оказали фундаментално влияние върху последващото развитие на германския исторически живот.

Първо, както германските, така и северноиталианските градове загубили икономическото си превъзходство, на което се радвали през Средновековието, когато са се развили по главния търговски път от изток на запад между Европа и византийско-сарацинския Изток. Превземането на Константинопол от турците до голяма степен унищожило просперитета на всички региони по този път, а откриването на Америка и отварянето на Кейпския път преместили центъра на икономическата мощ в страните по атлантическото крайбрежие – Испания и Португалия, Англия, Франция и Холандия. Всъщност не е преувеличено да се каже, че както Реформацията в Германия, така и Тридесетгодишната война през XVII век, са се коренили в ужасния процес на икономическа дислокация, който трябва да е последвал това изместване на основните търговски центрове.

Второто голямо историческо течение от този период е възходът на Хабсбургите, по начина, по който са били Хоенщауфените. Хабсбургите са били германски принцове с широки лични владения в германски земи, но самото им положение в Австрия – Австрийска марка – в източните погранични области на Германия ги е правело по същество негермански в техните интереси. Традиционната политика на Хабсбургите обяснява достатъчно лесно изключителната омраза, която пангерманците и...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

особено нацистите, имат за цялата „австрийска теория“. Хабсбургите – подобно на по-ранните Хоенщауфени – са се смятали за наследници на Римската империя и са предявявали претенции за световно господство или поне в практическата политика за паневропейско върховенство. Този удивителен дом е бил, в различни периоди от своята история, италианска сила, испанска и южноамериканска сила, славянска сила, сила с стремежи в Азия – и дори в Африка – но никога не е бил сила, която съзнателно е позволявала на чисто германските интереси да доминират.¹ Хабсбургите изпълниха важна роля през четирите века след завладяването на Константинопол от турците. Те спряха военното напредване на турците на запад и наследиха византийските императори като главни цивилизатори в цяла Югоизточна Европа. Но тяхната роля беше толкова ценна за Европа, колкото и пагубна за концепцията за германска националност.

Тяхната загриженост за Средиземноморието отложи за неопределено време всеки процес на обединение в Германия, а династична им политика доведе на практика до това, което се равнява на разделяне на немскоговорящите земи.

Третото важно влияние върху развитието на германската история е разделянето на немскоговорящите земи и трансформацията на целия расов характер на населението, наричащо себе си германци, която е в ход през периода 1250-1550 г. Това явление е от изключителна важност, особено когато се помни, че през същия период са се появили и консолидирали нации като англичаните, французите и испанците, и дори унгарците, чехите и поляците, и Европа започва да приема формите, с които сме запознати в момента.

По времето на Карл Велики разликите между тевтонци и франки не са били много ясно дефинирани. Англия, под саксонската хегемония, е била до голяма степен германско кралство, а същото може да се каже и за Северна Италия под ломбардците. Там първо се е случило абсорбиране на германски елементи в Англия, Източна Франция и Северна Италия. Този процес е бил завършен много преди смъртта на Фридрих II през 1250 г. През следващите триста години западните граници на Германия са били изтласкани към Рейн. Региони като Бургундия и Франш-Конте ставали все по-френски и по-малко германски. Нидерландия окончателно става негерманска. Швейцария се оформя и значително германско население се привързва към швейцарската идея. Важните германски походи в Австрия стават неразделна част от до голяма степен негерманската Хабсбургска империя. Резултатите от тези откъсвания все още са значими в съвременната европейска история. Те обясняват австрийския въпрос.

Те обясняват въпроса за Елзас и Лотарингия – враждата за регион, който никога не е преставал да бъде напълно немски и който никога не е ставал изцяло френски. Те обясняват и опитите на нацистите за възраждане на пангерманското съзнание, не само в Австрия и Чехословакия, но и в по-малка степен в Холандия и Дания, Швейцария и Белгия.

Но едновременно с това, когато германските езикови граници се изтласкват към Рейн и докато населението с най-автентичната германска кръв се трансформира в швейцарска, френска и холандска, германският език и германската култура се разпространяват бързо на изток, а примитивното негерманско население на Североизточна Европа се учи да мисли за себе си като за германци. Германската колонизация на изток е дело на Тевтонския орден, който завладява и прозелитизира славянските и финландските племена на изток от Елба, а по-късно и отвъд Одер, както и на германските ханзейски градове, които основават търговски центрове по цялото крайбрежие на Балтийско море. В крайна сметка германският напредък в тази посока е възпрепятстван от военната мощ на Полша, от съперничеството на скандинавските държави и, разбира се, по-късно от появата на Русия като велика сила в началото на...

осемнадесети век. Но това беше голямо постижение, особено като се има предвид, че този стремеж е бил доведен до своя край между тринадесети и петнадесети век, когато централногерманското вдъхновение е било слабо и в много случаи несъществуващо. Ролята на ханзейските градове и на Тевтонските рицари в Балтийско море съответстваше много на тази на Италианските републики и на Латинските рицарски ордени в Средиземноморието, които успяваха да поддържат агресивна италианска политика на Изток във време, когато не съществуваше централна италианска сила.

В полупровала на средновековния „Drang nach Osten“ се открива вторият елемент от „комплекса на фрустрация“, който е в основата на интерпретацията на историята на страната от съвременния германец. Нацистите – особено на това, което може да се нарече „пруска школа“, към която принадлежат генерал Гьоринг и хер Розенберг – постоянно търсят възраждане на германското проникване и колонизация на балтийските земи като компенсация за ограничаването на германските стремежи на Запад.

Най-важният резултат от средновековния „Drang nach Osten“ е основаването на пруската държава. Автохтонното население на Пруссия е било до голяма степен от славянски и финландски произход – най-примитивните племена от Северна Европа – смесени с воинствените и нуждаещи се елементи, мигрирали на изток от по-старите центрове на германската култура. Прусаците са били изковани като народ в резултат на два века най-кръвожадните войни на Средновековието.

Реформацията в Германия, която обхваща по-голямата част от историята на шестнадесети и седемнадесети век, може в някои аспекти да се разглежда като до голяма степен несъзнателно движение на фрустриран германски национализъм срещу пангерманските - римокатолическите концепции на Хабсбургите. Реформацията кулминира в Тридесетгодишната война, която разрушава Германия за близо век след това и сериозно осакати властта на Хабсбургите. Възстановяването на турската власт, демонстрирано при обсадата на Виена през 1683 г., е един от резултатите от отслабването на Хабсбургите, а Тридесетгодишната война вероятно е довела до удължаване на турското управление в Югоизточна Европа за повече от два века.

Възходът на френската монархия представлява сериозна и трайна заплаха за консолидирането на всякакъв вид германско единство. Франциск I работи с турците срещу Хабсбургите и именно Валоа първи започва да играе за полска барикада срещу Германия на изток. През следващия век именно Ришельо наистина раздвижва германските пешки по време на Тридесетгодишната война. Резултатът от неговата политика е да остави Германия на милостта на Бурбонската монархия за един век, докато появата на Пруссия под ръководството на Фридрих Велики въвежда изцяло нова сила в германската политика.

С появата на Фридрих Велики ние се приближаваме до съвременната фаза на германската история – и до борбата между Хоенцолерн и Хабсбурги, между протестантска, полугерманска Пруссия, стремяща се да бъде германска, и германска Австрия, стремяща се да бъде негерманска и – в династични граници – паневропейска, което е една от основните, макар и косвени, причини за последната война. Реформацията е била в определени германски граници, паневропейско движение и може да се счита, че е представлявала и реакция срещу състоянието на икономическа изостаналост, в което Германия е изпаднала в резултат на изместването на търговските пътища през петнадесети век. Валенщайн, безспорно най-великият германец на своя век, е имал широки, макар и смътни идеи за паневропейско единство и е срещнал смъртта си в резултат на интриги със северногерманските принцове срещу интересите на династията на Хабсбургите. Фридрих Велики сериозно е оспорил хегемонията на Хабсбургите в Централна Европа и се е възползвал от слабостта на Франция в предреволюционния период, за да разруши полската барикада срещу Пруссия на изток. Наполеоновите войни едва ли са били нещо повече от неприятна интерлюдия в съперничеството *****ebook converter DEMO Watermarks*****

между двете германски сили. Резултатите от тях значително укрепиха позицията на Прусия, тъй като отслабиха независимите княжески фамилии в Германия и позволиха на Прусия през първата половина на деветнадесети век да принуди малките държави да сключат митнически съюзи. Фридрих Велики завладя Силезия. Принудителното участие на неговите наследници в континенталната блокада по време на Наполеоновите войни постави основите на германските производствени индустрии, създадени, за да запълнят празнината, оставена от изключването на британски стоки. Митническите съюзи обединиха с Прусия старите ханзейски градове и модернизирана Северна Германия се изправи срещу Австрийската империя, която всъщност беше оцелял от Ренесанса.

През 1866 г. Австрия е изтласкана от Германския съюз и престава да бъде германска сила. Приблизително по същото време тя е изтласкана от Италия, която реално е доминирала до след първата половина на деветнадесети век, и сега престава да бъде италианска сила. Но тук може да се наблюдава удивителната политическа гъвкавост на Хабсбургската династия.

През втората половина на деветнадесети век Австрия бързо се превръща в славянска сила, управлявайки малцинство от германски поданици, живеещи в Австрия и Бохемия. Възможно е Австрия да е оцеляла като унгарско-славянска конфедерация, ако Франц Йосиф беше починал по-рано и Франц Фердинанд беше живял по-дълго. Но старият император, както казал на крал Едуард, „никога не можел да забрави, че е германски принц“.

През двадесетте години преди войната в Австрия се зароди мощно паневропейско движение, водено от Карл Лойгер - популярният бургомистър на Виена - което наистина желаше да види края на Хабсбургската империя и монархия и обединението на германските части на империята в рамките на Велика Германия. Ако беше постигнато или паневропейското решение, или „федералното“ (славянско) решение на ерцхерцог Франц Фердинанд, историята на Европа можеше да получи съвсем различен импулс. Но Хоенцолерните всъщност бяха наследили ролята на Хоенщауфените и Хабсбургите. Последните на практика бяха маневрирани в позицията на васални принцове и с развитието на политиката на Тройния съюз Хоенцолерните просто дадоха нова сила и нова насока на паневропейската политика на императорите на Свещената Римска империя.

Адолф Хитлер е израснал в атмосферата на паневропейската пропаганда на предвоенна Виена и в своите писания след войната той горчиво осъжда това, което смята за антигерманска и чисто династична и капиталистическо-монополистическа политика, която приписва на Хоенцолерните. Той е бил и против политиката на колониална експанзия, иницирана от Хоенцолерните, и към която все още се придържат по-стари националистически политики като Хугенбург и Шахт. Следователно е необходимо да се имат предвид тези две важни тенденции, които управляват националсоциалистическата политика в действие. Първо, нацистката политика е по същество национална, тъй като е реакция на катастрофалната паневропейска политика на Хабсбургите и Хоенцолерните. В духа на Бисмарк, който провъзгласи, че „целият Източен въпрос не струва и костите на един-единствен померански гренадиер“, тя отрича всяка амбиция да се подчинят негермански територии под германско управление. От друга страна, тя отправя предизвикателство към установената държавна система в Европа, когато подчертава необходимостта от включване на всички територии, населени с немскоезично население, в структурата на „Третия райх“.

Повърхностно погледнато, пангерманските възстановявания на нацистките идеалисти изглеждат несъвместими с трайния мир в Европа. Но това, към което г-н Хитлер сякаш се стреми, е по същество признаването на факта, че Германия трябва да се разглежда не само като равноправна сред Великите сили, но и че тези сили трябва също да позволят легитимно разширяване на Германия и, ако е необходимо, да намерят пътищата, по които тя може да се разшири. Там

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Няма нищо особено неморално в амбициозната германска териториална политика. През последните петнадесет години ние се озовахме да толерираме изключителната и непримирима континентална политика на френската демокрация, а Обществото на народите беше използвано до голяма степен в полза на развитието на нова славянска група в Източна Европа. Необходимо е да се помни, че европейските граници винаги са били изключително променливи и няма историческо основание да се разглеждат като особено постоянни по характер в настоящия момент от европейската история.

В Източна Европа славянската група – Полша, чехите и балканските славяни, за разлика от руснаците – трябва да се счита за сравнително постоянен елемент в европейската история. Както Полша, така и Бохемия са били наистина по-стари държави от Прусия. От друга страна, Русия е сравнително скорошен феномен, който се очертава като европейска сила едва в началото на осемнадесети век. Тя е дело на двама велики владетели – Петър Велики и Екатерина Велика. Последната война видя делото на Екатерина недовършено и руската граница избухна зад Припятските блатата. Болшевиките направиха много, за да подкопаят както културната, така и националната основа на бившата Руска империя. Стабилни институции и идеи са разрушени и многото народи, които съставляват Съветския съюз, развиват дезинтеграционни тенденции с темпове, които като цяло не се осъзнават. Русия се превръща в политическа нищия земя – факт, който изглежда е много ценен от японците в крайния изток.

В тази връзка неотдавнашният германо-полски пакт придобива значение и показва възможността за изцяло нова ориентация в балтийската политика. Както Германия, така и Полша се нуждаят от това, което може да се определи като пространство за „селска експанзия“. Хер Хитлер и други представители на нацистката идеология, като Даре и Розенберг, подчертават, че това, към което се стреми нацистка Германия, са празни територии, където германският селянин може да обработва земята си и където германските общности могат да изградят живота си като неразделна част от Германия. Това е съвсем различна концепция от „колониалния империализъм“ на Хоенцолерните и на съвременните консервативни националисти като Шахт и Хугенбург. Една успешна война срещу Полша не би решила германския проблем със „селската експанзия“, тъй като самата Полша е гъсто населена и има нарастващо население. Но и двете страни имат амбиции на Изток, които бяха възпрепятствани през XVII-XVIII век от шведската интервенция и от възхода на Романовата империя. Те получиха неотдавнашно напомняне за възможностите на тези амбиции, когато германците окупираха балтийските провинции по време на войната и когато поляците окупираха Украйна през 1920 г.

Украинските националисти, които желаят отделяне от Русия, имат много важни връзки с Берлин и Варшава и е възможно тези елементи да са инструментални за формулирането на основата на обща германо-полска политика в „далечната източна“ Европа. Всякакви перспективи за война са естествено обезпокоителни, но изглежда очевидно, че най-прекия начин да се направи бъдещата война неизбежна в Западна Европа е да се игнорират не само германските стремежи, но и германските нужди. А освобождаването на германските енергии на изток изглежда безкрайно за предпочитане пред „задръстване“ по Рейн и в Австрия – което е единствената крайна алтернатива.

В нацистка Германия има забележително малко враждебни чувства срещу Великобритания, нито пък изглежда има тенденция за насочване на официална пропаганда срещу Великобритания, въпреки изключително провокативното отношение, възприето от части от пресата в тази страна, както и от някои политически групи, откакто нацистите дойдоха на власт. Разбира се, съществува движение за агитация за връщането на африканските колонии на Германия, но вдъхновението за тази агитация идва до голяма степен от сега маловажните консервативни националистически кръгове. Мненията може да се различават относно стойността на тези конкретни колонии или за нас, или за германците, но самият г-н Хитлер изповядва презрение към „колониалния империализъм“, който вдъхновява националистическите групи.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Със сигурност политика, основана на „експортен капитализъм“ – а това е политиката, която изисква колонии – противоречи на икономическата теория за „автархичната държава“ и може спокойно да се каже, че нацистите – поне в настоящия етап – не желаят да се завърнат в африканското поле. Целият акцент на тяхната пропаганда е върху възстановяването на селския живот като основа на автархичната държава и върху необходимостта от допълнителни земи, географски съседни на Германия, където германските селски общности могат да се разпространят и да развият онзи германски корпоративен живот, в който нацистите виждат началото и края на всички неща. Ако подобна политика ги въвежда в конфликт със сили и с интереси, които не са британски интереси, едва ли е работа на Великобритания да води кръстоносен поход, за да запази имунитета на най-корумпиращата тирания, която някога е опетнявала историята на човешката раса.

¹ Освен евентуално по време на краткото управление на император Йосиф II.

Социалдемокрацията в упадък от Джон Бекет

Анализът на резултатите от частичните избори след последните общи избори показва, че Лейбъристката партия е увеличила средния си рейтинг в сравнение с този от 1929 г. с близо 15 процента. През 1929 г. тя си осигури 289 места и с петима независими членове, които я подкрепяха, имаше лобистка сила от 294. Още тринадесет победи щяха да ѝ дадат власт. Според данните от 1929 г., темп на увеличение на рейтинга, равен на този на частичните избори, би бил достатъчен, за да осигури на партията ясно парламентарно мнозинство. При липсата на голям замах към фашизма в първите ѝ избори, може категорично да се заключи, че няма друг фактор, който да може да предотврати подобен ред на събитията. Ще се случи обичайното замахване на махалото и двете страни на Камарата ще се сменят като футболни отбори на полувреме.

Нищо не би било по-забавно, ако не беше трагично, от това да се изучат различните мнения, изразени от нашите „национални лидери“ и преса относно вероятния курс, когато парламентът бъде контролиран от лейбъристите. Те варират от визии за Великобритания по изцяло червения маршрут, със сър Стафорд като шофьор, до нежния комфорт на г-н Грийнууд и д-р Далтън, които ни рисуват картина на непроменена Великобритания, с изключение на просперитета, с предна скамейка от невероятно „джентълменски“ супермен, увеличаващи наемите в Мейфеър толкова стабилно, колкото изглаждат бедняшките квартали от красивия лик на страната ни.

Голяма трагедия, червена разруха и благотворна ефективност са предсказани на свой ред. Удивително е, че никой от пророците не си е направил труда да проучи внимателно принципите на социалдемокрацията, на които се основава Лейбъристката партия, и съдбата на тези принципи (или липсата на принципи) във всяка страна, в която са били изпробвани. Това изследване, подпомогнато от преглед на миналото на Лейбъристката партия и безпристрастен анализ на характера и досието на нейните лидери, неизбежно води до заключения, по-малко драматични, но много по-ужасяващи от всички, които вече разглеждахме.

Целта ми е да заявя, че лейбъристкото управление не означава нито революция, нито еволюция. То означава безгръбначно управление от нищожества, без каквито и да било ръководни принципи; означава лутане без посока в хаос от лекомислени неискренности; означава невъобразима тревога на фона на икономическа несигурност и финансова паника, засилена от нервни и неопитни министри.

Без да е от полза за аутсайдерите, може да се разчита на лейбъристите да лаят и да алармират водещите. Резултатът няма да бъде внезапна катастрофа, с която може лесно да се справим, а изтощаване на жизнеността на нацията и ускоряване на разпадането с такава скорост, че може да бъде невъзможно да се спре. Теорията за социалдемокрацията наистина е олицетворена в официалната апология на самата Лейбъристка партия за 1933 г.: „Може да сме били неефективни, но през цялото време сме били на прав път.“

Предвид променените икономически условия, породени от огромния напредък в производителната сила, дължащ се на съвременните машини и наука, трите основни идеи - фашизъм, комунизъм и социалдемокрация, се борят за надмощие в съзнанието на цивилизования свят от 1918 г. насам.

На пръв поглед социалдемокрацията е най-привлекателната. Комунизмът изисква невъзможно...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

смут и жертвоприношения, за да се постигнат силно противоречиви резултати. Фашизмът отправя голям призив към висшата, себеотрицателна страна на човешките същества. Обикновеният човек е мързелив и самодоволен. Той не иска да работи и да приема дисциплина; най-вече не иска да се налага да мисли и да прави жертви в полза на расата. Социалдемократията обещава удоволствие без болка, идеализъм без усилия, просперитет и справедливост без планиране. Не е могла да бъде измислена по-ефективна форма на наркотик за масите и едва ли е чудно, че в Русия, Италия и Германия, където се усещаше пълната сила на виелицата, причинена от войната, тези нации се обърнаха към социалдемократите за спасение.

Мястото не позволява пространно разглеждане, с цитати, на провала на социалдемократията в тези страни. Тя не само не успя да осъществи мирния преход от хищнически капитализъм към социализъм, както беше обещала, но и не успя да осигури и най-малък контрол над разбойника, с когото в Германия, поне в такъв случай, сформира бърз и здрав съюз. И в трите страни работниците се оказаха в много по-лошо положение, отколкото преди социалдемократията да вземе властта, и в трите страни урокът се оказа достатъчен, за да обърнат гръб на подобни форми на демокрация и да се стремят да си възвърнат престижа и ефективността под национално ръководство. Русия, по-слабо развитата страна, възприе една бързо изчезваща форма на комунизъм, докато Италия и Германия, с по-високо ниво на цивилизация, се обърнаха към фашизма за спасение.

Един съвсем повърхностен преглед на социалдемократическата теория е достатъчен, за да покаже, че това, което случилото се в тези три страни беше неизбежно и трябва да се случи навсякъде, където се прилага неговата политика.

Социалдемократът е рационализатор на демагогията, докато неговата партия неизменно е изпълнена с парламентарни групи, високите ѝ постове са пълни с хора, които може би нямат нищо, което да ги препоръчат, освен силата на повърхностното говорене. Най-висшите ѝ постове са отворени за демагога и само за него. Точно както принципите му са неясни, а тези на опонентите му са категорични, така и лидерите му нямат фанатизма на комуниста или строгостта на фашиста. Получете власт чрез гласуване – не правомощия да правите неща, а правомощия да заемате длъжност. Обещайте на богатите и бедните, че ще бъдете техен приятел. Премахнете бедняшките квартали и вечеряйте със собственика на бедняшките квартали. Увеличете заплатите, но дайте титли на лошия работодател. Национализирайте банките, но се подчинявайте на банкера. Победете международния капитал с целувка за добре дошли. Намалете въоръженията, докато се месите в работите на всички останали държави. Това са някои от по-подходящите лозунги за кандидатите на лейбъристите. Не е изненадващо, че в един свят на мрачна реалност тази смесица от опортюнизъм, идеализъм и чиста слабост на характера се разпада винаги, когато ѝ бъде вменена отговорност.

Изследването на историята на Лейбъристката партия показва колко точно тези тенденции се реализират на практика; и като се има предвид по-напредналият етап на упадък в цитираните континентални страни, нищо не е по-поразително от това да сравним тяхната неотдавнашна история с нашия собствен опит. Социалните и икономическите трудности доведоха до широко разпространено осъзнаване на необходимостта от промяна в структурата на нацията. Изпробван е привидно лесният път на социалдемократията; последвали са хаос и корупция; и трябваше да се прибегне до лидерство, погрешно наричано диктатура.

Проучване на нашата Лейбъристка партия показва абсолютно същите тенденции като на вече споменатите Социалдемократически партии. Може ли най-оптимистичният ѝ поддръжник наистина да твърди, че в цялостните вярвания и политика на партията има две последователни нотки? Дори и да нямахме данните от предишните им периоди на управление, които да го докажат, речите на техните лидери и колоните на „Дейли Хералд“ съдържат всякакви възможни несъответствия. Социалистическата лига и най-спокойният синдикален лидер са обединени в желанието си за изборна победа, но е невъзможно да се намери един *****ebook converter DEMO Watermarks*****

единствена точка на единство в плановете им за управление, след като победата бъде спечелена. Присъствайте на всяко събрание на лейбъристите, където има повече от един оратор, и ако ораторите отидат отвъд високопарните стремежи до практическа политика, най-поразителните различия ще се появят веднага.

Първата наистина голяма парламентарна Лейбъристка партия е завърната през 1922 г. Никога, дори в „разнородния парламент“ от 1906 г., толкова странна колекция от ексцентричности не е пристигала в Уестминстър. Не може да се даде по-добро описание за тях от това, което Сканлън предлага в своята книга „Упадък и падение на Лейбъристката партия“:

„Политиката обаче, подобно на несгодите, създава странни съдружия, но може да се каже със сигурност, че никога най-лошите форми на несгоди не са успявали да съберат толкова странни, разнообразни типове, каквито се оказаха натикани един до друг в нашето лейбъристко легло в парламента през 1922 г. - всеки с оплакване се присъединяваше към Лейбъристката партия с убеждението, че тя съществува единствено, за да поправи индивидуални грешки; и когато някой богат човек се присъединяваше към партията, той или тя веднага чувстваше, че трябва да бъде приет за парламента, за да може оплакването да бъде разгледано по подходящ начин... спомнете си г-н Еджъртън Уейк, Националният организатор на лейбъристите, чиято работа беше да разпределя кандидатите, който казваше, че най-голямата беда на партията е свръхдозата недоволни генерали.“

Като цяло някои странни екземпляри си проправиха път в Лейбъристката партия... всеки имаше фиксирана идея: някои се концентрираха върху износени коне, други върху потиснати малцинства, стига малцинствата да не са твърде близо. Имаше генерали, които бяха пренебрегнати по време на войната и искаха цялата система за повишение да бъде променена. Други (не генерали) бяха готови да отделят време и енергия, за да се уверят, че неделният ден се пази свят; трети можеха да гледат със спокойствие на суровите условия, наложени на безработните, но с готовност щяха да разрушат партията, ако тя беше предложила да добави дори един-единствен работнически клуб към списъка. Имаше и други, които вярваха, че груповите срещи за ежедневно ходатайство пред Бога ще решат проблема с бедността, а имаше и други, които нямаха категорични възгледи за нищо.

През 1906 г., когато някои от депутатите от Лейбъристката партия намекнаха на света за големите въпроси, на които се надяваха да посветят парламентарния си живот, г-н Бърнард Шоу се извини на вселената, че никога е бил свързан с тях. Няма записи за това какво е казал през 1922 г.

По-малко от година по-късно това пъстро събрание стана официалното правителство на страната. След няколко месеца управление, той беше незабавно отхвърлен от страната. Пет години управление на г-н Болдуин подготвил националното съзнание за всяка алтернатива и през 1929 г. лейбъристко правителство, само с няколко гласа по-малко от мнозинство и почти винаги с действително физическо мнозинство в избирателните райони на Камарата, управлявало с дискомфорт и позор в продължение на две години и половина, докато кризата от 1931 г. довела до временното им електорално унищожение.

В Русия Керенски съветваше за предпазливост до момента, в който избяга пред възмутена и разочарована нация, обърнала се към болшевиките за лидерство, което той никога не беше имал смелостта да прояви. В Италия социалдемократите окупираха фабриките и, нямайки планове да ги управляват, кротко позволиха да бъдат изгонени и унищожени от фашистите, които дадоха на италианците планове вместо речи и действия вместо интриги. В Германия социалистите имаха цялата власт в ръцете си през 1919 г., но с ужас се обърнаха към юнкерите за помощ; в продължение на дванадесет години се свиваха зад Ваймарската конституция; а през 1933 г., почти без блеене на протест, отстъпиха място на Хитлер и дисциплинираното ръководство на щурмовите войски.

Не е изненадващо, че бивш депутат от Англия, социалдемократия, пише, че съществуването на социалдемократията зависи от това никога да не достигне власт. Тази статия започва с предупреждение, че

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Лейбъристката партия трябва, ако данните от частичните избори означават нещо, да спечели отново поста на следващите избори. Читателят може би ще попита как, с оглед на гореизложените факти, е възможно милиони избиратели да гласуват отново за лейбъристите. Отговорът се крие в благовидното извинение, изтъквано във всяка платформа на лейбъристите: — „Никога не сме имали мнозинство.“

Колкото и удивително да изглежда, по-голямата част от електората сякаш искрено вярва, че ако през 1929 г. бяха върнати още двадесет синдикални лидери или интелигенция от средната класа, лейбъристкото правителство щеше да успее да изпълни многобройните и разнообразни утопични обещания, които беше дало по време на предизборната си кампания. Как липсата на мнозинство обяснява на работниците въвеждането и прокарането през Камарата на общините, често срещу някои либерални и консервативни гласове, на определено антиработническо законодателство, като Закона за аномалиите и Закона за възглицните мини, не се преструвам, че разбирам. Как проповядването на класова омраза и сплотяването на масите за разбиване на капитализма може да се превърнат в необуздано снобизъм и пълзящо подчинение на Лондонското Сити, защото има 294 депутати вместо 307, е мистерия, която никога не е обяснена.

Каквото и друго да не е наред с Лейбъристката партия, тя е стигнала далеч в решаването на проблема с неудобните въпроси. Тя е открила, че най-добрият начин е да им обърне гръб. Обяснението отстъпва място на осъждането; изложението се прави чрез гневни излияния; а провалът в изпълнението на обещания, дадени в миналото, изглежда е повече от покрит в очите на електората от допълнителна щедрост в даването на обещания за бъдещето.

Главното доказателство, че лейбъристите не могат да управляват, се крие не в техния провал, колкото и презрян да е бил в миналото, а в психологията на тяхното ръководство и лековерността на техните редици. Изключителната снизходителност, която винаги се проявява във Великобритания към онези, за които се предполага, че са се издигнали до високи позиции, вероятно обяснява странния начин, по който онези, които са в позиция да знаят истината, оставят безспорните мазни твърдения на лидерите на лейбъристите за необичайни стандарти за праведност.

Г-н Макдоналд, като лидер на Националното правителство, днес следва абсолютно същата политика, както когато беше многоуважаван и обичан лидер на лейбъристко правителство. Единствената разлика е, че тази политика е по-успешна, защото той е заобиколен от способни хора, а не от неефективни. И все пак виждаме как лидерите на лейбъристите, които се гордееха, че го следват преди 1931 г., сега го хулят и осъждат за абсолютно същите методи, на които преди, когато ги е използвал, са осъждали други хора, че са възразявали срещу тях. Стандартът на честност е толкова нисък, че депутати от лейбъристите от миналото и миналото, които се мотаеха около вратата му с надеждата да получат шанс да я отворят и да кажат „Добро утро“, сега обвиняват Макдоналд, Томас и Сноудън за всички престъпления от миналото. На един дъх те твърдят, че са демократична партия; на следващия казват, че в парламентарна група близо 300 силни трима мъже са отговорни за това, което сега осъждат като злодейско поведение.

Общ пример за тази нечестна пропаганда може да се намери в твърдението, което неизменно се прави от платформите на Лейбъристката партия, че те са единствената партия, която публикува баланс, и в осъждането им на по-старите партии за корупция при продажба на почести и укриване на тайни източници на доходи. Много от членовете несъмнено вярват на тези твърдения, когато ги правят. От друга страна, мнозина трябва да са наясно, че в продължение на няколко години лидерите са получавали големи частни абонаменти и са ги използвали по своя преценка – абонаменти, които никога не са били отчитани в нито едно издадено изявление. Лейбъристката партия винаги е осъждала празната помпозност на титлите, но прегледът на списъците с отличие, докато е била на власт, не предполага никаква промяна в традиционния начин на съставяне на тези списъци. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

По-голямата част от ръководството на лейбъристите е съзнателно лицемерна по тези въпроси, а редовите членове са толкова невероятно лековерни, че е трудно да не се твърди, че те заслужават лидерството, което имат.

Какъв ще бъде краят на демокрацията? Започвайки с изучаване на историята на социалдемократията другаде, нашето изследване на Лейбъристката партия във Великобритания трябва да ни накара да повярваме, че точно както тя показва всички характеристики на континенталните движения, така и нейният прогрес неизбежно трябва да се развива по същия начин. Възможно е това да е всичко друго, но не и ободряваща мисъл. Освен ако нацията не се осъзнае в много кратък срок и не ѝ бъде предоставена силна и практична алтернатива, негативните добродетели на една финансово затруднена Консервативна партия със сигурност ще ни осигурят мнозинство от страна на лейбъристите в Уестминстър. Консерваторите със сигурност ще задържат лейбъристкото правителство на власт поне дванадесет месеца. Електоратът няма да осъзнае колко лоша е била лейбъристката партия и няма да забрави колко лош е бил консерватизмът по това време.

Следователно е от първостепенно значение фашизмът да представи тази алтернатива без по-нататъшно забавяне. Трагичната история на други страни не бива да се допуска да се разиграе тук. Те се обърнаха към конструктивно планиране и авторитетно лидерство като последен ресурс, когато бяха доведени от неконструктивна реакция и плах социализъм до ръба на катастрофата.

Едно лейбъристко правителство, обещало да подобри положението на масите, ще открие, след като встъпи в длъжност, че шкафът е празен. Отминали са дните, когато от излишък можеха да се намерят няколко милиона, за да се откупят работниците. Огорчени от пълния провал на лейбъристкото правителство да им помогне и разпалени от безразсъдния характер на тяхната пропаганда, работниците ще се обърнат към бунтове и комунизъм като изход. Разтревожени от дивите речи, произнесани за заемане на поста, инвеститорската класа ще се намеси с катастрофални последици за нашето икономическо положение. Социалдемократията ще се изправи пред своя исторически проблем: — Как да задоволи своите поддръжници, без да атакува опонентите си. Няма решение в социалистическото кредо. След по-малко от три години ще се изправим пред истинска криза, която ще направи тази от 1931 г. да изглежда наистина много дребнава работа.

Възможно ли е да се вярва, че демокрацията, каквато я познаваме в момента, ще преживее това постоянно клонене към бедствие? Фашизмът трябва да се стреми да убеди нацията в планове си сега, а не когато бедствието ни застигне.

Лейбъристката партия не може да управлява и ако корпоративната държава се забави, докато социалдемократията не пожъне реколтата от хаос, спасението на нацията все още ще се крие във факта, че умовете на мъжете са подготвени и движението на черноризците е консолидирано.

Фашизъм и война от генерал-майор Дж. Ф. К. Фулър

Тъзгледът на фашизма върху войната е основан на здравия разум, защото фашистът е реалист. За него е безполезно да се залива проблемът на войната с думи и анатемии, както често се прави от онези, които са успели да избегнат последното, защото емоционализмът е антитеза на реализма. Той е отворен да изследва проблема, както лекар преглежда пациент, но отказва да се разсее от „слава“ от едната страна или от „ужас“ от другата.

Ако проблемът е разрешим, той ще бъде решен научно, тоест чрез търсене на истината, поддържане безпристрастен ум и работа по организиран начин. Истерията със сигурност няма да го реши.

След като е изучавал войната исторически и психологически, фашистът стига до заключението, че при определени обстоятелства войните са необходими, а при други не. Затова той решава, че обстоятелствата са основният фактор, че именно те създават войни и че следователно самата война не е болест, а по-скоро кулминацията на болестно състояние на мир. Не е микробът, а треската, причинена от микроба. Без тази треска пациентът лесно би могъл да умре от вътрешно отравяне, но ако температурата му се повиши над определена точка, той със сигурност ще се срини; във всеки случай е вероятно да бъде физически отслабен, когато болестта му приключи. Не треската трябва да бъде обвинявана, а нейната причина. Следователно фашистът казва: „Ще се справя с този проблем причинно-следствено и докато причината или причините му не бъдат отстранени, ще държа в ръка запас от хирургически инструменти и лекарства, моите военноморски сили, армии и въздушни флоти, защото не виждам причина да се уповавам на лечение с вяра и други шарлатанства. Следователно няма да имам нищо общо с пацифисткото магьосничество, което се уповава на заклинания, магии и пактове.“ Поради тази причина той отказва да бъде отклонен от следата на търсенето на истината чрез разоръжаване и подобни „червени херинги“, защото оръжията сами по себе си не могат да създават войни, както форцепсите и скалпелите сами по себе си не могат да създават болести.

„Затова“, казва фашистът, „нека разгледаме мира, защото в недоволството от мира ще бъдат открити причините за войната и докато те не бъдат отстранени, аз не възнамерявам да изхвърлям хирургическите си инструменти. Всъщност, колкото по-истерични стават защитниците на мира, толкова по-сигурен съм, че войната ще се завърне, затова ще се погрижа инструментите и лекарствата ми да са най-добре набавимите.“

След това фашистът се обръща към епохата, в която живеем, защото именно от тази епоха ще произлезе следващата война, и след като я е изучил безпристрастно, той стига до заключението, че днес има две основни причини за войната, а именно: пренаселване и фискално-икономическа анархия. Именно те пораждат военни причини – необходимостта от завладяване, от тероризиране и от установяване на ненападими граници.

Първата от тези две основни причини той разглежда по следния начин: Колкото и окаяно и досадно да е, факт е, че гладуваният човек предпочита да наруши закона, като краде храна, отколкото да умре от глад. Във всяка цивилизована и нецивилизована страна е общоприето, че човек има право да защитава живота си; тогава защо този човек трябва да се самоубива чрез глад, когато може да запази живота си чрез кражба? Следователно, когато една страна стане пренаселена, има два изхода: тя може да се самоубие в гражданска война или да окупира съседна територия, което означава война, освен ако не е населена.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

от опиянени от пактове пацифисти. Това са факти, които не могат да бъдат оспорени. При пренаселена Япония е безсмислено Лигата да се противопоставя на японската експанзия. Много по-мъдър курс би бил ежегодно да се изпращат до тази страна няколко хиляди тона контрацептиви.

Същият проблем е пред нас и в Индия: с Бяла книга или без нея, ако индийците продължат да се размножават със сегашните темпове, освен ако разширяването не стане възможно, преди края на този век Индия ще се взриви. През 1921 г. населението ѝ е било 320 милиона, а през 1931 г. - 350 милиона. При този темп на нарастване то ще бъде около 700 милиона през 2001 г. и освен ако Мари Стоупс не се заеме с работата или всяко стъбло царица не порасне с по два класа, катаклизъм е предопределен. Това е факт, който никакво перо и мастило, нито благочестиви думи могат да заличат; следователно фашистът работи върху факти - той е реалист.

Обръщайки се към втората от двете основни причини, фашистът веднага се сблъсква с това, което се провъзгласява за „икономически национализъм“, за което толкова много хора предполагат, че е обитаван от дявола на стачката. Никога не е омагьосан от думи или имена, но след като го разгледа, той открива, че това, което всъщност се има предвид, но което при либералната демокрация е ерес да се шепне, е анархична търговия: Върви както искаш, прави каквото можеш, мамаш, подкупваш, борси се и Дяволът ще вземе най-задните. Пазарите и външните заеми са основна част от тази безкръвна война за съкращаване на портфейлите. Накратко ще ги разгледам поред.

Тъй като днес всички нации произвеждат повече, отколкото могат да закупят при съществуващата финансова система, световното производство надвишава световното търсене. Следователно пазарите се превръщат в причини за конфликти и места за изхвърляне на недоволство, както и на стоки. Тъй като, очевидно, е невъзможно всяка страна да продава повече, отколкото може да купи, частните интереси включват съответните ѝ правителства, а правителствата дрънкат с мечове, за да се сплашат взаимно – дрънкането им е обидите на ежедневната преса. Алчността поражда завист, завистта – страст и омраза, след което се случва някакъв инцидент, който взривява натрупаните емоции и стига до война. Почти същото се случва и в борбата за суровини.

Още по-силна причина е борбата между големите централни банки за финансов контрол. Ако стоките не могат да бъдат платени със стоки, длъжникът е принуден да приеме заем и незабавно попада във финансово робство. Както казва един писател за международните финансии: „Повече от всяка друга сила, пусната на свобода в хаоса на съвременния свят, те доведоха до война.“ Веднъж попаднали в хватката им, има само два начина да се измъкнат: отричане или борба. Тъй като първото означава фалит и безчестие, обикновено се прибегва до второто.

По този начин се случва, че поради алчността и емоционалността, присъщи на масовите демокрации, оръжията не се възприемат като хирургически инструменти, а като усмирители на ризи на националното и международното недоволство. Чрез тях се ограничават вътрешни революции и се тероризират враждебни съседи, не с цел да се поддържа справедливост, а за да се поддържа алчността. Отново, само една крачка е от тарифна стена до укрепена граница и ако една съществуваща граница е слаба, има всички стимули да се търси друга, която е по-силна. В миналото силни отбранителни граници са се търсели, за да се осигури националното съществуване, сега те се търсят, за да се осигури международно лихварство.

На 11 юли 1933 г. г-н Чембърлейн заявява в Камарата на общините: „Ние самите все още оставаме на мнението, което сме поддържали през цялото време, а именно, че основните проблеми, от които светът страда днес, са международни по своя произход и че могат да бъдат решени само чрез международни действия и споразумение.“ Що се отнася до техния произход, той е прав, но тъй като Сатана има особена неприязън да гони Сатана, фашистът е повече от съмнителен относно неговото лечение. Ето защо той не вярва в договорите за разоръжаване, мирните пактове и международните полицейски сили, които се обсъждат отвътре навън, а после отвън навътре от членовете на Обществото на нациите или нейните поддръжници.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Лигата не е за мир, тя е за статуквото: тя е за мит, инерция, а не за промяна на реалността. Светът се движи и ние трябва да се движим с него; не може да има спиране без гниене, а гниенето поражда война, защото то разлага цивилизацията. Например, разгледайте проблема с Австрия, която в момента е центърът на европейската гнилоост: През 1918-19 г. една велика империя е сведена до малка държава с огромен капитал; тоест от позицията на милионер до бедняк, който все още трябва да плаща за къщата си – Виена – милионерски наем. През 1931 г. Германия предлага митнически съюз, а Франция, чувствайки, че е на път да бъде торпилирана, веднага е решена да торпилира този съюз с помощта на това неизменно оръжие за разрушение – Съвета на Лигата. По същество икономически въпрос, той е отнесен за решение до Постоянния съд на международното правосъдие и е разтегнат на политическия стълб, като лебедките са били използвани, наред с други, от Салвадор, Куба, Колумбия и Китай – тогава в състояние на открита анархия. Ако Куба или Салвадор бяха гласували по друг начин, Съюзът щеше да се превърне в свършен факт; тъй като нито една от двете страни не го направи, той беше отменен.

Това разумно ли е или безумно? Това ли е начинът за обединяване на света и установяване на вечен мир? Щеше да е разумно и по-честно, ако Лигата беше заявила: „Австрия е невъзможна страна, тя е беднякът на Европа и ако не ѝ бъде позволено това обединение, ние трябва да я запазим и да ѝ плащаме помощи от милиони паунда всяка година.“ Дори тогава какво право би имала Лигата да предполага, че австрийците – горд народ – искат да живеят в милостиня; защото всичко, което искаха, беше самоопределение и те все още го искат, но не са в състояние да го получат, защото са принудени да живеят не под управление на правителство по свой избор, а под корумпиран деспотизъм.

Всъщност Австрия е възпрепятствана да изгради законната си съдба, като ѝ се налага тайна международна полицейска сила – интернационалът на парите, който няма нужда да купува чуждестранни наемници; защото винаги може да наеме местни. Именно този вид сила, денационализиращият главорез, чийто единствен стимул са парите, се опитват да наложат на света Съюзът на Обществото на народите, Движението за нова общност и разпадащият се капитализъм. Ако биха могли да го направят, рано или късно резултатът би бил катаклизмична революция, завършваща със световен болшевизъм. Това ли е тогава тяхната крайна цел?

И въпреки това крещящо политическо мошеничество, това, срещу което фашизмът най-много възразява, е коварната морална атака, която се предприема под прикритието на димен облак от благочестиви баналности и истерично лицемерие, срещу всичко, което е мъжествено и духовно в човечеството. Честта, добродетелта и вярата в нещо по-благородно от простото живеене трябва да бъдат подложени на международен правен контрол. Но мирът или поддържането на мира на всяка цена ли е целта на живота? Няма ли нищо на този свят по-скъпо от живота? Дали хората са само животни? Заедно с Джеймс Мартино, фашизмът вярва, че:

„Почитта към човешкия живот се превръща в неморално идолопоклонство, когато той се счита за по-свещен от справедливостта и правото, и когато зрелището на кръвта стане по-ужасно от гледката на опустошителни тирании и тържествуващо лицемерие... нищо не може да бъде по-слабо или по-самоубийствено от това мъже, граждани на държава, да заявят, че от своя страна възнамеряват да ценят живота повече от справедливостта. И ако дойде денят, в който народите ще се задоволят да подчинят всеки спор, какъвто и да е произходът му, на решението на съд, може би не светът е станал по-добър, а хората са станали по-зли и по-долни, защото вече няма нищо, което да им е по-скъпо от живота.“

Да живееш е поривът на Природата; но да живееш праведно – тоест, в съответствие с най-дълбоките си убеждения – несъмнено е основата на целия морал и религия. Може ли човек, който вярва, че отразява Божията воля, да подложи вярата си на съд от полицейски съд? „Живей опасно“ следователно би изглеждало като по-благородно и по-праведно житейско мото от...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

„Безопасността на първо място“, което, когато се приложи към сърцето на човека, не може да постигне друга цел освен да създаде раса от обездуховени евнуси.

Така се стига дотам, че във философията на фашизма животът се разглежда като средство за постигане на цел, а не като самата цел. Индивидът е смъртен, но държавата, не само масата от индивиди, но и това, което е благородно, вдъхновено и окуражаващо в тяхната история, с две думи – националната духовност, е безсмъртна и безкрайно по-велика. Именно за това всеки индивид трябва да живее, не само за да я поддържа, но и за да я поддържа със своя живот, мисли и действия. Това е борба за това, което трябва да се направи, а не просто отбелязване на времето върху постигнатото. Ако в този дух все още има нещо от дейността на дивата свиня, хвала на небето, все още няма нищо от инерцията на селското прасе.

Поради този динамизъм, тази съществена мъжественост, фашизмът е за мир, но въпреки това не се страхува от война, защото всичко, от което се страхува, е безжизненият живот. Следователно, по отношение на мира и войната, кредото на фашиста гласи следното:

Легитимната цел на войната е по-съвършен мир; защото войната е хирургически инструмент.

Легитимният обект на мира е по-съвършен човек; защото мирът е творчески инструмент.

А законната цел на човека е един по-съвършен свят; защото човекът е божествен инструмент.

Как той превръща това кредо в действие, защото без дейност не може да има прераждане? проблем, който сега ще разгледам.

Историята на междусобиците може да се раздели на две големи групи – вътрешни революции и външни войни; първата е подхранвала втората, а втората – първата. Сега ще ги разгледам поред.

Това, което казва фашистът, е следното: Международното недоволство е само сбор от безброй национални недоволства. Ако светът се сравни с къща, тогава, тъй като тухлите и хоросанът ѝ са гнили, основите ѝ винаги потъват, а стените ѝ се рушат. Следователно, първият проблем при установяването на съзидателен световен мир е всяка нация да подреди собствената си къща; защото докато нациите са в състояние на вътрешна гнилот, веднага щом кризата стане неизбежна, съответните им политици ще се опитат да запазят властта си, като насочват недоволството навън, тоест далеч от дома и към външните работи. Това е най-старият и най-сигурен път към войната.

Отличен пример за това е следвоенна Франция. Нейната система на управление е напълно корумпирана, така че какво правят политиците ѝ? За да отвлекат вниманието на обществото, те шумно заявяват, че Франция е в опасност и хипнотизират хората с думата „сигурност“. Ако беше възможно да се защити Франция от всякаква форма на атака, щяха ли френските политици да бъдат благодарни? Не, те щяха да бъдат ужасени, защото щяха да осъзнаят, че тъй като тогава хората нямаше да имат от какво да се страхуват от чужда война, те щяха да насочат вниманието си към вътрешни реформи и революция. „Сигурността“ всъщност не е щит, държан срещу Германия, а бронираната черупка, под която пълзят Ставски.

Въпреки че в почти всяка страна причината за недоволството е от икономически произход, нейният израз, както трябва да бъде, е морален. Бедността не само създава нужда, но и чувство за несправедливост. Фактът, че в епоха на потенциално изобилие все още съществува реална и прекомерна бедност, изглежда престъпен, а когато едно правителство се разглежда като сборище от гангстери, страдащият и мислещ човек започва да вярва в правото си да го сваля. Това е основната причина за всички социални революции. Да ти бъде отказан справедлив дял от производството поради остаряла система за разпределение е нищо друго освен грабеж. Ако крадец влезе в дома ви и заплаши живота ви, имате право да го защитите.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

дори за сметка на собствените си. Отчаяният човек гледа на политическото убийство от подобен ъгъл и щом осъзнае, че именно финансистът използва политика като посредник между него и това, което той смята за свой полагащ се дял от богатството, можем да очакваме първия спад, случвал се някога в историята на bankerите.

Фашистът казва: Защо да решаваме този проблем на финансовата анархия чрез социална анархия? Защо вместо това да не го решим чрез икономическа реорганизация? Бедността и, следователно, революцията се създават от неравномерно разпределение на богатството, от гнила система на финанси, от намаляване на заплатите, покачване на цените и общо понижаване на жизнения стандарт; защо тогава да не организираме националните индустрии така, че те да могат да се контролират, да се изразяват и да се реформират? Това не е социализъм, в който държавата контролира труда, защото контролът върху индустрията, за който се говори тук, е от тези, които създават и поддържат труда. Всъщност това е най-чистата форма на кооперативна демокрация, която политическите демокрации никога не са се опитвали да реализират. Този контрол фашистът възнамерява да установи чрез корпоративната държава. Индустриите ще бъдат разделени на самоуправляващи се групи, всяка от които ще избира индустриална корпорация, съставена от работодатели, работници и потребители. В такава организация класовата борба, стачките и локаутите не могат да намерят място. Вместо да се борим за повишаване на заплатите, целта ще бъде да се повиши жизненият стандарт, тъй като науката и индустрията увеличават производствените мощности. Какво означава това? Тази експлоатация ще бъде заменена от организация и ще бъде създаден нов социален организъм.

След като е установен просперитет, следващата стъпка е да се вдъхне духът на нов живот в икономическия прах. Както човекът е отчасти физически, отчасти морален и отчасти интелектуален, така и обществото от хора е отчасти икономическо, отчасти културно и отчасти политическо. Следователно, както в самия човек, икономическите фактори трябва да бъдат групирани в органи и крайници; така и културните трябва да бъдат оставени почти изцяло на отделните индивиди, а политическите трябва да имат власт над цялото. С което имам предвид, че основните дейности на политиката ще се състоят в регулиране на взаимоотношенията между индивидите и между групите и в насочване на тези органи и крайници, националните служби, които само те могат да контролират.

От това можем да заключим следното: Че личният живот на отделните хора ще бъде възможно най-свободен; че просперитетът на групите работници ще зависи от организацията според функциите и че управлението на цялото ще се осъществява от хора с висок интелект, знания и опит. С други думи: културният живот е индивидуален, икономическият е колективен, а политическият е директивен и авторитарен. Когато тези три групи дейности – себеизразяване, групово изразяване и национално изразяване – работят заедно, ще се получи най-висшата икономика на културния, икономическия и политическия живот. Тази икономика е истинска свобода, а свободата от недоволство е основата на националния мир.

Сега ще се обърна към втората половина на военния проблем, а именно от националните революции до чуждестранни войни и тук отново откриваме, че истинският мир трябва да се установи на икономическа основа.

Каква е тази основа днес? Анархията на златото, ключовият камък в съществуващите международни и национални парични системи. За да спечелят злато или да установят златни валути, нациите трябва да имат активни „благоприятни“ търговски баланси. Тези, които успеят да го направят, могат или да извлекат злато от нации с „неблагоприятни“ баланси, или да ги принудят да вземат разликата назаем под формата на заем. Както казва един автор по този въпрос: „Вместо да търгуват за стоки и услуги във взаимна полза, нациите са принудени да се борят със зъби и нокти за „благоприятни“ баланси – т.е. злато – под страх от наказание да се окажат в унижителното и окаяно положение да бъдат заложици на своите успешни конкуренти.“ Това е прекият път към война, защото, както вече посочих, освен отричането, само войната може да премахне това робство. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Очевидно е, че решението на този проблем се крие в изоставянето на златото като мярка за богатство и базирането на валутата върху реалното богатство, не върху една стока, която може да бъде контролирана, а върху всички стоки с пазарна стойност. Тогава износите ще трябва да се плаща чрез внос или ще се превърне в подарък за нацията, която го получава. Както казва гореспоменатият автор: Субсидираният от държавата износ тогава ще стане безцелен. Митата, доколкото изключват вноса, до такава степен ще изключват износа. Обменът ще бъде непроменимо фиксиран, елиминирайки спекуланта, и страхът от лихваря ще изчезне.

Не мога тук да навлизам в подробности как трябва да се ликвидира съществуващата финансова анархия; но е очевидно, че в демократичните правителства, чиято власт зависи от интересите и предразсъдъците на златния стандарт за финансиране, решението не може да бъде нищо друго освен катастрофа. Вижте съществуващия в тази страна апарат, който би бил призван да извърши толкова сложна реформа. Министър-председателят трябва да отнесе проблема до кабинета, а кабинетът до Парламентарната партия, а ако на власт дойде лейбъристко правителство, тогава Парламентарната партия трябва да го отнесе до Конгреса на профсъюзите и Конференцията на Лейбъристката партия, докато зад всички тези събрания дърпат конците личните интереси.

При фашистко правителство, след като експертите са разгледали въпроса, министър-председателят ще каже „да“ или „не“. Ако отговорът е „да“, тогава мярката ще стане закон. И ако други нации са заинтересовани, което едва ли може да не се случи, ако са под фашистко ръководство, механизмът за вземане на решения е същият и бързото споразумение става възможно.

Ако се съгласим, в името на спора, че тази фундаментална причина за войната е елиминирана, оставаме с това, което може да се нарече биологична причина, а именно пренаселване, на което никакво икономическо пренастройване не може пряко да повлияе; защото то е извън контрола на правителството.

В страни с висок жизнен стандарт този проблем се решава автоматично чрез намаляване на раждаемостта. Но в страни с нисък стандарт, т.е. в страни, където индустриалната цивилизация не е напълно развита, в продължение на много години може да се очаква увеличение на раждаемостта. Обръщайки се към световната статистика, откриваме, че докато в Западна Европа нарастването на населението намалява, в Източна не е така, докато в Русия и обширни части от Азия има място за стотици милиони хора. Ако Азия се индустриализира по начина, който се установява сега в Русия, няма съмнение, че тези стотици милиони ще се родят и че ще дойде време, когато пренаселването ще принуди разширяването на запад. Какво означава това? Нищо по-малко от междуконтинентална война между Азия и Европа. За да се подготвят за тази война, европейските нации трябва да прекратят вътрешните си кавги и да се обединят, а те никога няма да се обединят, докато икономическите и финансовите недоволства ги разделят. Ако източноевропейските нации не могат да намерят място в рамките на своите граници за нарастващото си население, тогава от избора между две злини по-малкото е разширяването им да бъде на изток, а не на запад. Подобно разширяване не само ще протече по линията на най-малкото съпротивление на населението, но и ще бъде насочено към, а не далеч от най-голямата военна заплаха, която някога е вероятно да заплаши западната цивилизация.

От това кратко разглеждане на бъдещите възможности виждаме, и мисля, че е убедително, че проблемът с войната не може да бъде решен с мирни пактове и многословни конвенции. Това е реален и активен проблем, част от който може да бъде решен чрез организация, а от друга част може да бъде предпазена само от обединена и военно мощна Европа.

Тъй като е очевидно невъзможно, дори когато фашизмът вземе власт в тази страна, той сам да контролира съдбините на Европа, най-важният военен проблем, пред който сме изправени, е сигурността и защитата на нашата империя. Тук сме на собствена земя и в рамките на определени благоприятни условия...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Дефинираните граници могат да се изграждат както си поискаме. Това означава лидерство и действие.

Тъй като в една цивилизована страна материалната основа на цялата военна мощ е икономическото богатство, първият проблем за имперската сигурност е развитието на Империята. Може да се каже обаче, че тъй като Доминионите днес са автономни, самоуправляващи се нации, е невъзможно за което и да е вътрешно правителство, фашистко или друго, да изпълни тази задача. Ако се предвижда принуда, тогава фашистът е напълно съгласен. Но за него принудата е напълно ненужна, защото, бидейки реалист, той вярва, че тъй като развитието ще зависи от сътрудничеството, от своя страна сътрудничеството трябва да се основава на личен интерес.

Няма смисъл да се говори за кръвно братство и традиционни връзки, защото това са общоприети факти и никой не се съмнява в тяхната обвързваща сила; освен това те стоят извън материалната сфера и следователно не влизат в икономическия въпрос. Истинската полза е да се твърди, че една самостоятелна империя означава не само по-просперираща империя, но и по-сигурна империя, защото в съюза на народите тя ще формира толкова мощен инструмент за мир, че на практика ще забрани войната. За една самостоятелна империя войните, освен тези, произтичащи от пренаселването, които са извън политически контрол, са вредни. Следователно е в полза на империята да се поддържа световен мир. Затова е в нейна полза всички нейни части да си сътрудничат икономически. Това може да означава загуба на чуждестранни инвестиции; но за кратко време тази загуба ще бъде напълно компенсирана от постоянно нарастващ просперитет.

За да защитим този просперитет, ние директно се сблъскваме с проблема за отбраната. Къде се крие силата за отбрана? Първо, в британския флот, защото в продължение на много години Доминионите няма да са в състояние да изградят и поддържат мощни военни флоти. Второ, във военновъздушните сили и армията.

Що се отнася до третия от тези отбранителни инструменти, тъй като модерните, т.е. механизирани, армии са видът, от който се нуждаем, същият проблем с разходите ще се появи пред Доминионите, както при изграждането на съвременни флоти. Но що се отнася до втория, Военновъздушните сили, се разгръща съвсем различна история, тъй като Доминионите, обхващащи огромни пространства земя, са естествените места за развъждане на граждански самолети, а гражданските самолети са основите на военната въздушна мощ.

Следователно проблемът се решава по следния начин: Великобритания трябва първо да бъде отговорна за вътрешната си противовъздушна отбрана, а след това имперски отговорна за всички морски комуникации и за поддържането на малка, но мощна механизирана армия, която във война ще действа по модела на имперска пожарна бригада. На свой ред Доминионите трябва да бъдат отговорни за собствената си противовъздушна отбрана и следователно да създадат силни и ефикасни военновъздушни сили.

При наличие на такива сили, проблемът се решава чрез сътрудничество, а в решението му има два основни фактора, а именно: създаването на мрежа от защитени площадки за кацане, подобни по предназначение на съществуващата ни мрежа от защитени възлищни станции, и създаването на Имперски въздушен съвет, който може да съветва народите на Империята относно противовъздушната отбрана и развитието на военновъздушните сили.

Въпреки че, ако искаме нашата империя да оцелее, това е най-важният ни проблем, най-неотложният ни проблем е да реорганизираме и превъоръжим бойните си сили. Още от края на войната поредица от нестабилни правителства ги доведе до състояние на импотентност. Нашият военноморски стандарт на двете сили е изоставен и днес имаме опасен недостиг на крайцери, разрушители и подводници. Що се отнася до последното споменато оръжие, сега сме на милостта на Франция. Нашата армия е намалена по размер и ефикасност и въпреки че липсата на конско месо ни принуди отчасти да се моторизираме, изобилието от архаични мозъци поддържа в нея такава безполезна маса от...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

пехотата, че е не повече от екстравагантно скъпа полицейска сила. Междувременно Кралските военновъздушни сили са паднали от първо на шесто място сред военновъздушните сили на света.

Фашистът не би се съгласил с това. Той не се интересува от стандарти за власт и емоционални ограничения. Той е реалист и казва: „Ако се окаже, че живея, както живея и трябва да живея, в миньорски лагер по време на златна треска, възнамерявам да нося пистолет на бедрото си.“

Неговите възгледи са следните:

Имаме десетки хиляди мили морски пътища за защита и за да ги защитим не от всички, а от най-вероятните атаки, се нуждаем от военноморски флот, който е напълно адекватен за тази цел.

Имаме армия от деветнадесети век; вместо това трябва да имаме такава от двадесети век. Не армия, претеглена в тонове човешка плът, а измерена по отношение на механичната ударна мощ: малко хора и повече машини, защото това е машинна, а не мускулна епоха.

Искаме и ще имаме военновъздушни сили, които могат да ни защитят, като бъдат толкова мощни, че всеки Врагът в обсега на действие ще помисли много пъти, преди да ни атакува.

И накрая, искаме стратегическо Министерство на отбраната, което може да планира и изготвя планове за трите вида военна служба, сякаш са една обединена. Тоест, искаме автократия в мирно време, защото знаем, че във война нищо друго освен автократия няма или не може да ръководи стратегията по един целенасочен начин.

Ако други нации заявят, че тази наша застраховка срещу война и по време на война нашата увереност за победа са милитаристични, нека го направят. Въпреки че не копнеем за надпревара във въоръжаването, не възнамеряваме следващия път, когато бъдем нападнати, да се окажем в такова положение, че да бъдем принудени да се отдръпнем бързо от въоръженията на нашия враг. Предпочитаме да се изправим пред фактите открито и директно, вместо да им примигваме сляпо.

Мисля, че вече обхванах по-важните проблеми, пред които сме изправени относно войната и нейната подготовка, и изясних, че разликата между възгледите на фашиста и повечето други хора е следната: докато те смятат войната за неизбежна или предотвратима при всякакви обстоятелства, той смята войната за необходима или ненужна според мирните условия. Всъщност тази разлика е идентична с тази, която разделя алхимика от човека на науката.

Войната е реалност и трябва да се третира като такава. Разбираемо е, че след последната война хората се обърнаха към идеализма, дори само за промяна на атмосферата. Разбираемо е също, че всички правителства, които се ръководят от общественото мнение, по своята природа са принудени да хвърлят масло в бурните води. Това са факти, които не могат да бъдат оспорени; но това не означава, че са факти, които не могат да бъдат променени. Въпреки че фашистът не иска война, защото войната е мярка за недоволство от мира и следователно мярка за правителствен провал, той не се втурва в другата крайност и не се уповава на политически фокуси и фалшификации.

Освен това, той не вярва, че това е епоха на война и е на мнение, че това убеждение се доказва от факта, че правителствата никога не спират да говорят за война. Как е възможно това? Защото има само две големи категории проблеми в националния живот: едната е вътрешна, а другата е външна - вътрешни и външни работи. Ако не искате хората да разглеждат първите, съсредоточете вниманието си върху втория. Този трик, общ за всеки фокусник, е движещата сила на демократичната политика.

Той вярва, че проблемът на войната е научен, а не емоционален: да се открият причините ѝ, да се изолира вирусът и да се създаде антитоксин вместо бърборене и бърборене. Както е в момента и то

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Изглежда, че за известно време нищо освен всеобщо високия жизнен стандарт няма да елиминира войните, произтичащи от пренаселването, фашистът смята, че ще са необходими въоръжени сили и че следователно ефикасните ще се окажат по-полezni и икономични от остарелите. Въпреки че човешкото същество е повлияно от традициите, а мъжествените традиции са от най-голяма ценност във войната, оръжията очевидно не могат да бъдат. Следователно фашистът не смесва чувствата с гюлетата.

Въпреки че обединена Европа е велик идеал, който фашистът приветства и вярва, че е възможен под фашистки контрол, защото тогава всички правителства ще общуват помежду си чрез организирана система, най-важният факт днес е, че единствената истинска лига на нациите в света е Британската империя. Ето я нашата истинска отправна точка по пътя към съзидателен мир. Отправна точка, която обхваща приблизително една четвърт от земното кълбо и обхваща една четвърт от неговите жители. Мирът е в наши ръце, ако само го схванем по реалистичен начин. Дали ние, като нация, след векове труд, сега ще се отклоним от линията на похода и ще се превърнем в тълпа от изостанали? Фашистът отговаря с „Не“; затова и лозунгът му е „Напред“.

Напред във фашизма от Осуалд Мосли

Ф Пропагандата на ASCIST е утвърдена като неразделна част от нашия национален живот. Две години труд и жертви донесоха като награда признанието на това движение от хората като патриотична, революционна и по своята същност британска сила.

Британският работник най-накрая успя да отъждестви естествената си любов към родината си със своята праведно и необходимо желание за фундаментално подобрене на условията му.

Империалистът, който преди не се е замислял за мизерията и нуждата, потискащи милиони от неговия народ, е успял да разбере, че за безработицата и бедността няма нито извинение, нито смекчаване на вината в тази съвременна научна епоха.

Третата година от живота на нашето Движение е свидетел на безпрецедентни победи в пропагандата; но най-голямото му постижение е създаването на научна и напълно надеждна организация, без която никаква пропаганда не може да доведе до резултати с трайна стойност.

Органичната структура на Движението като цяло сега включва близо 500 окръжни формирования, които са в процес на организиране според парламентарната област, и всички те са свързани и обединени от организация, основана на дейността на черноризците. Изграждането на тази напълно надеждна машина е наистина още по-забележително, защото не е погълнала толкова много от енергията на Движението, че да навреди на пропагандата. Напротив, тя е допринесла изключително много за успеха на две от най-големите пропагандни операции в съвременната британска история. Сега известната кампания „Mind Britain's Business“ предизвиква опозицията на хората срещу безсмислена война в степен, която се оценява все повече от ден на ден, тъй като политиките се отдръпват от фантастичното и помпозно отношение, което възприеха, когато, несъзнавайки нашата пропагандна сила, за първи път обмисляха използването на военна и военноморска сила в спор, който не може... ни засягат.

Втората голяма операция ще бъде запомнена с мотото „Следващия път фашизъм“. По време на последната предизборна кампания нашето Движение проведе толкова много срещи, колкото която и да е от старите партии можеше да организира. Нашите срещи обикновено бяха пълни, техните често бяха почти празни. Нашите срещи бяха, почти без изключение, мирни и подредени; техните много често се характеризираха със сцени на хулиганство и насилие, които не биха били разрешени на нито едно фашистко събрание. В крайна сметка ние запазихме свободата на словото; те се опитаха да я отрекат и самите я загубиха.

На нашите срещи голям брой новобранци бяха записани в разгара на предизборната борба. Вярвахме, че ще бъдем чути с интерес; че няма да бъдем накарани да млъкнем от ориенталските подчинени, които познавахме; а че маси от хора ще се присъединят към нашите редици точно в момент, когато отказаме да номинираме кандидати, е най-висшата почит, която може да бъде отдадена на мъдростта да се въздържим от изборна надпревара, докато не успеем да атакуваме врага с необходимата високотехнологична техника по цялата му разбита и разделена фронтова линия.

Така, с края на 1935 г., можем да размишляваме върху равен успех в пропагандата и в организацията. Ако никога не можем да бъдем щастливи, докато не завършим задачата си, всички можем да се гордеем с всеки час работа, който сме свършили, с всяка малка жертва, която сме направили за каузата, която е *****ebook converter DEMO Watermarks*****

спасете нашия народ, като обедините всичко благородно в национализма с всичко полезно в социализма.

В ретроспекция трябва да се признае, че нашата съпротива срещу еврейското нападение беше толкова триумфална, колкото и необходима. Тъй като евреите не биха позволили британско движение да работи, мисли и чувства единствено за Великобритания, защото те биха ни въвлекли в катастрофална борба с велик народ, чийто лидер е спасил Европа от комунизма, те се оказаха хвърлени обратно в постоянно намаляваща отбранителна позиция, тъй като предизвикаха във Великобритания антисемитско настроение, за което самите те са виновни. Можем гордо да си спомним, че ако нашето движение не беше притежавало смелостта да се противопостави на заплахата от еврейските международни финанси и еврейския болшевизъм, то не само нямаше да оправдае доверието на хората: то щеше да избегне решаващото изпитание, от чийто огън се появи като нещо от закалена стомана.

Радваме се на подобни изпитания, защото само те могат да гарантират, че нашите членове ще бъдат непоколебими, верни и готови на жертви в превъзходно проявление на онова високо човешко качество, предизвикано от фашистката борба – „силата да издържиш“.

През предстоящата година всички усилия трябва да бъдат удвоени и всеки рекорд за успех трябва да бъде счупен. Сега сме се ангажирали да се борим на следващите избори; и този ангажимент ще бъде изпълнен чрез огромната работа по формирането в няколкостотин избирателни района на избирателни организации, превъзхождащи тези на старите партии. Задачата е трудна; но активното ни членство значително надвишава това на която и да е от старите партии.

Триседмична обиколка, приключила точно преди Коледа, разкри както персонал, така и дух, които никоя друга сила във Великобритания не може да подражава. Офицери от всеки окръг се събираха за районни конференции всяка вечер и в много следобеди. Те бяха достойни представители на характерната британска мъжественост, която ръководеха в съответните си населени места. Жените офицери също представляваха непрекъснато нарастващата сила на нашето Движение на истинската британска женственост. Местните проблеми на организацията и политиката бяха разгледани с внимателно внимание към детайлите, невъзможно в кратките, неясни и скучни годишни конференции на старите партии. Националните планове за следващата година бяха обсъдени изчерпателно и откровено и по цялата дължина и ширина на страната бяха посрещнати с окуражаващ всеобщ ентузиазъм. Преди всичко, този близък личен контакт и взаимоотношения се поддържаха дори при сегашния голям растеж на Движението, който толкова ярко характеризираше ранните дни на фашисткото братство.

Пред нас е Нова година на фашистка сила. Движението, което беше достатъчно смело да се смее и да презира съгласуваната сила на еврейските международни финанси и пропагандните ресурси, с които разполага; Движението, което успешно се противопостави на „придобитата власт, Червения фронт и масовите редици на реакцията“, вече не може да се задоволи с отбранителния режим. След като преодолахме огромните препятствия, поставени на пътя ни, сега трябва да работим за собствената си победа. Обхватът и бързината на това завоевание трябва да зависят от неуморните и целенасочени усилия на всеки член.

Сила чрез радост от д-р Робърт Лей

Т Организацията „Националсоциалистическа сила чрез радост“ беше създадена по заповед на нашия лидер, Адолф Хитлер. Един ден той ме повика и каза: „Искам немският работник да има достатъчно отдых и ваканции, за да бъдат нервите на нацията здрави; защото е невъзможно да се постигне нещо, дори с държавническо майсторство на най-великия гений, ако нервите на нацията са унищожени.“ Стана мой дълг да изпълня тази заповед на лидера и през ноември 1933 г. „Сила чрез радост“ се роди. Мнозина, дори сред най-близките ми сътрудници, не разбираха какво целя, нито пък какво е намерението на лидера. Мнозина смятаха, че това е средство за хвърляне на прах в очите на работника и отклоняване на законното му желание за социална справедливост. Други пък видяха в това ново поле за дейност за създаване на нови служби. Само малцина разпознаваха по това време грандиозното начинание, което днес пулсира в цяла Германия и вече се простира по света далеч отвъд границите на нашата страна. Изглежда като чудо, когато човек си помисли как една идея, осмивана от мнозина, презирана от други, обиждана и засипвана с хули от противниците си и гледана дори от най-близките ни приятели само с тревога и опасения, е спечелила сърцата на хората и е била приложена на практика от самите хора за краткия период от малко повече от две години.

Като описание на обекта, който имаме предвид, името е абсолютно правилно: Националсоциалистическа общност Сила чрез радост. Човек трябва внимателно да обмисли значението на всяка отделна дума: Националсоциалистическа общност. Общността е нейната основа и тук отново е ясен израз на факта, че само общността е способна и компетентна да бъде доставчик на радост. В това ние, националсоциалистите, отново виждаме ясно, че културата и изкуството са свързани с общността на нацията и расата и не могат да имат изолирано съществуване във вакуум. Сила чрез радост. Бях посъветван да го нарека „След работа“. Но никога не съм бил привърженик на имитацията, предпочитайки винаги да видя дали не е възможно да създадеш нещо сам.

„Дополоворо“-то на млада Италия със сигурност може да покаже големи резултати; това несъмнено е голямо постижение. Но то не съвпада точно с целта, която имаме предвид. Това е неутрален израз, който не предава нашето желание, нито това, което е заповядал Вожд. Вождата е казал: „Искам да имам силна нация: вижте темпото на работа, което рационализацията и целият ход на събитията така или иначе са направили безсмислено, да бъде уравновесено от отдиха и празниците, които тези хора получават; и вижте нервите на хората да не бъдат разрушени.“ Заповедта на Вождата е била да даде сила на нацията и същевременно той е показал как тази сила трябва да се постигне: чрез отдих, чрез празници, чрез радост.

„Сила чрез радост“ е може би най-краткият и най-сбит израз на цялостната цел на националсоциализма. Той е възплъщение на житейския поглед, който националсоциализмът е дал на Германия; той изразява онова позитивно отношение към живота, което пулсира в нас и което замества отричането на живота, което доминираше нашата нация през миналия век. Защото това, което виждахме в миналото във всяка сфера на живота, това, което характеризираше всички наши изчезнали партии, беше отричането на живота!

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Ние, националсоциалистите, не искаме да мислим за живота като за пътешествие през земна долина от сълзи, като за постоянна подготовка за по-добър Отвъден живот. Искаме да направим живота – и особено живота на нашите най-бедни сънародници германци – възможно най-красив и светъл. Вярваме, че този наш живот е достоен да бъде живян; и вярваме, че нашият Господ Бог не е създал многообразието на нашия живот, за да го изостави отново на вечно разрушение и унищожение. Всички, които вярват, че чрез живота и делата си имат свята мисия да изпълнят в този свят, всички, които са изпълнени с тази вяра, са в сърцето си националсоциалисти.

Затова ни е нужна сила за борбата. Животът ни не е изпълнен с богатствата на рая; за нас основното е борбата. Животът е борба, а борбата е живот. Не познаваме край, където едни във вечно безделие чакат собственото си удоволствие, а другите са вечно проклетни. Във вечността познаваме само борбата като израз на нашата вяра и на нашия живот. И за тази борба се стремим да даваме на нашия народ постоянен запас от нови сили. Работата е всъщност само друг израз на борбата. Всеки един от нашите сънародници, бил той работник или селянин, художник, учен или войник, е във всеки един момент в разгара на тази борба за съществуването на своя народ и на себе си. И тъй като тази борба поглъща нерви, вещества, човек се нуждае от средства за тази борба, а следователно и от попълване на тези средства и обновяване на силите си. Следователно отдишът и почивките са за нас вътрешна необходимост.

Преди време един голям чуждестранен студент по социална икономика ме попита: „Какво е вашето отношение към въпроса за отпуските? Ще уредите ли в Германия размера на отпуските със закон и същевременно ще регулирате ли размера на заплащането им със закон?“ Отговорих: „Ние не само ще толерираме общото въвеждане на отпуски, но ще ги направим законово задължителни, защото това е едно от нашите искания.“ „Но извинете“, каза той, „във всяка страна работодателите се борят срещу своите служители, а вие в Германия твърдите, че дори работодателите постепенно ще започнат да изискват тези отпуски?“ „Да, не може да е далеч времето, когато най-ревностните защитници на отпуските и отдиша ще бъдат не работниците, а работодателите.“

Националсоциализмът е победата на разума над безразсъдството и е съвсем разумно един изтощен и отпаднал човек да се пресъздаде, за да може да изпълнява бъдещата си работа много по-добре. Това означава, че отпуските се превръщат в изискване на здрав, разумен разум. Ние не изискваме отпуски от съжаление, а в признание на факта, че те ще увеличат още повече производителната сила на нашия народ. Работодателят на труда няма предимство да има уморен и изтощен човек, който работи за него; такъв човек просто изразходва енергия, докато машините продължават да работят, консумират енергия, струват пари и се износват. Човекът също престава да бъде продуктивен, така че работодателят има двойна загуба: той не само плаща заплати за намалена производителност, но и плаща за енергията и мощността на неизползваната машина. От друга страна, ако човекът е свеж, работодателят лесно възстановява разликата, направена от отпуските, за които е платил. И работодателят ще види, че салдото му няма да стане дебитно, а напротив, ще покаже подобрение в кредитната страна; той ще види, че както той, така и работникът, ще спечелят.

Наистина е характерно за националсоциализма, че не прави нищо в полза само на едната страна. Ако направим нещо, което би помогнало само на работника и същевременно би навредило на работодателя, това не би било полза за нацията като цяло; нещо е добро за индивида, ако е добро за германския народ като цяло, и е добре за германския народ хората да имат отдиш и ваканции. Често ни се е случвало, и все още е така, да чуем човек да казва: „Бих искал осем дни почивка; дайте ми парите; но не искам да отида да се отпусна, ще си остана вкъщи. Не, това е грешно; това би било...“

В края на първата година можех да кажа, че „Сила чрез радост“ завладя Германия с бързи темпове. Днес нашите постижения са толкова големи, че и чуждестранните страни им обръщат внимание. Независимо дали са за или против Германия, всички в чужбина наблюдават с интерес нашата млада организация, която направи възможно нещо, което досега се смяташе за невъзможно, мечта в продължение на много години на всеки социалист в света. Надяваме се да накараме света да мисли за Нова Германия по начин, различен от този, в който злонамерената преса често би ни накарала да повярваме.

Например, „Диарио да Манха“ дава като пример за нарастващата благосклонност на световното обществено мнение; в брой от 12 октомври 1935 г. четем следното относно морско пътешествие „Сила чрез радост“: „Това е революцията, която Германия, с твърдата и дисциплинирана воля на своя народ, групиран около Адолф Хитлер, се готви да извърши. Какви ще бъдат нейните последици и крайни резултати? Все още е твърде рано да можем да ги оценим; но едно е сигурно, а именно, че германският дух работи върху създаването на нови житейски концепции и решаването на най-нерешените проблеми на нашето време.“ Норвежкият вестник „Кармой Постен“ от 27 септември 1935 г. публикува интересна дискусия за стойността на пътешествията „Сила чрез радост“ между норвежец и г-н Рабинович. Норвежецът пише, позовавайки се на скиците, които ни дават за това колко ужасни са морските пътешествия: „... животът на борда трябва да е по време на такова пътуване, лично съм участвал в едно от тях с малко място и тесен във всяко отношение, бих искал да отбележа, че и знам, че това са глупости...“

· Със сигурност никога не сте били на борда на парахода „Сила чрез радост“. Не бива. Всяка демократична страна, захвърлете всяко чувство за _____ · която харесвате, би могла да се гордее с вас. _____ справедливост... организацията „ Сила чрез радост“.

Бих могъл да удължа списъка с подобни приятелски изказвания в пресата от чужбина до безкрай; но едно нещо е ясно от преценките, формирани от всички, които са проявили сериозен интерес към нашата организация, а именно, че идеята за Сила чрез Радост се утвърждава благодарение на своите постижения, които не са оспорвани и в други страни.

Следователно постъпихме правилно, като предприехме пътувания до други страни. Ще продължим по пътя, който сме започнали, и през март тази година ще пътуваме с нашата флотилия „Сила чрез радост“ през Атлантика до Лисабон и Мадейра. Освен това, от 1936 г. нататък всяка пролет и есен ще правим пътувания на юг. Преживяванията, които имаме по време на първите ни атлантически прекосявания до Португалия, бяха толкова благоприятни, че решихме да осъществим гореспоменатото развитие на тези пътувания. Никои не може да представи нова Германия по-добре от немския работник, който пътува със Сила чрез радост.

Освен това, тази година ще осъществим серия от големи специални проекти. Когато човек се замисли къде всъщност са пътували петте милиона летовници, участвали в програмата „Сила чрез радост“ през 1934 и 1935 г., ще открие, че от тези пет милиона повече от три милиона са отишли в граничните райони на нашата страна. Там те са изградили жива стена от германския социализъм. Населението на граничните земи е било посещавано от братя германци от всички краища на Германия. И голямото другарство, което е именно това, което отличава пътуванията на „Сила чрез радост“ от частните пътувания, е дало на тези братя на границата нова духовна подкрепа. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Ще продължим тази методична работа и значително ще я разширим. За да постигнем тази цел, започнахме голяма кампания и възнамеряваме да намалим вече ниските цени на „Сила чрез радост“ с още 30 процента. Когато това беше предложено, много експерти поклатиха глави и вярваха, че това никога няма да може да бъде постигнато. Сега, след кратък период на подготовка, мога да кажа, че още тази година по-евтините цени ще бъдат достъпни за 350 000 почиващи, и това без да се налага тези, които осигуряват настаняването, да се отклоняват от одобрените тарифи.

Това означава, че за средни разстояния германският работник може да замине за цяла седмица почивка на цена от 12 до 15 или 16 марки, включително билети, пълен пансион и настаняване, както и колективни дейности от всякакъв вид. Това ще ни позволи да включим нови групи от работниците, които поради икономическото си състояние досега не са могли да участват в пътуване „Сила чрез радост“. Тези нови маси ще бъдат най-добрите почиващи, защото ще бъдат най-щастливи и най-доволни. Ще ги отведем в красиви гранични земи, които същевременно най-много се нуждаят от грижите, които националсоциализмът може да им окаже.

Във всички дейности на движението „Сила чрез радост“, които се простират отвъд пределите на нашата родина, ние сме внимателни към нашите немски братя в чужбина. Искаме да ги превърнем в жив мост, който ни свързва с други страни, а нашите летовници ще бъдат посланици на приятелството, за да могат другите страни да видят Германия такава, каквата е в действителност. И така, ние ще доведем в Германия нашите братя, живеещи в чужбина, и техните деца, които иначе никога не биха могли да помислят да посетят Германия. Ще използваме нашия флот на „Сила чрез радост“ през зимния и междинния сезон и ще осъществяваме тези пътувания на много ниски цени. Във всички тези начинания ние не предлагаме никаква конкуренция с каквито и да е индустриални институции, защото лицата, които ще участват в тези пътувания, ще бъдат много внимателно подбрани от нас. Ако някой има достатъчно пари, за да си позволи обикновено пътуване до Германия, нека пътува по обичайния начин. Предоставяме гореспоменатите евтини условия за посещение на Германия само за тези, които не са в такова щастливо положение.

В заключение на моите бележки относно пътуванията и почивките, бих искал да засегна едно малко безпокойство, което е актуално в някои среди. Като цяло всички са ентусиазирани от експедициите „Сила чрез радост“, както нашите домакини, така и почиващите. Всички са пълни с похвали за институцията, която наистина, както е доказано, оказва в много отношения много благотворно влияние. Има само една критика, която може да се чуе от време на време: казва се, че голяма част от почиващите се състоят от хора, които биха могли да заминат за почивките си дори без нас. Но това възражение е неоснователно. Моите сътрудници са проучили състава на голям брой влакове. Това беше лесно възможно, тъй като всеки участник се разглежда чрез специален подробен въпросник. Резултатът от проучването на всички ваканционни влакове от четири области беше следният: не по-малко от точно 50% от пътниците са били работници, заети в промишлеността. Останалата част се състоеше от дребни служители, независими занаятчии, хора с частни средства, членове на свободни професии и др. Мога също да дам данни относно доходите на почиващите от „Сила чрез радост“. Разследването на същите тези влакове показва, че една трета от всички почиващи са имали доходи под 100 марки на месец. Друга трета са печелили месечно между 100 и 150 марки. Доходите на останалите са били по-високи, но средно между 150 и 250 марки на месец. Само 6% са печелили повече от 250 марки. В тази категория откриваме главно семейни двойки с многобройни семейства, които, вследствие на тежките задължения върху тях, имат право да участват в пътуванията „Сила чрез радост“.

Трябва да стигнем до целта — и всичко досега показва, че ще я достигнем —

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

когато пътуване от Берлин до Рюген с транспорт до там и обратно и осемдневна почивка край морето е възможно от 12 марки. Крайната цел е следната: според сегашното ниво на населението на Германия, ние трябва да можем да изпращаме всяка година 14 милиона работещи мъже и жени на развлекателни пътувания от 12 до 14 дни. Съществуващите съоръжения за транспорт и настаняване са напълно неадекватни, за да се справят с този проблем. Днес те вече са достигнали границата на възможното. Когато предсказахме това преди две години, ни се присмяха.

Следователно, ние незабавно ще започнем строителството на нови места за настаняване и нови кораби. През следващите три години Германският трудов фронт ще построи сгради на стойност 100 милиона марки. Те ще включват морска баня на остров Рюген с 20 000 легла и всички удобства за отдих. Плановете и моделите за това уникално начинание вече са направени. Дължим ги на щедрото командване на нашия лидер, Адолф Хитлер.

Освен това ще построим два кораба, всеки с капацитет по 1500 души, без общи спални помещения, като всички каюти ще бъдат за двама или четирима души, всяка каюта ще бъде снабдена с илюминатор, а целият кораб ще бъде снабден с палуба с несравним капацитет. В допълнение към двата кораба, „Der Deutsche“ и „Sierra Cordoba“, които вече имаме, тази пролет ще закупим още четири кораба с подобен размер. Освен тези проекти, броят на леглата в селските къщи за отдих, които Трудовият фронт вече притежава, ще бъде увеличен до 30 000. Когато след три години всичко приключи, ще можем да осигурим настаняване на 1,2 милиона души в нашите собствени курорти. Разбира се, претенциите на частния хотелиерски и кетъринг бизнес винаги ще получават привилегировано отношение. Затова ще работим упорито, за да постигнем крайната цел, докато последният работещ германец не успее да задоволи законните си претенции за отдих и почивка в пълна степен.

Сред различните части на организациите на Националсоциалистическата общност „Сила чрез радост“, спортът заема особено важно място. Тази служба има прекрасната, но безкрайно трудна отговорност да превърне свободната вечер на германския работник, прекарана в весела физическа култура, в източник на сила, както и на отдих. Днес, след две години работа, можем да констатираме със задоволство, че резултатът далеч надмина очакванията ни. Повече от три милиона души са посетили 8500 курса в различните спортни категории (плуване, гимнастика, лека атлетика, ски и др.), които организирахме. Медицинските центрове за спортни въпроси и специалните курсове за страдащи от физически недостатъци служат за осигуряване на условия дори на последните ни сънародници. Нашите плавателни експедиции в открито море винаги са били препълнени и много заявления е трябвало да бъдат отхвърлени. В тази насока също ще разширим работата си и по-специално ще осъществяваме пътуванията с по-голям радиус на действие, отколкото през миналата година. През тази зима, към момента на писане, се провеждат обучителни курсове по ски в най-красивите зимни спортни райони на Германия; 35 000 ще вземат участие в тях. Във връзка с тези курсове са налични 30 000 ски екипировки „Сила чрез радост“, състоящи се от ски с каишки, обувки и приклади на цена от 35 марки. Тази цифра може да изглежда висока, но въпреки това миналата година 18 000 екипировки бяха продадени в обикновената търговия на дребно. 42 000 почиващи от „Сила чрез радост“ последваха с ентузиазъм Олимпийските игри в Гармиш-Партенкирхен, докарани до мястото на провеждане с нашите влакове „Сила чрез радост“.

За безброй германци това означаваше сбъдване на дълго съкровена и на пръв поглед неосъществима мечта; защото в Германия днес спортът вече не е въпрос на чупене на рекорди от малцина избрани или икономически пощастливи индивиди, а се е превърнал в национално хоби. Вече има недостиг на подходящи площадки за тренировки и притокът към „Сила чрез радост“ е все по-голям.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Спортните курсове се поддържат стабилно. Третата година, според миналия опит, отново ще покаже баланс, който ще докаже, че в Германия се култивира не само шампионският спорт, но и по-специално популярната тренировка на тялото. Няма да се спрем, докато дори 50-годишните и 60-годишните не започнат да считат спорта или физическата подготовка за ежедневна необходимост.

Новосформираният отдел „Сила чрез радост“ за училищно образование и народно образование започна практическата си работа съвсем наскоро. Но през няколкото месеца от съществуването си той вече е оказал ценна услуга на германската нация чрез хиляди лекции, чрез библиотеки, притежаващи стотици хиляди книги, и чрез осъществяване на посещения и организиране на турове от всякакъв вид.

До годината, в която Националсоциалистическата партия дойде на власт, милиони германски мъже и жени никога не бяха виждали театър отвътре. Не само им се струваше съвсем естествено да не ходят на театър, но и поради марксисткото влияние, на което бяха изложени, имаха такъв комплекс за малоценност, че дори им се струваше несъвместимо с тяхното социално положение да ходят. И тук е направена фундаментална промяна. Културните притежания на нацията вече няма да бъдат привилегия на собственическите класи. Една произволно избрана цифра хвърля поразителна светлина върху изключително важното значение, от гледна точка на културната политика, на работата, която е извършена само в „Голям Берлин“: от 1 декември 1934 г. до 30 ноември 1935 г. „Сила чрез радост“ е довела повече от милион и половина работници от Берлин на театър. Колкото и поразителна да е тази цифра, ние оценяваме истинската ѝ стойност значително повече, когато си спомним, че тя представлява мъже и жени, които никога или почти никога не са ходили на театър. Следователно тези хора представляват допълнителен покровител на театъра. Причините, поради които никога преди не са посещавали театър, са били главно икономически. Работник или служител с месечен доход от 100 до 200 марки просто не е бил в състояние да плаща нормалните театрални цени за себе си и съпругата си.

В резултат на нашите щедри мерки театърът и концертната зала спечелиха покровителството на широките маси – масите, които познаваха тези институции само по слухове и ги гледаха с пълно безразличие. Това е факт, който не бива да се пренебрегва и който, разбира се, има благоприятно въздействие върху частните театри, които не се посещават от „Сила чрез радост“.

Разследванията, които проведохме в началото на 1934 г. в завода на Siemens относно посещенията на театри, потвърдиха тези наблюдения. Една или две цифри лесно доказват това: 87,6% от мъжете и 81,3% от анкетираните жени никога не са гледали опера; 63,8% от анкетираните мъже и 74,2% от анкетираните жени никога не са посещавали театър. Тъй като тези въпроси бяха зададени на всички служители в концерта Siemens, независимо от лицата или длъжността, от директора до помощника, може с право да се твърди, че онези членове на персонала на завода, които вече са били свидетели на театрални или оперни постановки, са били сред икономически по-добре позиционирани групи служители.

Последните наблюдения в различните фабрики показват щастливия резултат, че работниците с ръчен труд са особено добре представени в дейностите, организирани от „Сила чрез радост“. Извършва се дейност по културно образование, чиито резултати ще се видят по-късно.

Само в Берлин седем театъра обслужват изключително или предимно „Сила чрез радост“; докато средният брой посетители в целия Райх е между 60% и 70% от броя на наличните места, театралните постановки на „Сила чрез радост“ за щастие винаги са разпродадени много предварително. Патронаж от такова качество едва ли някога може да бъде сравним с...

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Немски частни театри.

„Майсторските концерти“, които бяха въведени преди година, и „Музикалните часове“, които посещаваме, също се радват на голяма популярност. Нашите големи концерти, дирижирани от най-известните немски диригенти, обикновено са разпродадени много преди началото. Сред известните оркестри, участвали в концертите, са Берлинската филхармония, местният оркестър от региона на Берлин (das Landesorchester Gau Berlin) и оркестърът на Германската опера. Деветата симфония на Бетовен е изпълнявана два пъти пред пълна зала.

В музеите работникът досега е виждал една определено буржоазна институция, която по принцип не е посещавал. Тъй като за нас беше трудно да вкараме работника и в музей, ние организирахме хиляди дирижирани партита. Но освен това, ние внесохме изкуство във фабриката чрез изложби на произведения, които се провеждаха в голям мащаб и с още по-голям успех в целия Райх. Освен това, контактът с работниците на ръчен труд в Германия предлага на художника силно вдъхновение за художествено творчество, съобразено с времето.

В рамките на няколко години всяка една от по-големите фабрики ще има уговорки за постоянна изложба. Всяка година милиони германци ще могат да се радват на работата на немски художници. Това, което постигнахме, е, че немският художник отиде там, където се стичат работническите маси на нацията, тоест в работния двор и фабриката; и че за труда си и за художествените съкровища, които той носи на работника, той е богато възнаграден от стимулацията, която неговото художествено творчество получава от контакта с работника и с машинните помещения.

Общо 66 000 събития „Сила чрез радост“ бяха посетени от 25 милиона души. С нашите филмови фургони посетихме самотните села и странните кътчета на Германия, скрити в гората и необработваемата земя, за да дадем на нашите братя там, поне веднъж по някакъв начин, оживена промяна и отдиш от бремето и умората на деня.

Но нашата дейност се простира още по-далеч. В хиляди и хиляди фабрики през годините мръсотията се е натрупала в кътчета и пукнатини и никой никога не се е сецал да направи работното място красиво. Хората са свикнали толкова много с мръсни, тесни и задушни работни помещения, че са били приемани като нещо естествено.

В това, с нова смелост и енергия, отдел „Красота в работата“ се намеси. Свеж вятър премина през всички фабрики и изметна мръсотията и праха от прозорците и от всяко кътче на дворовете и фабриките. Над 200 милиона марки бяха похарчени от мениджърите, много често с помощта на самия персонал на заводите, за да направят работата годна за човешки същества, по инициатива на отдел „Красота в работата“. Там, където преди се намираха стари боклуци и боклуци, днес има малки градини, зелени парцели, спретнати дворове, спортни площадки, светли, просторни работни помещения, плавни бани, тоалетни и перални. Работни места, които е удоволствие да се видят, бяха създадени през последните две години. Досега са били ремонтирани приблизително 17 000 фабрики. Наред с безброй подобрения с по-голямо или по-малко значение, бяха построени следните: 4314 столови и общи помещения за персонала на завода; 1580 декоративни градини; 276 спортни площадки; и 93 плавни басейна.

Тази работа, която днес се извършва от „Сила чрез радост“ във фабриките, автоматично се отразява на дома на немския работник. Защото човек, свикнал с красиво и чисто място за работа, ще се чувства комфортно само в красив и чист дом.

Изграждането на работни групи във фабриките напредва много бързо. Идеята е да се заваряват
*****ebook converter DEMO Watermarks*****

Членовете на НСДАП и нейните клонови организации във фабриката, заедно с най-добрите работници между 18 и 25 години, се обединяват в солиден, неразрушим блок, за да поддържат жива идеята за общност дори във времена на криза, в съюз с лидерите на „клетките“ и „блоковете“.

Освен това, тези работни групи би трябвало да формират нови обичаи във фабриката и да вдъхновяват събития като инспекции и обществени вечери.

Относно организацията на „Сила чрез радост“ могат да се дадат следните данни: Националсоциалистическата общност „Сила чрез радост“ е разделена на 32 региона, 771 области и 15 051 местни групи с равен брой местни надзиратели. Към тях се добавят и производствените надзиратели, чиято работа е във фабриката, общо 57 000. Всички тези 75 000 сътрудници предоставят услугите си безплатно на „Сила чрез радост“.

„Сила чрез радост“ наема само 2547 служители на заплата.

Това могъщо начинание, което през първите две години се нуждаеше от субсидиране от Германския трудов фронт, се надяваме, че ще бъде независимо тази година. Това е може би най-забележителният и най-интересният факт, особено като се има предвид, че сумата пари, мобилизирана и пусната в обращение от „Сила чрез радост“, е повече от един милион райхмарки, докато италианското „Дополаворо“ дори приблизително не е достигнало това ниво, а американската организация за свободното време и вечерни събития изисква много значително субсидиране; докато от всички марксистки усилия, които – независимо дали в стара Германия, или в болшевишка Русия, или в индустриалните страни на Запада – навсякъде са се провалили напълно, националсоциализмът е на прав път.

Германската зимна помощ

от Макс Хънгър

Т „Зимна помощ“, създадена от Националсоциалистическата партия и подета с висок дух от цялата нация, се превърна в призната институция на Третия райх и благословия за милиони нуждаещи се, немощни и болни мъже, жени и деца.

Въпреки че държавата чрез преки действия прави всичко възможно за борба с безработицата и за преодоляване на бедственото положение, като осигурява работа в широк мащаб, тя все още не е имала достатъчно време да намери работа за всеки трудоспособен мъж и жена, желаещи да работят, въпреки че е постигнала почти невероятното чудо, изправено пред световните търговски трудности, като е намалила броя на безработните в рамките на три години от 7 милиона на по-малко от 2 милиона. Но, както всяко семейство, тя винаги ще има своите бедни в лоното си.

Социалното законодателство и общественото подпомагане са направили и правят много за облекчаване желание, но тези институции не могат да премахнат желанието напълно.

Зимната помощна работа е създадена с цел да помогне на всички, чиито средства за препитание са точно под границата. Зимната помощна работа не е предназначена да замести обществената помощ, а основната ѝ цел е да я допълни.

Когато националсоциализмът пое властта на 30 януари 1933 г., той завари държавата, както каза д-р... Гьобелс го описва като „поле от руини“, политически хаос, с празни хазни и всеки пети човек, получаващ социални помощи.

Изискваше се смело сърце и желязна воля, за да се овладее почти безнадеждна ситуация, която предишните правителства напразно се опитваха да поправят. Начинът, по който бяха решени тези гигантски проблеми, вече е част от историята, но ще бъде запомнен завинаги като удивителен пример за смело и конструктивно държавническо управление.

Ядрото на голямата Националсоциалистическа асоциация за благосъстояние е формирано още през пролетта на 1932 г., но истинската ѝ дейност започва едва след идването на партията на власт. Първото официално събитие на асоциацията се провежда на 6 май 1933 г., когато в присъствието на фюрера, главният комисар Хилгенфелдт, който е поставен начело на организацията, оповестява заповедта на фюрера, с която асоциацията се утвърждава като официален орган в рамките на партията за Райха, упълномощен да се занимава с всички въпроси, свързани с общественото благосъстояние и помощ.

Асоциацията е призована за действие за първи път на рождения ден на фюрера на 20 април, когато ѝ е поверено разпределението на хранителни пакети на безработните, и на 1 май, когато прави първото улично събиране на средства за празничния фонд за деца.

През лятото на същата година Асоциацията получава изпълнителни правомощия за организирането на Зимната помощ, планирана от Фюрера, и веднага започва организационната подготовка за тази голяма задача. На 13 септември Фюрерът открива кампанията, заявявайки, че никой в Германия не трябва да страда от глад или студ през зимата, а д-р Гьобелс в своето изпращане казва, че тази Зимна помощ трябва да се проведе с...

най-чистите и най-прилични методи, които можете да си представите, и че в знак на съчувствие към бедните цялата нация трябва да има в първата неделя на всеки месец „яхния от едно ястие“ и да предлага разликите в цената на обикновената вечеря за подпомагане на нуждаещите се. Датата за започване на Зимната помощ беше определена за 1 октомври, а на 16 септември главният комисар Хилгенфелдт отиде с екип от 36 помощници в офиси, които бяха предоставени на негово разположение в сградата на Райхстага.

В реч, произнесена на 11 декември 1935 г., Хилгенфелд описва някои от трудностите, с които е трябвало да се справи при организирането на работата, която му е била поверена. От самото начало е било ясно, че успехът на начинанието зависи от изграждането на ефикасни машини за събиране и разпределение и от това цялата нация да вземе активно участие в него. Следователно, хладките и безразличните трябвало да бъдат събудени към по-високо чувство за гражданство, а егоистичните - към нов алтруизъм; трябвало да се внуши на всеки германец, че истинското братство се основава на саможертва и взаимна помощ. При откриването на Зимната помощна работа фюрерът заявява: „Тази велика акция срещу глада и студа трябва да бъде иницирана под мотото: Международната солидарност на пролетариата е разбита от нас. На нейно място ще издигнем живото национално единство на германския народ.“

Хилгенфелдт от самото начало осъзнава, че за да бъде ефективна, организацията трябва да бъде еластична в прилагането си към нуждите и адаптивна към променящите се условия на действителната нужда, която е предназначена да облекчи.

„Никой не бива да страда от глад и студ!“ Това беше заповедта, която Фюрерът отправи към своите доверени последователи.

Как щеше да се направи това? Около 17 милиона души трябваше да се обгрижват: почти една трета от цялото население на Германия. Наистина, трудна задача! Главният комисар Хилгенфелд обаче знаеше, че на първо място може да разчита на всеотдайното сътрудничество на около 30 000 местни организации на партията, но знаеше също, че те не биха могли да функционират задоволително, освен ако предварително не бяха изготвени подробни планове, обхващащи всички непредвидени обстоятелства.

Поради тази причина той се обърна към помощта на експерти от областта на финансите, промишлеността и транспорта, както и в търговията с картофи, брашно и въглища; той използвал и съществуващите благотворителни институции от църковните мисии, Германския червен кръст, Корпуса за спешна техническа помощ, чак до малката група ентузиастични работници, наречени „адвентисти“. Това била обща мобилизация на всички сили, обучени и опитни в обществената помощ, и на тези, които били готови и желали да помогнат като почетни работници, независимо от партийното и социално положение.

Всеки местен клон на партията в цялата страна събирал и съхранявал имената на всички лица, нуждаещи се от допълнителна помощ. С увеличаването на работата към всеки местен клон беше присъединена специална секция на Националсоциалистическа асоциация за благосъстояние, където мъже и жени от всички класи работеха заедно с една воля за една обща цел.

При организирането на помощ е трябвало да се проучат и осигурят специфичните нужди на различните райони. Тъй като навиците на живот бяха различни в различните области, дори по отношение на хранителния сектор, и тъй като затруднените райони съвпадаха главно с гъсто населените индустриални центрове, Асоциацията трябваше да предприеме мерки, за да отговори на всички тези специални изисквания. Тези трудности са най-добре илюстрирани с конкретен случай: населението на провинция Рейн-Вестфалия например е свикнало да консумира жълт сорт картофи; същото важеше за Есен и Хамбург; следователно всички бели и червени сортове картофи трябваше да бъдат изпратени в други части на Германия, където бяха харесвани, особено Баден.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Събирането и разпределението на картофи оказаха изключително голямо натоварване върху ресурсите на организацията поради неравномерните местни нужди на населението. Например за Бавария, която по отношение на картофите е самодостатъчна, почти не са извършвани доставки, докато за област Есен е необходимо допълнително количество от 1,45 милиона цента, а за Саксония - 0,92 милиона цента. Сред другите градове и области, нуждаещи се от допълнителни доставки, са Берлин, Централна Германия, индустриалните зони на Рейн-Вестфалия, Баден и части от Вюртемберг. По време на кампанията от 1933/34 г. са събрани и разпределени приблизително 60 000 железопътни вагона с картофи. От това количество само Берлин е получавал ежедневно от 700 до 800 вагона. Месечната разпределена дажба картофи е била около 30 фунта на глава от цялото население. Но тъй като само около една трета от населението е получавало допълнителна помощ, дажбата на глава от действително подпомогнатите е била около 100 фунта на месец. Подобни условия са преобладавали и по отношение на нуждите и разпределението на горивото.

В някои райони се гори предимно на дърва, в други - на торф, въглища или лигнитни брикети. Естествено, фурните и печките са специално пригодени за използваното гориво. Следователно, трябвало да се внимава всяко населено място да бъде снабдено с необходимото гориво в достатъчно количество. Количеството гориво, разрешено за всяко домакинство, било изчислено така, че да е достатъчно за отоплението на една стая за цялата зима. На семейства с 3 или 4 деца били разпределени достатъчно въглища, за да отопляват 2 стаи през цялата зима.

За транспортирането на цялото необходимо гориво през 1933/34 г. са били необходими около 140 000 железопътни вагона, като количеството въглища представлява около 16% от общото количество гориво, използвано в Германия. Количеството въглища, доставяно през зимата на едно семейство с 2 деца, представлява приблизително 9 цента, докато всяко домакинство в минните райони, където въглищата се горят по-екстравагантно, е получавало приблизително 22 цента през същия период.

Разпределението на въглищата се извършва от местните търговци на въглища. Лицата, които имат право на облекчение, получават варианти за доставка на 1 цента всяко. Вариантите се предават на търговеца на въглища, който след това доставя въглищата срещу заплащане на малка такса за носене. Получателите, които не са в състояние да платят, получават въглищата безплатно.

Може би ще се получи по-добра представа за мащаба на въглищните запаси, ако се обясни, че на миньорите от басейна Саар ще са необходими 3 месеца работа, за да получат количеството въглища, необходимо за зимните спасителни работи.

Зимната помощ включва и доставката на обувки и дрехи. Дължината на материала, използван за дрехите биха достигнали обща дължина от цели 5000 мили.

В допълнение към картофите се раздават и други хранителни продукти: ориз, брашно, какао, мляко, мазнини, месо, риба и други хранителни продукти. Осигуряват се и безплатни ястия, а по Коледа - коледни елхи за младите. През 1933/34 г. само в Берлин са раздадени 300 000 коледни елхи.

За събирането на даренията, необходими за закупуването на всички тези огромни количества, са възприети различни начини: улични събирания, в които дори най-висшите държавни служители участват като събирачи, благотворителни представления, социални събития, улични лотарии, месечни събирания на „едно ястие яхния“, дарения на пакети с храна за един паунд, публични абонаменти, специални данъци върху доходите, частни колекции, улични продажби на значки и др., и др.

Цялостността на организацията се илюстрира най-добре от метода, при който „едно-колекциите „яхния“ се провеждат в Берлин.

*****конвертор на електронни книги ДЕМО водни знаци*****

Град Берлин се състои от около 125 000 къщи; за всяка къща се изготвя списък на жителите и във всяка къща се призовава всяко семейство или независим квартирант и се събират парите. Дарението, според възможностите на дарителя, се вписва от него в списъка, който в рамките на няколко часа се връща в местния клон заедно със събраната сума. Само в Берлин има средно 140 000 доброволци, ангажирани в зимните спасителни работи.

Трябва също да се спомене, че изработката на значки и сувенири, които се продават по улиците по специални поводи, е осигурила работа и хляб за много безработни в затруднените индустриални райони. През зимата на 1933/34 г. например са направени поръчки на стойност 4 милиона марки на производители в Баварската гора, Тюрингия и Саксония, а дори и Източна Прусия с нейната кехлибарена индустрия не е забравена. За 1934/35 г. стойността на тези поръчки е увеличена до 5 милиона марки.

Облекчението се предоставя на всички отговарящи на условията лица, независимо от раса или националност.

През 1933/34 г. например, на 69 336 чужденци е оказана помощ, от които 29 108 са евреи. Само в Берлин Зимната помощна служба е полагала грижи за 13 818 евреи и 8054 чужденци. Общият размер на събраните за Зимната помощ парични средства и парични средства е бил:

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

Броят на подпомогнатите е следният:

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

Специално внимание заслужава несравнимата помощ, оказана от фермерите на Зимните спасителни работи. Няколко цифри ще я илюстрират: например, през 1933/34 г. Померания е доставила 841 477 цента картофи.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

Всички стоки за зимните спасителни работи бяха превозени безплатно от Държавните железници. В кампанията 1933/34 г. приносят на Държавните железници в тази връзка възлиза на 14 672 957 товарни марки, докато общото тегло на транспортите е 59 025 995 цента.

Броят на почетните помощници, ангажирани в Зимната помощна работа, достигал средно 1½ милиона годишно, докато в администрацията на тази организация били заети следният брой служители, чиновници и др.:

in 1933/34	4,116
------------	-------

in 1934/35	5,398
------------	-------

in 1935/36	about the same number
------------	-----------------------

Цялостните разходи за администрацията са малко под 1% от общите приходи.

Фюрерът и райхсканцлер Адолф Хитлер, при приемането на 27 май миналата година на главния комисар Хилгенфелдт, заедно с неговите основни работници, изрази високата си оценка за работата, извършена от организацията, и когато завърши с думите, че „Зимната помощна работа е уникален исторически подвиг на социалната работа“, той само изрази чувствата на всеки истински германец по отношение на това велико национално усилие на взаимна добра воля и лична жертва.